

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 76 / Nisan 1988 / 3.- DM

Bahar Atılımı

KURTULUŞ ORDUMUZ DAHA İLERİ MEVZİLERDE

Nusaybin'de büyük çatışma / Kığı'da eylem dalgası / Herekol Dağı'nda düşmana darbe / Şemdinli'de karakol baskını

Yaşadığımız günler, bir halkın ayağa kalkışının artık geri döndürülemez bir noktaya geldiği ve bu halkın silahlı güçlerinin düşman birliklerine tarihinin en ağır kayıplarını yaşattığı bir dönemdir. Bırakalım ayağa kalkışı, yaşamasına bile şans tanımayan halkımız, yeniden yaşayabileceğini kanıtlamakla kalmamış, bağımsız ve özgür bir temelde topraklarını düşmandan kurtarabileceğini de kanıtlamıştır. Bugün bu gerçeklik bütün açıklığı ile gözönündedir.

4 yıllık süre boyunca, ARGK birlikleri ve halkımız ile sömürgeci-faşist güçler ve işbirlikçileri arasında muazzam bir savaş patlak verdi. Acımasız bir şekilde süregelen ve faşist düşmanın bütün gücü ile yüklendiği bu savaşı halkımız ve ordusu ARGK güçlenerek, devam ettirmektedir. Faşist sömürgeciler bütün yönelimlerine rağmen, halkımızın ayağa kalkışını engelleyememektedir. 15 Ağusotos 1984'te Eruh ve Şemdinli'nin işgali ile başlayan silahlı direnişimizin, bu kadar önemli gelişmelere ulaşacağını, faşist sömürgeciler başlangıçta hesaplayamadılar ve bu savaşa ömür biçtiler: Önce "7 saat" dediler, sonra bunu "7 güne, 7 haftaya, 7 aya" ve "yıllara" çıkardılar. Ayların ve giderek yılların sonu gelmemeye başladı. Bu sürede ulusal kurtuluş mücadelemiz kayıplar verse de, gelişmesini sürdürmüş ve önemli bir silahlı güç oluşturma düzeyine kadar kendisini ulaştırmasını bilmiştir.

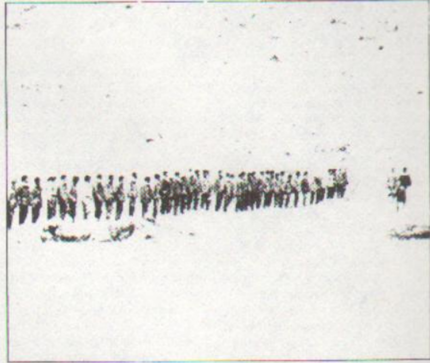
1988 yılının öneminin, hem bizim ve hem de faşist Türk sömürgeciliği açısından ne olduğu birçok değerlendirme ve yazıda açıldı. Bu yılın, bizim açımızdan ulusal kurtuluş savaşının daha da kökleşmiş, dal-budak salmış olarak yeni bir aşamaya vardırmak anlamına geldiğini bir kez daha belirtebiliriz. Türk sömürgecileri de daha önceleri olduğu gibi bu yılda da ulusal kurtuluş savaşımızı bitirme hayali ile giriyorlar. Bu hayallerini yeniden canlandırıyor ve buna göre hazırlıklarını yapıyorlar.

Her iki gücün de bu temelde yeni yıla hazırlık yaptığı ve hazırlıkların düzeyinin de en iyi sınanacağı alanın savaş pratiği olduğu bilinmektedir. Savaş, hangi gücün yaşamaya hakkı olup olmadığını ortaya çıkaracak en esaslı sınanma alanıdır. İç ve dış gelişmelerin bugün ulaştığı boyut, bu sınavın daha şiddetli geçeceğini göstermektedir.

Böylesi bir ortamda, yeni bir Newroz dönemine girerken, biz halkımızın kazanacağına dair olan umutlarımızın daha da güçlendiğini ve buna gerekçe olarak da büyüyen bir ordu ve cephe gücüne ulaşmamızı göstermiştik. Bu konuda yanılmadığımız, gerçekliğin kendisinin bu olduğu kısa bir süre sonra açığa çıktı. Bütün bu gelişmeler neyin işaretidir? Büyüyen halk savaşımızın doğru rotasına girdiğinin ve bu rotada ne türden engel çıkarsa çıksın hepsini aşabileceğinin ifadesi olmaktadır.

Sömürgecilerin son aylar içerisinde yaptığı hazırlıklar, yöneltik-

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi

PKK'DE STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİK SORUNU

"... Gerçekten PKK, bu konuda, Marksizmi sadece yurtseverlik hattına uygulamıyor, Ortadoğu'nun karmaşık uluslar yapısına da, doğru marksist-leninist bir anlayışı uygulamaya çalışıyor. Bugün bunun etkileri kısmen ortaya çıkmış olsa da, bu, başarıya gidildiğinde Kürdistan zemininde, bütün Ortadoğu'daki sahte solculukları aşabilme ve doğru devrimci çizgiyi oturtabilme özelliğine sahiptir. Dolayısıyla da mücadele şiddetli geçmeye aday olacak, çizgi savaşımı bölge çapında giderek yoğunlaşacaktır. Biz bugün, bunun en şiddetlisini kendi ülkemiz koşullarında yaşıyoruz. Doğru devrimci çizgiyi biz Türkiye koşullarına da daha fazla dayattık ve bu çabamız sonuç vererek gerçek devrimcilik ile sahte devrimciliği birbirinden ayıran ve netleştiren bir ortam yarattı..."

YAZISI ORTA SAYFADA

Türk Sömürgeci Devletinin Kerkük Rüyası Ve Ardındaki Gerçekler

Son bir kaç aydır Türk basınında tartışılan Kerkük ve Musul'un Türk ordusu tarafından işgal planı, Türk devletinin gündemindeki birincil ve acil sorun haline geldi. Sorun düşünce olmaktan çıktı. Gazeteler, Türk ordusunun Kerkük'ü işgal planının yöntemlerini bile tartışıyorlar. Askeri faşist uzmanlar basında, işgalde izlenecek yöntemleri sıralıyorlar. Uğur Mumcu'dan M. Ali Birand'a kadar tüm Türk burjuva taktisyenlerinin köşe yazılarının temel konusu da Kerkük'ün işgali üzerine.

Tartışmalar boşuna değil. Türk Genelkurmaylığındaki hazırlıklar basına yansıyor. Tartışma ve gelişmelerin içinde **ABD Askeri İstihbarat Dairesi (DIA)** vd. emperyalist güçler de var.

Türk sömürgeci ordu için bir Vietnam batağı olacak Kerkük'ün işgal planına, güncelliği ve boyutları açısından etraflı bakmak gerekmektedir. Bu zorunluluk iki nedenden kaynaklanmaktadır. Birincisi, Kerkük sorununa yaklaşımdaki yanlış anlayışları ortadan kaldırılması; ikincisi, Türk faşist-sömürgeci egemenliğinin Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Mücadelesi karşısındaki siyasal ve askeri çözümsüzlüğünün kavranması.

Kerkük Sorununun Kısa Tarihçesi

Kerkük sorununu, Kürdistan sorunundan ayırmak olanaksızdır. Kerkük, nüfus ve coğrafya olarak Kürdistan halkının ve ülkesinin bir parçasıdır. Tarihsel olarak da güncel olarak da Kerkük gerçekliği budur.

Kerkük'ü önemli kılan iki neden var. Birincisi, Kürdistan'ın bir parçası olma gerçekliği; ikincisi, stratejik ekonomik değeridir. Dünya petrollerinin %30'u Körfez ülkelerinde bulunuyor. Bu yataklar İran, Irak, Suudi Arabistan, Kuveyt vd. Arap emirlikleri topraklarında bulunuyor. Belli başlı petrol zengini ülkeler arasında bulunan Irak devleti, petrolünün büyük kısmını Kerkük ve Musul (Ayn Zalak) yataklarından elde ediyor.

Devamı 6. sayfada

Aydın cezaevinde bulunan PKK'li savaş tutsaklarından Newroz çağrısı:

ÖZGÜRLÜK TUTSAKLARI!

Kürdistan halkı PKK önderliğinde yeni bir atılıma hazırlanıyor. NEWROZ'u kavgayla, daha gür isyan ateşiyle karşılıyor; Çağdaş Kawa Mazlum yoldaşı isyan türküleriyle anıyor; büyük komutan Mahsum (Agit) yoldaşı ordulaşarak, O'nun istediği doğrultuda yürüyerek selamlıyor! Biz PKK savaş tutsakları da Mazlum'un Newroz'unu zindanlarda direniş şarkılarımızla kutluyoruz. O büyük dalgaya, ulusal kurtuluş seline şehitler ayı Mart'ta, büyük atılımların başlangıcı Newroz'da omuz vermeye çalışıyoruz. Yaptıklarımızı, yapamadıklarımızı gözden geçiriyor, görev ve sorumluluk bilincimizi derinleştirerek yoğunlaştırıyoruz ve büyük kavganın hazır savaşçıları olmaya çalışıyoruz. Güncel ve tarihsel görevlerimizin bilincinde olmak, o temelde yaşamımıza ve devrimci pratiğimize yön verip uygulamak yaşamsal önemdedir.

Devamı 4. sayfada

Cezaevleri Direnişi Yeni Bir Çağrı

Adana, Çanakkale ve Diyarbakır sivil cezaevinde açlık grevi, Sinop cezaevinde ise ölüm orucu direnişleri devam ediyor.

YAZISI 3. SAYFADA

Yeniden Yoğunlaşan FAC-TC İlişkileri ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına Karşı Tutumları

"Drang Nach Osten" ya da "Doğuya Atılım" yüzyıllık Alman politikasının mihenk taşını oluşturuyor. Yaklaşık bundan yüzyıl önce, Alman egemen sınıflarının "Doğuya Atılım" sloganı ile Mezopotamya'nın verimli topraklarına uzanmak istediklerini biliyoruz. Berlin-Haydarpaşa-Bağdat demiryolu bunun için inşa edilmiş ve Doğuya uzanmanın, bu yeni topraklarda sömürge elde etmenin başlıca aracı olarak görülmüştür. Peki, aradan yüzyıllık bir zaman geçmesine rağmen durumda değişen ne olmuştur? Mezopotamya'yı ele geçirmek isteyen Alman tekellerinin iştahı ne kadar azalmıştır? Ya da bir başka şekilde ifade edelim, sömürge yutma açlığı nasıl önünde durulmaz bir iştaha yol açmıştır?

Bu soruların yanıtını kısa da olsa vermekte yarar görüyoruz. Bugün ortaya çıkan birçok gelişmeyi anlayabilmenin de yolu, biraz buradan geçiyor. Açıklamalarımıza yüzyıl öncesinden örnekler vererek başlayacağız. Bu, sorunun anlaşılması için de gereklidir.

Belki bugün dünyamız pratik olarak yeni bir dünya savaşının eşiğinde bulunmuyor. Ama bölgemiz hızla bölgesel bir savaşın içine sürükleniyor. Her an bir kıvılcım bunu patlatabilir. İşte, meydana gelecek olan bu gelişmelerden Almanya da kendi payına düşeni kapmak istiyor. Tıpkı, I. Dünya Savaşı yıllarındaki gibi.

Türk-Alman ilişkileri, dünyamızın bir dünya savaşına doğru sürüklendiği 19. yy.'ın son çeyreğinde yoğunlaşmaya başladı. O dönem Alman İmparatoru olan II. Wilhelm, bu ilişkileri daha da iler-

Devamı 9. sayfada

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

KÜRDİSTAN'DA AİLE KURUMU, KADIN HAKLARI VE ÖZGÜRLÜĞÜ SORUNU

"... Diğer konularda olduğu gibi bu konuda da çetin bir savaşımın yürütüldüğü bilinmektedir. Özgür bir kadın yaratmak, belki de özgür bir halkı yaratmak kadar zor bir iştir. Bu gerçekliğin bilinci ile hareket ediyor ve savaşımızı bu temelde geliştiriyoruz. Belki bunun farkına fazlası ile varılmayabilir, ama PKK'de yürütülen mücadelenin bir ögesi de budur. Partimiz bu konuda da yeninin önünü açmak için bu ilişkileri sert bir eleştiriye tabi tutmaktadır. Yeni olan ancak eskinin sert bir eleştirisi temelinde gelişebilir. Bazı düşkün tipler, kendilerini bu gerçeklik temelinde eğitime tabi tutmuyor ve yenileyemiyorlar.

Şimdi, burada karşı çıktığımız kadın-erkek ilişkisi değildir. Yıkmak istediğimiz ve karşı çıktığımız, kişiyi köleliğe götüren ilişki tarzıdır. Bu konuda hangi arkadaş kurduğu ilişkinin devrime götürdüğünü iddia edebilir? Biz, arkadaşlara dedik ki, öyle ilişkiler geliştirin ki, sizleri bir adım daha yurtseverliğe, genel özgürlük hareketine yakınlaştırsın; yine, öyle bir kadın özgürlük hareketi geliştirin ki, hem kendinizi hem de toplumu daha fazla özgürlüğe götürsün..."

YAZISI 17. SAYFADA

KURTULUŞ ORDUMUZ DAHA İLERİ MEVZİLERDE

Baştarafı 1. sayfada

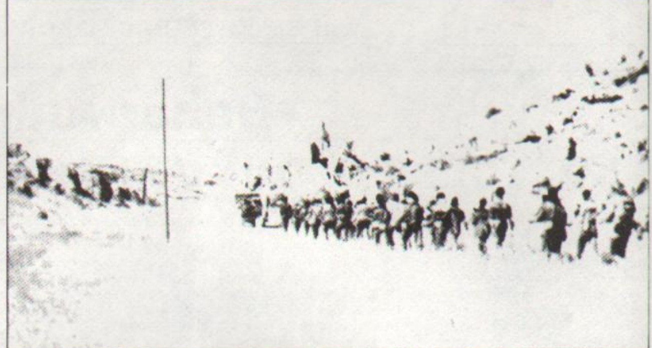
leri saldırı ve komplolara bile bakıldığında, ulusal kurtuluş savaşımızın nasıl zorlu bir gelişmeyi başardığını daha iyi göreceğiz. Kıştan bu yana, Türk sömürgecileri sürekli bir şekilde hazırlık yaptılar. Bu hazırlıklar, yoğun bir şekilde sömürgeci basının da sayfalarına yansıtıldı. Yeni silah alımına gidildi, ordu takviye edildi, pişmanlık yasası yeniden yürürlüğe sokuldu, köy korucularının ve devletin memur adı altında görevlendirdiği ajanların aylıkları arttırıldı vb. birçok hazırlık yapıldı. Bütün bu hazırlıkları da bahara ulusal kurtuluş savaşımızı boğmak amacı ile girmek için yapıldı. Böylece ulusal kurtuluş savaşımızın yeni bir atılım dönemini boşa çıkarmayı ve kendi varlıklarını az da olsa devam ettirmeyi hesaplıyorlar. Bunun için de her türlü komplo ve saldırıya yöneliyorlar.

Bütün çabalarına rağmen, bahara girişimiz engellenemediği gibi, ulusal kurtuluş eylemliliğimizin Newroz'da doruğuna çıkması da engellenemedi. Alınan yoğun tedbirlere rağmen, Türk ordusu ARGK birlikleri karşısında tarihlerinin en ağır kayıbını da yine bu dönemde aldılar. Newroz'da yoğun bir şekilde yükselen eylemlilik Nisan ayında hızından bir şey kaybetmeden devam etti. Türk ordu birliklerine, özel timlere ve köy korucularına vurulan ağır darbelerle, halkımız, ulusal kurtuluş savaşına karşı oluşturulmak istenen çeperi parçalamakla kalmayıp, aynı zamanda yeni bir aşamanın içerisine büyük bir eylemlilik ve güçle girmesini de bilmiştir.

savaş gerçeğimiz karşısında, kendi konumlarını yeniden gözden geçirmeleri de, onların eğer biraz dürüstlükleri varsa erteleyemeyecekleri görevleridir. Bugün Kürdistan'daki savaşın boyutu bırakalım 4 yılı, 1 yıl öncesi ile bile kıyaslandığında, halkımızın lehinde katedilen mesafenin büyüklüğü çok açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Savaşını bugünkü düzeye ulaştıran bir halkın, evladını olduğunu iddia edenlerin, PKK'nin öncülük ettiği savaşa destek olmaları, yurtseverliğin de temel bir ölçütüdür. Zafere giden savaş gerçekliğimiz bugün daha da açığa çıkmış ve kanıtlanmıştır. Son çarpışmalar, bunun açık bir göstergesidir.

Halkımızın belirginleşen savaş gücü ve kararlılığı karşısında faşist Türk sömürgecileri büyük bir telaş içinde mücadelemize karşı yeniden bir saldırı kampanyası başlattı. Dışarıda dostları emperyalist güçleri saldırtırken, içerde de askeri saldırıların yanısıra, diğer alanlarda yeni komplolar gündeme koymaktadır.

Nusaybin çarpışmaları ardından Türk basını bir saldırı furyasını yeniden başlattı. Tercüman, Hürriyet, Milliyet gibi belli başlı gazetelerde manşetten yayınlanan birçok yazıda ulusal kurtuluş savaşı gerçeğimiz çarpıtılmaya çalışıldı. Tercüman gazetesi *"dağ-taş didik didik aranıyor, eşkıya kıskaçta"* başlığı ile verdiği haberinde Türk ordu birliklerinin yaşadığı kayıbı gizlemek için büyük bir çaba sarfetti. Daha sonraki günlerde de benzer biçimde yayınlarını sürdüren sömürgeci basın, kendi zayıflıklarını kapatmaya çalıştı. Tercüman bir

Nusaybin Çarpışması Halk Savaşı Gerçeğimizin ispatı, ARGK Gücünün Göstergesidir

Sömürgecilerin acizlikleri ve çürümüşlükleri Nusaybin çarpışması ile bir kez daha ortaya konuldu. Kış boyunca büyük bir güçle yürüttükleri hazırlıkların ARGK birlikleri karşısında hiçbir değer taşımadığı açığa çıkarıldı. Sömürgeci düşmanın bütün şatafatlarına rağmen, gerçekte ne kadar zayıf ve ölümle yüzyüze olduğu bir kez daha bu çarpışmada ortaya çıktı.

Sömürgecilerin sınır alanlarına, özellikle de Botan ve Mardin alanlarına bahardan başlayarak güç yığmaya başladıkları görüldü. Çarpışmanın başladığı gün ise, Bolu ve Kayseri'den komando alaylarından güç kaydırılması yapıldı. Bu şekilde bu alanlardaki askeri güçlerin sayısında büyük bir artış meydana geldi. Halen 100.000'i aşkın bir askeri güç Botan ve Mardin alanlarında konumlandırılmış durumda. Bundaki amaç, savaşımızın bugün en fazla yoğunlaştığı bu alanlarda kendi varlığını yaşatmaktır.

Mart ayı sonlarından itibaren, Mardin alanında operasyonlara girişen sömürgeci birlikler ile Halk Kurtuluş Ordusu gerillaları arasında yer yer çarpışmalar meydana geldi. Bu çarpışmaların en büyüğü ise Midyat-Nusaybin ilçeleri arasında bulunan ve Nusaybin'e bağlı olan Kartmine, Bamile ve Derpu köylerinin yakınlarında 1 Nisan'da gerçekleşti.

Bu alanda üs kurmuş olan bir ARGK birliğinin görülmesi ve düşmana ihbar edilmesi üzerine çarpışma çıktı. ARGK müfrezesinin bahar hazırlıklarını yürüttüğü ve yeni katılan savaşçıların eğitimini yaptığı bu üs alanında meydana gelen çarpışma büyük bir destan yarattı. Bu destan, bir halkın kahramanca direnişinin az sayıda da olsa bir grup savaşçı şahsında dile gelişiydi. Bu destan, yaşamaya atmetmiş bir halkın ileri fırlayışıydı.

İhbarı alan sömürgeci ordu güçleri, ilk gün ışıklarının açması ile birlikte, müdahale etmeye başladılar. Üs alanına ilk olarak 3 cemse özel tim mensubu sevkedildi. Bunun karşısında düşmanın hareketliliğini tespit eden ARGK müfrezesi ise karşı tedbir olarak saldırıya geçti. Özel tim araçlarına pusu kuruldu. Gerillaların pususuna düşen 3 özel tim aracında bulunan 45 kontr-gerilladan kurtulan olmadı, ayrıca araçları da tahrip edildi. Özel timlerin yaşadığı bu hezimet karşısında, sömürgeciler karadan ve havadan alana yeni güç sevkiyatını sürdürdüler. Yine alelacele Bolu, Sivas, Kayseri, Malatya komando birliklerinden binlerce asker, bu alana sevkedilmeye başlandı. Bu sevkiyat, çarpışmanın uzamasına ve halk üzerinde yaratacağı etkiye karşı bir tedbir olarak gerçekleştirildi.

Havadan ve karadan saldıran düşman birliği ile, ARGK müfrezesi arasında çarpışma 1 Nisan günü yoğun bir şekilde devam etti. Bütün gün boyunca devam eden muharebede düşman ağır bir hezimeti yaşadı. 3 helikopter düşürüldü, içerisinde bulunanlardan sağ kurtulan olmadı. Helikopterlerden biri yaralı olarak gerillaların arasına düştü. Çatışmayı sürdüren düşman askerleri helikopterle birlikte imha edildi. Çarpışma sonucunda aralarında 1 binbaşı, 1 teğmen, 1 astsubayın da bulunduğu 195 komando askeri öldürüldü, yüzlercesi de yaralandı.

Düşman birlikleri kayıplarını gizlemek için büyük bir sahtekarlığa başvurdu. Gazetelere direkt Genelkurmaylığın verdiği haberler dışında başka bir şey yazılmadı. Gazeteciler çağrıldığı halde çatışma alanına sokulmadı. Kendilerine verilen bilgilerin dışında başka herhangi bir şey öğrenmeleri engellendi. Nitekim Cumhuriyet gazetesinin alanda bulunan muhabiri bu gerçeği yazmak zorunda kaldı. Sömürgecilerin içerisine girdiği bu telaş bile, onların ne kadar ağır bir kayıp verdiğini ve bunun karşısında adeta şoke olduklarını gösteriyor. Gerçi şimdiye kadar sömürgeciler kendi kayıplarını gizlemişlerdir. Ancak, bu kez daha büyük bir telaş içerisine girdiler. Çatışma alanına girişi engelledikleri gibi, hastanelerde de olağanüstü tedbirler aldılar. Böylece kayıplarını gizlemek ve kamuoyunu yanlış bilgilendirmek istediler. Her zaman olduğu gibi bu kez de başarılı olamadılar. Halkımız arasında çok iyi işleyen haberleşme, gazetecilerin deyimiyle de "fısıltı gazetesi" gerçeklerin öğrenilmesini sağladı.

Çarpışmada 7 ARGK savaşçısı şehit düştü. Düşman, kayıpları çok göstermek için alanda bulunan yurtseverleri katletmeye başladı. Böylece kendi kayıplarını gizleyip gerillaların kayıbını çok göstermek istedi. Bunun için, kayıpları olduğundan çok fazla gösterdi.

Çarpışmadan az bir kayıpla çıkan ARGK birliği, düşman çemberini yarmasını bilmiş ve operasyonları boşa çıkarmıştır. Bu bakımdan, muharebe ARGK'nin gücünün ulaştığı seviyenin somut bir göstergesi olurken, Kürdistan'da halk savaşıyla kazanılacağının da açık bir kanıtı oldu. Savaşımız böylesine geniş çaplı muharebelere girişebilecek bir düzeye ulaşması, ulusal kurtuluş savaşımızın elde ettiği büyük bir zaferdir.

Bu bakımdan Nusaybin, Şırnak-Dedeören ve Kığı eylemleri ulusal kurtuluş savaşımızın yeni bir aşamaya ulaşması anlamına da gelmektedir. Halkımızın silahlı güçlerinin önemli bir güce ulaştığının da kanıtı olan bu eylemler, sömürgeci ordu ve özel savaş birliklerinin halkımızın gücü karşısında tutunamayacağını da ortaya çıkardı. ARGK birlikleri kış boyu sürdürdükleri yoğun hazırlıkları ile büyük bir güce ulaştı. Yine, kendi saflarına yüzlerce genci kattı ve bunları ulusal kurtuluş eylemliliği içinde eğitti, savaş güçlerini yükseltti.

Son eylemler Kürdistan'da gerilla savaşının tutunacağının sadece açık bir kanıtı olmakla da kalmayıp, savaşımızın bütün engellemelere rağmen, gelişmesini yoğun bir şekilde gücünü arttırarak sürdüreceğinin de kanıtı olmaktadır. Kürdistan halkı tarihinde ilk kez bu kadar uzun süreli bir savaşı böyle bir aşamaya vardırıyor. Gelinen aşama küçümsenecek bir aşama değildir. Mücadelemize yaşama umudu bile tanımayan bazı çevrelerin giderek gelişen ve derinleşen

yalan haber üretme merkezi olarak, bu sürede en başta hareket etti. Palme cinayetini yeniden işleyerek, bir hainin sahte açıklamalarıyla PKK'nin adını yeniden bu olaya karıştırmak istedi. Ancak bu o kadar bayatlamış ki kokusu her taraftan duyulur oldu. Bununla da yetinmeyip, *"örgüt içinde ihtilaf olduğunu ve bunalımın arttığı"* yalanlarını benzerlerine taş çıkartırcasına ortaya attı. Hiçbir inandırıcılığı olmayan, bu açıklamalarla sömürgeci basın kendi teşhirini yapmaktadır.

Yoğunlaşan eylemlerimiz karşısında Türk basını dilini değiştirerek, devlete peşpeşe uyarılarda bulunmaya başladı. 22 Nisan tarihli Tercüman gazetesi, *"PKK büyük eylem peşinde"* başlığı ile yayınladığı yazıda, devleti gelişen eylemlere karşı daha fazla tedbir almaya çağırdı. Aksi durumda PKK'nin gücü daha fazla açığa çıkıyor ve bunu dünya da kabul ediyor" diyerek kendi tükenmişliklerinin görülmesine engel olunmasını istediler. Bu ise, savaş gerçeğimizin başka bir şekilde itirafıdır.

ASİMİLASYON POLİTİKASI BOŞA ÇIKARILIYOR

Dersim, Mardin ve Kığı alanlarında sömürgeci asimilasyon kurumlarına karşı yürütülen mücadele ile, bu politika boşa çıkarılıyor. Sömürgeciler Kürt gençliğinin beynini yıkamak ve onları kendi halkına karşı ihanet eder duruma getirmek için yaygın bir şekilde okul ya da diğer bir deyişle kişiliksizleştirme kurumları açmaya başladı.

Bu kurumlar vasıtası ile önemli oranda bir ulusal inkarcılığın geliştirildiği bilinmektedir. Bu okullarda okuyan çocukların beyinleri Kemalizmle doldurulmuş ve her biri Türk şovenizminin birer savunucusu olarak ortaya çıkarılmıştır. Bu ise, halkımızın geleceğinin önemli oranda çarpıtılması anlamına gelmektedir.

1987 yılından bu yana önemli bir saldırı hedefi olarak, bu politika ulusal kurtuluş savaşı tarafından alınmıştır. Asimilasyon politikasının boşa çıkarılması ve aynı zamanda sömürgeci kurumların işlemez kılınması, halk savaşımızın daha da gelişmesini sağlayacaktır.

Bir yandan askeri olarak sömürgeciliğe darbe vurulurken, diğer yandan ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel, eğitim vb. alanlarda da uyguladıkları politikayı boşa çıkarmak zorunludur. Bu bakımdan sömürgeciliğe karşı savaşın her alanda bir bütün olarak yürütülmesi gereklidir. Bütün sömürgeci kurumlar işlemez hale getirilmelidir. Ancak böylelikle halk savaşımız topyekün bir savaşa dönüşür.

Zaten bir halk savaşa kalkarsa, yabancı egemene ait ne varsa hepsine karşı bir savaş vermek zorundadır. Sömürgeciliği bütün kurumlarıyla birlikte işlemez bir hale getirmedi mi, savaşını da zafere götüremez. İşte, bu gerçeklikten yola çıkarak Kürdistan'da Türk sömürgeciliğine ait ne kadar kurum varsa, hepsi ulusal kurtuluş hedeflerimiz içindedir. Çünkü, sömürgecilik Kürdistan'da bu kurumlar vasıtasıyla yaşamakta ve ayakta kalabilmektedir.

Sömürgeci asimilasyon kurumlarına karşı yürütülen mücadele

sonuç vermiş ve birçok alanda bu kurumlar işlemez hale getirilmiştir. Son bir ay içerisinde 50'yi aşkın öğretmen istifa ederek, sömürgeci asimilasyonun bir aracı olmaktan kendilerini kurtarmaya çalıştılar. Bilindiği gibi bu alanda öğretmen kılığı altında bu alana gönderilmiş olan bazı MİT ajanları daha önce cezalandırılmıştı. Bu eylemliliğin etkisi ile de istifaların daha da çoğalacağı beklenmektedir.

Kığı'da Eylem Dalgası

Aynı şekilde Kığı'da da geçtiğimiz günlerde 2 köy basılmış ve bu köylerde bulunan asimilasyon kurumları imha edilmiştir. Bu eylemler halk üzerinde derin bir etki uyandırmıştır.

Yine aynı eylemle bağlantı içerisinde Kığı-Karakoçan yoluna barikat kurularak, yolcularla bir toplantı yapılmıştır. İki ayrı gerilla grubunun gerçekleştirdiği eylemler bir dalga şeklinde gelişmiştir. İki ayrı köye aynı anda baskın düzenlenmiştir. Köylülerle toplantı yapan ARGK birlikleri, ardından asimilasyon kurumlarını imha etmişlerdir. Daha sonra her iki grup birleşerek Kığı-Karakoçan yoluna barikat kurdular. Yoldan geçen araçları durduran gerillalar, toplantı yaptılar. Aynı anda gelen devlete ait bir ambulans da yakılmıştır.

Bunun yanısıra Kığı'nın Kalkanlı köyü yakınlarında gerçekleştirilen bir diğer eylemde ise, Köy Hizmetleri'ne ait bir grayder, bir dozer ve bir kamyon yakıldı.

15 kişilik ARGK birliği Kalkanlı köyünde bulunan şantiyeye baskın düzenlediler. Baskın sırasında şantiyede bulunan bekçiyi etkisizleştiren gerillalar, eylemi gerçekleştirdikten sonra alandan ayrıldılar.

Dersim'de Toplantı Yapıldı

5 Nisan günü, Ovacık karayolu üzerinde barikat kuruldu, yolcularla toplantı yapıldı. Bir ARGK birliğinin gerçekleştirdiği bu eylemde, yaklaşık 10 saat gibi bir zaman yol trafiğe kapatıldı.

Vank köprüsü yakınlarında yola barikat kuran ve telefon direklerini yakan ARGK birliği, gelen araçları durdurdu, yolcularla toplantı yaptı. Devlet kurumlarına ait olan iki aracı da yaktılar. Yolculara mücadelemizin içinde bulunduğu aşamayı ve kendilerini bekleyen görevleri açıklayan ARGK birliği, ayrıca yurtseverlerin sorularına da yanıtlar vererek kendileri ile uzun süre konuştular.

HEREKOL DAĞI'NDA DÜŞMANA YENİ BİR DARBE

Baharın gelişi ile birlikte, sömürgeci düşmanın operasyonlarında bir artış meydana geldi. Aynı şekilde ARGK'nin eylemlerindeki yoğunlaşma daha da arttı. Köy korucularına, siyasal kurumlara karşı yoğunlaşan eylemliliğin yanısıra, özel tim ve sömürgeci askerlere karşı da eylemler gerçekleştirilmektedir.

Şırnak'ta bulunan Herekol Dağı'nın Dereler köyü kesiminde düşmanın bir operasyon birliği ile ARGK gerilla müfrezesi arasında çarpışma çıktı. Çarpışma sonucunda Türk ordu birlikleri ağır bir hezimeti yaşadılar.

Herekol Dağı'nda operasyona çıkan ordu birliklerinin harekatını farkeden gerillalar, bu operasyonu boşa çıkarmak için önlerine pusu attılar. Düşman birliğinin pusuya düşmesi üzerine çatışma başladı. Yaklaşık 10 saat devam eden çatışmada düşman hareket edemez bir duruma getirildi. Sarp ve kayalık olan arazide, düşman birliği manevra yapacak bir kıpırdanmaya bile girişemedi. Adeta yerinde çakıldı kaldı. Gece de devam eden çatışmada, düşman alana yeni takviye güç yığmaya başladı. Ancak, buna rağmen ARGK gerilla müfrezesinin üzerine yürüme gücünü gösteremedi.

Gece karanlığının çökmesi üzerine ARGK gerilla müfrezesi 10 saati aşkın bir süre devam ettirdiği çatışmayı sona erdirerek, geri çekildi ve başka bir üs alanına geçti. Çatışmada 1 astsubay, 1 jandarma çavuşunun da aralarında bulunduğu 10'u aşkın düşman askeri öldürüldü, bir o kadarı da yaralandı.

Herekol Dağı'nda meydana gelen bu çatışma, gerilla birliklerimizin düşmanla göğüs göğüse saatlerce süren bir muharebeyi yürütebileceğinin açık bir kanıtıdır. Saatlerce süren çarpışmada hareketsiz kalan ve kaçan, düşman birliği oldu. Çatışmanın insiyatifini elinde bulunduran ARGK birliği düşmanın ordu gücü ne kadar fazla ve donanmış olursa olsun, daha az bir sayı ve donanımla karşı konulabileceği bir kez daha kanıtlandı.

Herekol muharebesinin etkisi o kadar büyük oldu ki, Türk basını bile bunu duyurmak zorunda kaldı. Tercüman gazetesi şu başlığı kullandı: *"PKK, küçük eylemlerden vazgeçerek askeri birliklerimizi hedef alıyor..."* Yine, BBC radyosu eylem üzerine çok geniş bir yorum yaptı. Bütün bunlar bile, halkımızın büyüyen ordu gücünün yarattığı gelişmelerin etkisini göstermektedir. Şimdiye kadar böylesine peşpeşe saatlerce süren çarpışmalar az sayıda gerçekleşmişti. Bu dönemde Nusaybin, Herekol Dağı ve Şemdinli çarpışmalarında görüldüğü gibi yaygın bir şekilde gerçekleştirilmektedir.

ŞEMDİNLİ'DE BAHAR EYLEMLİLİĞİ

Şemdinli, ulusal kurtuluş savaşımızın en fazla yoğunlaştığı alanlardan biri. Bu alanda, sömürgecilerle savaş en şiddetli bir şekilde devam etmektedir. Şimdiye kadar bu alanda, düşmanla birçok çarpışma meydana geldi. Bu alanda sömürgeci ordu birlikleri ile köy korucularına ağır darbeler vuruldu.

1988 baharında ise ilk eylemler geçtiğimiz günlerde gerçekleşti. Bir ARGK birliğinin 22 Nisan gecesi gerçekleştirdiği eylemde köy korucuları ve askerlerden çok sayıda ölü ve yaralı var. Şemdinli'nin Dağlıca köyüne bağlı Anadağ mezrasına baskın düzenleyen gerillalar, burada bulunan çetelere ve karakola saldırdılar. Bunun üzerine çıkan çatışmada asker ve korucularдан birçoğu öldü veya yaralandı.

Gece saatlerinde gerçekleşen baskında ARGK birliği kayıp vermediği gibi, çatışmanın insiyatifini de elinde tutarak, düşmana beklemediği bir kayıp verdirdi. Eylemin başarılı bir şekilde sonuçlanması kitleler üzerinde büyük bir etki bıraktı.

CEZAEVİ DİRENİŞLERİ YENİ BİR ÇAĞRI

Diyarbakır zindanı başta olmak üzere, diğer cezaevlerinde de şubat ayı içerisinde yükselen direniş, tutukluların isteklerinin kabul edilmesi ile sonuçlanmıştı. Buna karşı Türk sömürgecileri aldıkları ağır hezimetin altından çıkmak ve devrimci tutukluların isteklerini yerine getirmemek için yeni komplolar uygulamaya başladı.

Diyarbakır zindanında PKK'li savaş esirlerinin başlattığı ve önemli bir zaferle sonuçlanan direniş sonucunda, bir dizi hakların yanısıra, ilk kez devletin resmi düzeyde Kürt gerçeğini itiraf etmesi de sağlandı. Kürtçe konuşmanın serbest bırakılması ve isteyenin görüşmecisi ile Kürtçe konuşabileceğinin kabul edilmesi; işte bu Diyarbakır zindan direnişinin Kürt gerçeğini resmi düzeyde devlete itiraf ettirmesidir. Bunun yanısıra alınan haklar da önemli bir aşamayı ifade etmektedir.

Kuşkusuz bütün bu kazanımlar, 8 yıldır en amansız koşullar altında büyük bir inançla yürütülen direniş sonucu elde edildi. Yine, en son Şubat Direnişi'nde de görüldüğü gibi, bütün bu kazanımların temelinde ise şehit kanı yatmaktadır. İşte, PKK'li savaş esirleri insan onurunu bile korumanın zor olduğu bir ortamda, bunu başarmakla kalmamış, devrimci onurlarını korumuş ve Parti bayrağını yükseklerde dalgalandırmışlardır. İnanç ve ideolojilerinden asla taviz vermemişlerdir. Bütün bu direnişlerin sonucu olarak, Şubat Direnişi bir zafer elde etmiştir. Bir başka deyişle, 8 yıllık direnişin birikimi Şubat Direnişi ile doruğa çıkmış ve büyük kazanımlar elde etmiştir.

Şubat Direnişi'nin bu şekilde zafere ulaşması, bundan sonra da direnişin büyük bir atılımla devam edeceğinin göstergesidir. Nitekim düşmanın gündeme koyduğu komplolara karşı ise mücadele durmadan sürmektedir. Türk sömürgecileri savaş esirlerinin elde ettiği kazanımları etkisizleştirmek için yeni oyunlar tertiplemektedir. Cezaevlerini sivilleştirme adı altında yeni sürgün politikasını gündeme koydular. Böylelikle Diyarbakır zindanında elde edilen hakların uygulanmasını boşa çıkarmak istiyorlar. Cezaevini sivilleştirme adı altında uygulamaya koyulan bu oyun, savaş esirlerinin sürgün edilmesini de beraberinde getirmektedir. Nitekim, kazanımların elde edilmesi ardından hemen sürgünlere başlanmış, Urfa ve Antep cezaevlerine ilk sürgünler gönderilmiştir. Bu uygulamanın daha da genişletilerek sürdürülmesi beklenıyor.

Bu uygulamalara karşı geçtiğimiz ay içerisinde savaş esirleri 3 günlük uyarı grevi yapmış ve bu uygulamaları protesto etmişlerdi. Bunun üzerine sömürgeciler bu uygulamalarını genişletmekten çekinmiş ve şimdilik bunu durdurmuşlardır. Ama bu, yeni oyunların olmayacağı anlamına da gelmiyor. Son olarak, Diyarbakır askeri cezaevinin yönetimi sivil idareye devredildi. Yeni gelişmelerin beklendiği Diyarbakır zindanında savaş esirleri, kazanımlarını korumakta sonuna kadar kararlıdırlar.

Batman grubu davasında yargılanan Kazım Ateş, İsmail Sezgin, Hıfzullah Korkut ve Medeni Gürgen adlı savaş esirleri, sömürgeci mahkemede Kürtçe savunma yapacaklarını açıkladılar. Hakimin, "Kürtçe konuşamazsınız, burası Türkiye Cumhuriyeti kurumudur, resmi dil Türkçedir" demesine rağmen, savaş esirleri savunmalarını Kürtçe sürdürdüler. Bunun üzerine savaş esirleri mahkemeden asker müdahalesi ile çıkarıldılar. Bu arada slogan atan savaş esirleri, mahkemenin tutumunu protesto ettiler.

Resmi düzeyde devlete Kürtçe'nin konuşulmasını serbest bıraktıran savaş esirleri, ilk kez mahkemede de Kürtçe savunma yapmaya başladılar. Sömürgeci hakimin ek ceza tehditine rağmen, savaş esirlerinin bunda ısrar etmeleri, direnişin ulaştığı yeni bir boyutu göstermesi bakımından son derece önem taşımaktadır.

Halkımızın gerçekliği her alanda faşist düşmana dayatılmaktadır. Şimdiye kadar varlığı bile inkar edilen halkımızın varolduğunun itirafı, yine direniş ve yoğun dayatmalar sonucu gerçekleşti. Yine, aynı şekilde zindanlarda ve mahkemelerde halkımızın haykıran sesi birçok şeyi yaratmasını bilecektir.

Cezaevlerindeki direniş, halen birçok cezaevinde açlık grevi ve ölüm orucu biçiminde devam etmektedir. Çanakkale, Adana, Sinop ve Diyarbakır sivil cezaevlerinde, cezaevi yaşam koşullarının düzeltilmesi, uygulanan baskı ve işkencelere son verilmesi için uzun bir süredir başlayan eylemler devam ediyor.

Adana cezaevinde 10 Mart'ta başlayan açlık grevinin genişleyerek devam ettiği bildirilmektedir. Ayrıca tutuklu aile ve yakınları da eylemcilere destek olmak amacı ile dışarıda çeşitli eylemler ve protestolar düzenliyorlar. Yine, aileler 1 Nisan tarihinden itibaren açlık grevine başladılar.

Sinop cezaevinde ise, 15 Mart tarihinden itibaren başlanmış olunan ölüm orucu eylemi devam ediyor. Eylemin 37. gününde basına bir açıklama yapan TAYAD (Tutuklu Aileleri İle Yardımlaşma Derneği), "tutukluların tek kişilik ve gün ışığını görmeyen hücrelerde ölüm orucunu sürdürdüklerini" açıkladı. Sinop cezaevinden son aldığımız bilgilere göre, tutukluların durumu endişe verici boyutlara ulaşmıştır. Faşist savcı İsmail Hakkı Aydar, içerde işkenceleri alabildiğine yoğunlaştırıp, tipik bir ruh hastası olarak savaş esirlerine saldırmaktadır. Savaş esirlerinin soğuk hücrelerde, beton üzerinde yatmak zorunda bırakıldığı ve bunun yanısıra daha birçok uygulamanın gündeme konulduğu bildirilmektedir.

Bu uygulamaları protesto etmek için Salih Sezgin adlı PKK-Birecik davasında yargılanan savaş esiri, ölüm eylemine başvurdu. Ancak idare bunu erken farketti. İdare tarafından götürülen bu savaş esirinin kesin durumu bilinmiyor; bu konuda faşist idare de herhangi bir açıklama yapmıyor. Halen eylemde bulunan PKK-Birecik davasından hüküm giyen savaş esirlerinden Ahmet Öğretmen, Salih Sezgin, Mustafa Çepik, Hasan Çepik ve Dev-Sol davasından Ahmet Erhan'ın durumları ağırlığını koruyor. Sağlıksız koşullarda ve zindanın hiç ışık almayan, rutubetli ve soğuk bölümüne konulan savaş esirleri bütün ilerici ve demokratları da kendileri ile dayanışmaya çağırıyorlar. Bu direniş, aynı zamanda Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği yolunda atılmış olumlu bir adım ve yeni bir çağrıdır.

Diyarbakır sivil cezaevinde ise, 6 Nisan'da başlatılan açlık grevine 800 tutuklu katılıyor. Ailelerinin de dışarıdan destekledigi ve bir kısmının da açlık grevine başladığı bildirilmektedir. Tutuklular, cezaevi yaşam koşullarının düzeltilmesini istiyorlar.

Cezaevlerinde yoğunlaşan direniş, sömürgecileri giderek daha fazla zorlamakta ve sömürgecilerin bütün oyunlarını da açığa çıkarmaktadır. Bunun yanısıra, zindan direnişleri yeni bir çağrıdır. 8 yıldır 12 Eylül faşizminin bütün uygulamalarına rağmen süren ve bugün önemli bir aşamaya ulaşmış bulunan zindan direnişleri, halkımızın yükselen ulusal kurtuluş savaşına sunulmuş büyük bir destek ve aynı zamanda direnişi daha da yükseltmeye yönelik bir çağrıdır.

Dışarıda yoğunlaşan Newroz ve bahar eylemliliğine, içerden sunulan destek ve dayanışmadır. Bir başka deyişle, zindan koşullarına uygun bir şekilde Newroz ve bahar eylemliliği veya atılımın yaşanmasıdır. Kürdistan halkı her zamanki gibi bu sefer de bu çağrılara gerekli karşılığı, PKK önderliğinde yükselttiği mücadele ile verecek, vermesini bilecektir.

ÖZGÜRLÜK TUTSAKLARI!

Baştarafı 1. sayfada

Newroz bayramını, Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN ve büyük komutan Mahsum KORKMAZ yoldaşları; ölüm yıldönümlerinde daha anlamlı ve onların tam da istediği tarzda anmak, içi boş gösteriler yapmak, tumturaklı laflar söylemek değildir kesinlikle. Onları anmak, öncelikle yaşamlarını; mücadelelerinin ve eylemlerinin tarihsel ve siyasal anlamını bilince dönüştürmek ve onların temsil ettiği değerleri kişiliğimizde ve kavgamızda somutlaştırmak demektir.

Arkadaşlar!

Her ulusun, sınıfın, bireyin tarihinde, yaşamında önemli dönüm noktaları vardır. Bu dönüm noktaları ulusun, sınıfın ya da bireyin geçmişi ile geleceği arasında önemli bir köprüdürler; ve bundan dolayı bilinçlerde, yüreklerde, vicdanlarda yaşamaya, yaşatılmaya hak kazanırlar. Bu dönüm noktaları, toplumsal gelişmeyi yeni bir niteliğe ve biçime sıçratmanın çıkış noktalarıysa, ve bu adım çok insanüstü bir kahramanlık, cesaret, özveri timsali ise, yaşamı, geleceği ve üstün değerleri temsil ediyorsa; ulusların ve sınıfların yarınlarını kendi öz değerleri temeli üzerinde kurma kavgalarında, o adımın kesin ve derin izlerini görmek olasıdır. Çünkü, ulus veya sınıf, onu kavga bilinci, kavga şiarı ve kavganın pratik çizgisi haline getirmesini bilmiştir. Her tarihsel dönemeçte, her yeni aşamaya sıçrayışta o soylu günün, adımın anılması, mücadelenin ilham kaynağı yapılması, tekrar tekrar onun, büyük çıkışların ruhu, bilinci haline getirilmesi bundandır.

Kürdistan tarihinde de tarihsel önemde çok önemli dönüm noktaları vardır; gerçi sayı bakımından azdır, ancak önemli olan tarihsel kapsamlarının büyüklüğüdür. Benzerlikleri, farklı tarihsel kesitlerde ve koşullarda da olsa, koşullandıran toplumsal-siyasal ilişkiler, çelişkiler ve olaylarla yöneldikleri hedefler ve doğurdukları sonuçlar arasındaki benzerlikler bakımından iki tarihsel dönüm noktasından söz edeceğiz. Biri M.Ö. 612'de Ninova'nın yakılıp yıkılışı, Asur'un tarihe gömülmesi; diğeri, zindanların zulüm karanlığında bir güneş gibi doğan ve gerçekten de adını kanıtlarcasına doğan Mazlum DOGAN yoldaşın soylu İSYAN KIVILCIMI!...

Bu iki olayın siyasal özünü, tarihsel derinliğini ve kapsamını iyice özümseyip beynimize kazımamız gerekiyor. Güncel ve tarihsel görevlerimizi tam anlamıyla başarabilmenin sırrı, tümüyle orada saklıdır çünkü.

İki olay arasında kopmaz bir bağlantı vardır. Ninova'da doruklanan isyan ve direniş ateşi, o günden bu yana sönmedi; gerçi küllenmedi değil, ama bir köz olarak varlığını korudu, yeni yeni halkalarla aktarıldı geleceğe; bir yeraltı nehiri gibi günümüze dek geldi. Kimi zaman yeryüzüne fışkırdı, yaşam verdi, yaşam geliştirdi. Ve tarihsel direniş geleneği PKK ruhunda temsilcisini buldu.

Asur, tarihin şafağında biz doğmadan bizi boğmak istiyordu. Bunu kabul etmedik; direndik, yüzyıllar süren bir direniş sergiledik... Ve zalim Asur'u ezerek hem özgür bir halk olarak tarihteki yerimizi aldık, hem de bütün Ortadoğu halklarına YENİ BİR GÜN armağan ettik; NEWROZ...

Newroz, salt doğanın yeniden doğuşu, yeşermesi, yani yeni yaşamın kendisi olmuyor, aynı zamanda yok edilmek istenen bir halkın, Medlerin tarihsel doğuşudur da. Her yeni doğuş gibi sancılı oluşu, onun doğasından kaynaklanıyor. Yeni bir CAN, yeni bir YAŞAM için, bu, bir bedeldir. Medler üçyüz yıl döğüşerek, destansı kahramanlıklar sergileyip sayısız kurban vererek YENİ GÜN'le kucaklaştılar. Ama atalarımız, kavgalarının tarihsel anlamını kavramasaydılar, onun büyüklüğüne denk davranırlar mıydı? Direnişin büyüklüğüne denk büyüklükte komutanlar, siyasal önderler, ilişkiler vb. yaratmasaydılar, yani büyük davayı cüce adamlarla yürütseydiler, başarıya ulaşabilirler miydi? Direnişi zaferle taçlandırabilirler miydi? Bırakalım başarıyı, üçyüz yıllık bir savaşı, direnişleri kararlılıkla, cesaretle ayakta tutabilirler miydi? O halde, zafer için, başarı için gerekli olan tüm ögeleri bir araya getirmek, en üst düzeyde sentezini yapmak gerekiyor.

Çünkü Newroz, her alanda yeni gelişen gelecek olandır.

Çünkü Newroz, kavga, isyan ve direniştir.

Evet, yalnız çıplak, karşıda duran düşmana karşı değil, aynı zamanda bizde saklı duran, fırsat kollayan, zayıf anımızı bekleyen, bu alanda binlerce yıllık alışkanlık ve beceriye sahip olan "iç düşman"a karşı kavga, isyan ve direniştir o.

Kendi içimizdeki o sinsi düşmanı altettiğimiz ölçüde, ona yaşam hakkı tanımadığımız ölçüde büyüyor, büyüdükçe de büyük davanın büyük yürütücüleri, militanları sıfatına hak kazanırız. O içimizdeki sinsi düşman, bazen bir bozguncu, bazen zincirinden boşalmış bir kariyerist, bazen ince bir sahtekar, bazen bir hokkabaz ve madrabaz, bazen bir düşkün ve bazen de var olanla yetinen, bunu bir yaşam çizgisi haline getiren iflah olmaz bir oportünist, bir reformist ve giderek bir tasfiyecidir. Bunların tümü, eskiyi, çürüyeni, yoz olanı ifade ederler!

Newroz'a gerçek proleter anlamı, özü kazandırmak demek, gerçek proleter yurtsever kişiliği yakalamamız; ve bu, çağdaş ve zalim Asur'a karşı çelikten bir barikat yapmamız anlamına geliyor.

Arkadaşlar!

Newroz, olanaksız olanı olanaklı hale, ölüdeki yaşam nüvesini yaşama dönüştürmek, zifiri karanlığı aydınlık hale getirmek yaratıcılığıdır, bir bakıma bu tanrısal bir yaratıcılığı ifade ediyor. Kutsallığı bundan gelir. "Yoktan var etme" değil, sözlerimiz felsefi idealizme yorumlanmamalıdır. Kürdistan'da devrimci yaratıcılık ve insiyatifin zorluğu, çetinliği ve bundan dolayı soyluluğunu, kutsallığını vurguluyoruz. Buna tanrısal bir olay dememiz bundandır.

Mazlum yoldaş da böyle yaptı, en olanaksız koşullarda, zifiri karanlıkta, teslimiyetin ve ihanetin tüm şiddetiyle dayatıldığı Diyarbakır labirentinde bir ışık oldu, kurtuluşun gerçek kıvılcımı oldu.

Tüm Kürdistan tarihini iki-üç yıl içinde Diyarbakır zindanlarında yeniden yaşadık; yeniden yaşattılar, en soylu direnişleriyle, ateşli proleter yurtseverlik önderlikleriyle, destansı kahramanlıklarıyla birlikte, en iğrenç ihanetleriyle, en aşağılık teslimiyet ve uşaklıklarıyla... Tarihimizi en yoğun biçimiyle yaşadık. Dayatılan yüzyılların politikasıydı, teslimiyet ve ihanet. Bunun üzerine bina edilmek istenen, ulusal imha politikasının kendisiydi. Zulmün doludizgin, işkencenin vahşet ve barbarca icra edilmesi bundandı.

PKK, yeni bir tarihsel çığır açmıştı, ulusal kurtuluş umudu olmuştu. Bu, binlerce yıllık köleliğe başkaldırıydı. Ve sömürgeci Türk devletinin Kürdistan emellerini kursaklarında bırakıyordu. Ölü sanılan ceset diriliyordu, yoğun bir diriliş yaşanıyordu. Faşist cunta, TC'nin tarihi boyunca Kürdistan'da uygulanan ulusal imha politikasını ve bunun tüm yöntem ve araçlarını, iki-üç yıllık bir sürede Diyarbakır zindanlarında uygulamak istedi; ve hemen sonuç alınmak isteniyordu. Bu amaçla teslimiyeti dayattılar, itirafla ihaneti dayattılar. PKK savaş tutsakları şahsında bir halkın kurtuluş umudunu zindanın mahzenlerine gömmek istiyordu; 1940'lardan sonra yarattıkları pasifikasyon, korku ve suskunluğu yeniden kurmak istiyorlardı.

İşte, korkunç bir ulusal imha planının yürürlüğe konduğu en kritik aşamada, ihanetin en yoğun olarak dayatıldığı bir noktada, olanaksızı başarmak, direniş kıvılcımı ve önderi olmak, tanrısal bir yaratıcılıktır; proleter yurtseverliğin en üst düzeydeki örneğidir.

O bakımdan, Mazlum, baştan başa bir isyan, bir KAVGA ve bir DİRENİŞTİR. Ve PKK önderlik gerçekliğinin somut örneğidir.

Teslimiyete, ihanete, uşaklığa ve ulusal imhaya karşı kutsal bir isyan!..

Mazlum yoldaş, bizlere düşmanın binlerce yıllık politikasını ezmenin somut, elle tutulur yolunu gösterdi; büyük dava uğruna ölmenin anlamını ve kaçınılmazlığını özümsetti. Bağımsızlık ve özgürlük davasının ancak bedenlerimiz üzerinde yükseleceğini öğrendik. Bu, Kürdistan yurtseverliğinin karakteristik bir özelliğidir. Mazlum yoldaş, bunun timsalidir.

Ve çakılan kıvılcım, zindanda tutsakların önünü aydınlattı; bu, dörtlerin ateşine dönüştü; 14 Temmuz'da doruklandı. İhanet sonun başlangıcını yaşamaya başladı. Ve "kıvılcım bozkırı tutuşturdu." Eylül'de "kitlesel devrim"le yüceleşti; Ocak'ta direnişin bayrağı oldu. Ve 15 Ağustos tarihsel atılımında dağların doruklarındaki ulusal isyanın ateşine dönüştü...

Mazlum yoldaş, Newroz'u gerçek Newroz haline getirdi. Ona kızıl bir kimlik, gerçek ulusal bir biçim kazandırdı: YENİ GÜN, DİRENİŞ, KAVGA, İSYAN günü, andı oldu. Çağdaş Kawa Mazlum'la bu niteliklerı yerli yerine oturdu. Anımsanırsa, daha önce Newroz kendi özünden, tarihsel derinliğinden boşaltılmış, biçimsel gösterilere, tumturaklı lafebeliklerine ve soysuzca "eğlencelere" dönüştürülmüştü. Bu tutum, bir halkın öz değerlerine ve de en çok ihtiyaç duyduğumuz direnme geleneğine yapılmış en büyük hakaretti, saygısızlıktı. PKK, tüm bu soytarılıkları da etkisizleştirerek Newroz'a gerçek anlamını kazandırmış; onu kavga, isyan ve büyük atılımların bilinci haline getirmiştir. Bu yönlü çaba Mazlum yoldaşla doruklandı ve Newroz Mazlum'la ete-kemiğe büründü. Newroz çağdaş Kawa'sıyla, tarihsel içeriğiyle çağdaş anlamının en üst düzeyde bir sentezine ulaştı.

Mazlum yoldaşın bu soylu kıvılcımında, bu soylu eyleminde; binlerce yıllık Kürdistan'ın kölelik, örgütsüzlük, uşaklık, teslimiyet, ihanet, yabancılaşma, bölünmüşlük ve daha bir dizi olumsuzluğa karşı, ulusal kurtuluş isyanı meşalesi olan PKK'nin aynı doğuş, gelişme, büyüme azmi, cesareti, inancı, kararlılığı ve yaratıcılığı vardır. Olanaksızda bir yaşam yeşertmek, ölü sanılanda yaşamı diriltmek gerçekten büyük bir yürek, beyin, sınırsız bir inanç, sonsuz bir halk ve yurt sevgisi, engin bir fedakarlık ve YARATICILIK gerektirir. PKK'nin mayasında bütün bunlar var. PKK'nin ideolojik, politik, örgütsel ve pratik çizgisinin oluşmasında, yaşama geçirilmesinde öncülük edenlerin devrimciliği böyle nitelik ve erdemlerle yoğrulmuş ve biçimlenmiştir. İşte, Mazlum yoldaş, aynı rolü, bu kez de Diyarbakır zulüm karanlığında oynamış, DİRENİŞİN gerçek önderi olmuştur. Newroz, anlam ve özelliklerıyle, PKK'nin tarihsel kapsam, derinlik, ideolojik-politik çizgisinin ve kişilik niteliklerinin en üst düzeyde bileşimidir.

Newroz'un anlamı, Kürdistan halkı için çok büyük. Ulusal Kurtuluş Cephemizin (ERNK) kuruluş günüdür de aynı zamanda. Kürt halkı şimdiye dek ne çektiyse örgütsüzlükten, bölünmüşlükten, ulusal birliği kuramamaktan çekti. Ancak ERNK ulusal birliğin cisimleşeceği bir organdır; aynı zamanda ulusal kurtuluş savaşımızın mücadele organıdır; geleceğin demokratik halk iktidarımızın habercisidir, bugünden kuruluşudur. Böyle bir siyasal değere ve öneme sahip Cephemizin halkımız tarafından bağrına basılması, onda birlik yolunda yürümesi boşuna değildir. Öyleyse Newroz, ulusal birlik, ateşli bir yurtseverlik, uluslaşma bilinci, halk iktidarına yürüme ve onun organlarını bugünden oluşturma atılımı olarak da algılanmalıdır.

Arkadaşlar!

Denebilir ki Kürdistan, tarihinde hiçbir zaman bu kadar düşman güç tarafından kuşatılmamış, saldırıya maruz kalmamıştı. Bu noktada ulusal kurtuluş mücadelemizi, maruz kaldığı saldırılar ve düşman cephesinin genişliği ve büyüklüğü bakımından, 1917-1921 yıllarındaki Bolşeviklerle, Sovyetlerle karşılaştırabilir, onlara benzetebiliriz. Emperyalizm, Çarlık kalıntıları Menşevikler, Sosyalist-Devrimciler, II. Enternasyonal dönekleri, yani koca bir dünya ile savaşmak, onların ablukasını, imha çabalarını kırmak, ezmek zorunda kaldılar. Düşmanın çokluğundan, büyüklüğünden korkmadılar, engin bir dayanıklılık, kararlılık, cesaret örneği gösterdiler; usta taktiklerle zafere adım adım yaklaştılar. Yine olanaksızlıkların egemen olduğu, savaşın tahrip ettiği, bittirdiği, aç-sefil bıraktığı bir ülkede iç ve dış düşmanları ezdiler, sosyalizmi ülkelerinde inşa ettiler. Bugün, biz de, dünya emperyalizmi ile, TC'nin faşist sömürgeciliği ile, Ortadoğu'nun gerici güçleri ile, "sol" maskeli sosyal-şoven ve uşaklaşmış reformist-milliyetçi gruplarıyla savaşıyoruz; karşımızda geniş bir düşman cephesi var. En çıplak katliam girişimlerinden, en ince saptırma ve yaygın demagoji ile karşı karşıyayız. Emperyalizm bir yandan TC'nin özel imha savaşını onaylar ve etkin bir şekilde desteklerken, öte yandan bunun Vietnam, Cezayir, Nikaragua vb.'indeki özel savaşların akibetine uğrayacağını şimdiden bildiği için, daha sinsi, ince taktikli planlar hazırlayıp dayatıyor, faşist rejimi buna hazırlıyor. Bağımsızlığa, bağımsızlık mücadelesine "alternatif" olarak hazırlanıp dayatılan plan, özerklik, daha çok da kültürel özerklik olarak somutlaşıyor. Bu, gerici, karşı-devrimci bir çabadır. Mücadeleyi saptırmak, güçsüzleştirmek, mücadele saflarında ikircikli tutumlar geliştirmek, Ulusal Kurtuluş Cephesini bölmek vb. daha bir dizi karşı-devrimci hedefi öngörüyor.

Bu karşı-devrimci çabanın bilincinde olmak, ona hazır olmak, duyarlılık ve uyanıklığı en uç noktaya çıkarmak, bu alanda üzerimize düşen görevlere hazır olmak, yaşamın ve mücadelenin biz özgürlük tutsaklarına dayattığı bir olgudur.

Özgürlük tutsakları!

Zindan direnişimizin ulusal kurtuluş mücadelemiz içinde oynadığı rolü, yaptığı etkiyi biliyoruz. Bundan böyle de kutsal kurtuluş savaşımızın bir parçası olarak gelişecek zindan direnişimiz önümüze önemli, ertelenmez görevler dayatıyor.

Halkımızın PKK önderliğinde yeni bir atılıma hazırlandığı, kavgamızın daha da boyutlanacağı ve muhtemelen çok önemli gelişmelerin kaydedeceği önümüzdeki günlerde ve aylarda, biz zindan tutsaklarına da önemli sorumluluklar düşüyor: Mücadelemizin genel düzeyiyle koşut yürüme, ona bağlı

olarak bir pratik çizgi tutturma görevidir bu. Bunun anlamı, cezaevinin direniş, kavga alanı olarak algılanarak, bunun boyutlanarak yükselecek sürekli bir çizgi izleyeceğidir. Zorlu görevlere, engin fedakarlıklara ve çetin kavga günlerine hazır olmak gerekiyor. Mazlum'u yaşatmak, anmak, O'na layık olmanın anlamı budur; tarihsel ve güncel görevlerimiz bunu gerektiriyor.

Ulusal kurtuluş savaşımızın genel düzeyinden geri kalmamak gibi bir devrimci görevle birlikte, cezaevi yaşamının devrimcileştirilmesi ve bunun yoğun çabası içinde olmak da güncel bir hedefimiz içindedir. Güncel direniş çizgimizi bu iki öge belirler. Doğaldır ki, cezaevlerinin devrimcileştirilmesi amacı, savaş tutsaklığı statüsünü kabul ettirme, kazanma uzun vadeli direniş hedeflerimizin parçasıdır. Cezaevi yaşamımızı ve mücadelemizi bu perspektif ışığında belirlememiz, geliştirmemiz tarihsel sorumluluğumuzun, şehitlerimize bağlılığımızın bir gereğidir. Bunun için çalışmak, her yönüyle kendimizi geliştirmek, disiplinli-örgütlü bir yaşam tutturmak ve yetkinleştirmek, her türlü olumsuz eğilim ve alışkanlığa karşı Parti anlayışını ve yaşamını egemen kılmak gerekiyor.

Zindan burçlarında Partimizin kızıl direniş bayrağını dalgalandırmak, yükselterek dalgalandırmak ve bunun gerektirdiği davranışlar içine girmek; işte Mazlum'a ve şehitlerimize bağlı kalmanın anlamı budur. Halka verilmiş sözlerimiz var, şehitlere andımız var.

Özgürlük tutsakları!

Kürt mertliği, Kürt yiğitliği yeniden yaratılıyor, gerçek niteliğine kavuşuyor. ARGK'de halk kimliği kazanıyor bu ögeler. Bu büyük eserin temelinde büyük komutan ve ulusal direniş kahramanımız Mahsum KORKMAZ yoldaşın yaşamı, mücadelesi ve kanı var. Yaşamı, mücadelesi, büyük devrimci erdemleri önümüzü aydınlatıyor. Yeni bir Newroz atılımında, ARGK savaşçılarının, O'nun öğrencilerinin Agit yoldaşın anısını en üst düzeyde yaratacaklarına inanıyoruz; biz savaş tutsakları da buna omuz vermekten geri durmayacağız. Agit yoldaş, "silahlı bir halk yaratmak" şiarıyla yola çıktı, bunun öncülüğünü yaptı. O'nun şehadeti, silahlı gücümüz, Kürt yiğitlik ve mertliğinin en etkin ifadesi ARGK'nin temeli oldu. O'nun anısına saygı, ARGK'yi büyütmek, geliştirmek ve gerçek bir halk ordusu haline getirmektir. "Savaşarak ordulaşmak, ordulaşarak savaşmak" şiarlarını içiçe birlikte yaşama geçirmek Kürdistan gerçekliğinin dayattığı bir zorunluluktur. Bunun en gerçek ve en yetkin temsilini Agit yoldaş verdi. ARGK'mizin Agit yoldaşın ışıklı yolunda destansı kavgalara koştuğunu buradan duyabiliyoruz. Bunun kıvancını, heyecanını, coşkusunu yaşıyoruz. Bunun zindan direnişlerimizde ses vereceğini dosta ve düşmana haykırıyoruz!

Türkiyeli devrimci-demokrat ve ilerici tutsaklar!

Türkiye halkı tarihinin en zor ve çetin dönemini yaşıyor. Faşizm bir karabasan gibi halkın üstüne çöreklenmiş. Azgın bir sömürü ve soygun düzeniyle emeği ve tüm zenginlik kaynakları uluslararası sermayeye peşkeş çekiyor. Bu düzen tam bir pervasızlıkla, zamlarla, zulümle, hayat pahalılığı ile sürüyor. Bunlar hepimizce çok iyi biliniyor.

Öte yandan kurduğu ve geliştirdiği faşist rejimle halkın nefes borularını tıkamakta, en basit demokratik talepleri bile kanla, zulümle, işkenceyle bastırmaktadır.

Türkiye halkı, belki de en güçsüzleştirildiği, takatten düşürüldüğü, depolitizasyona, yılgınlığa, tepkisizliğe mahkum edildiği günlerini, yıllarını yaşıyor...

Yıllardır Türkiye halkı adına yola çıkan güçlerin durumu ise yüz kızartıcıdır. Büyük bir çoğunluk sağa savruldu, dörtbaşı mamur bir tasfiyeciliğe yöneldi, bir kesimince halkın birikimleri, değerleri gümüş tepside Evren-Özal faşizmine sunuldu. Türk solundan bir bölümü yeni, olumlu bir çaba içinde olmakla birlikte, henüz örgütsüzlük, eylemsizlik, politikasızlık ve tasfiyecilik tarihi kırılabilmiş, aşılabilmiş değil.

Tüm bu olumsuz tabloya karşın PKK, Kürdistan'da ulusal kurtuluş ateşini yaktı. Onun kavgası, özünde Türkiye halkının da kavgası, Kürdistan halkının kazandığı her başarı, aslında Türkiye devrimci-demokratik mücadelesine yapılmış dolayısız bir katkıdır. PKK'nin özgürlük savaşı, Türkiye'de safları belirginleştirecek, netleştirecek; dost görünümlü sahtekarların maskesini indirecek; Türkiye proletaryasının ve halkının kurtuluş yolunu da aydınlatacak ve bu mücadeleye muazzam bir olanaklar bütünü sunacaktır. Ulusal kurtuluş mücadelemiz, bütün bunları bugüne dek büyük ölçüde gerçekleştirdi.

Türkiye proletaryasının ve halkının soluksuz bırakıldığı bu anda, güçsüzlüğe ve umutsuzluğa mahkum edildiği bu dönemde, PKK, onun nefes boruları, gerçek umut ve ilham kaynağı oluyor; PKK, gerçek geleceğine giden soylu yolu da temsil ediyor. Faşist rejime aldığı kararlı tavırla Türkiye halkının kavgasını da omuzluyor.

PKK'nin yükselttiği ulusal kurtuluş devrimimiz, salt Kürdistan'ı özgürlüğe kavuşturmakla sınırlı kalmayacak, aynı zamanda, başta Türkiye halkı olmak üzere bölge devrimlerinin yolunu da açacaktır. Bu, her gün devrimci pratiğimizle doğrulanıyor. Bu kapsamlı tarihsel-siyasal rolden ötürüdür ki, faşist rejim, emperyalizm ve her türden gerici güç, PKK'yi çok yönlü imha kıskacı içine almış bulunuyorlar...

Faşist sömürgecilik, yıllarca verdiği eğitim ve kültürle halkın, aydınların, solcuların ufkunu Kemalizmin ırkçı-şovenist ve inkarcılık zehiri ile karարttı. Bu tutumuyla halkı ve onun adına yola çıktığını iddia edenleri kendisine suç ortağı yapmak istiyor. Daha suç ortaklığına devam edilecek mi? Ne zamana kadar?.. Yıllardır süren şoven-ırkçı çemberi kırıp parçalayarak proleter enternasyonalist bir tutuma yönelmek, Türkiye devrimci-demokratik mücadelesini layıkıyla yürütmede ve başarıya götürmede anahtar adımdır.

Unutulmasın ki, Kürdistan'daki her baskı, işkence, katliam uygulaması doğrudan doğruya Türkiye emekçilerine, devrimcilerine, demokratlarına, ilericilerine de yansıtılmıştır. İşte Takrir-i Sükûn yasası, İstiklal Mahkemeleri, 12 Mart ve 12 Eylül faşizmlerinin uygulamaları ve sonuçları ortadadır. Bize yönelen her imhacı girişim, sizin üzerinizdeki baskı çemberinin daha da daraltılmasıdır.

Görülüyor ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına vereceğiniz her destek özünde kendi kurtuluş çabalarınızı bir adım ileri götürmektir; öz çıkarlarınız bunu gerektirir. Proleter enternasyonalist sorumluluklar da bunun böyle olmasını buyurur!

Arkadaşlar!

Biz zindanlarda halkların gerçek dostluğunu, enternasyonalist dayanışmasını filizlendiriyoruz; bunu yaptığımıza inanıyoruz. Yakınlarımızın aynı kavgada bir araya gelmelerine, dostluk ve dayanışma duygularının gelişmesine önayak oluyoruz. Proleter enternasyonalizmin çok olgun ve dayatıcı bir zemini var; bunu zindanlarda daha yakıcı bir tarzda yaşıyor ve duyumsuyoruz. Birlikte ızdırap çekiyor, birlikte direniyor, birlikte ölümle kucaklaşıyoruz. Bunun anlamı açıktır. Böylesine anlamlı bir zeminde proleter enternasyonalist çizginin yaşatılıp Türkiye toprağında egemen kılınmaması için hiçbir neden ve engel kalmıyor!..

Görevleriniz orta yerde duruyor: Faşist rejime karşı tutarlı ve kararlı bir kavgaya atılmak, ırkçı-şoven Türk milliyetçiliğine, her tondaki sosyal-şovenizme (sosyal-sömürgeciliğe) karşı proletarya enternasyonalizminin bayrağını yükseltmekle mümkündür. Bu tarihsel-siyasal görevin anlamı da PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine her yönüyle ve yaşamın her alanında omuz vermektir. Böyle bir ertelenmez göreve sizi çağırıyoruz. Bunu sizden istememiz en doğal hakkımız. Devrimcilik, demokratlık, ilericilik iddiasından vazgeçmeyen hiç kimse bu çağrıya kulaklarını tıkayamaz; güncel pratik görevlerine sırt çeviremez!..

Yineliyoruz: Sizin de çıkarlarınızı, istemlerinizi, gerçek kurtuluş yolunu temsil eden soylu SESİMİZE, PKK şahsında somutlaşan ulusal direniş hareketimize omuz verme ÇAĞRIMIZA cevap vermenizi bekliyoruz! Çağrıya olan cevap aynı zamanda tasfiyecilerin, reformistlerin, oportünistlerin tepesine inecek bir balyoz alacaktır; Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi ruhunun canlandırılması ve pratik yaşama geçirilmesi olacaktır.

Newroz, yeni gündür; halkların enternasyonalizm okyanusunda yeni temellerde kucaklaştığı, birlik kurduğu, emperyalizmin, faşizmin ve gericiliğin tepesine bir balyoz gibi indikleri-inecekleri bir yeni gündür. Newroz'u gerçek anlamda halkların dayanışma, birlik ve mücadele günü haline getirelim!..

Kısacası, aynı zamanda ırkçılık ve sömürgecilikle mücadele günü olan 21 Mart'ta, yani biz Newroz'da tüm devrimcileri, demokratları, yurtseverleri, ilericileri yanımızda görmek istiyoruz. Faşist sömürgecilerin özel imha savaşını püskürtme ve ulusal direniş kavgasını daha da boyutlandırmada bize omuz vermelerini istiyoruz! Böylece ırkçılık ve sömürgecilikle mücadele günü olan 21 Mart gerçek pratik anlamını bulmuş olur! Görev budur!..

— Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği ve emperyalizm!
— Yaşasın ulusal kurtuluş savaşımız!
— Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
— Yaşasın Başkan APO!

Aydın Cezaevinden
PKK'li Savaş Tutsakları
Mart 1988

"Mazlumlara Verilen Söz Daha İyi Yerine Getirilecektir"

Değerli Dost

Mektubunuzu (3. 3 tarihli), 11 Mart'da aldım. İlk defa böyle kısa sürede bir mektup posta ile elime geçiyor. Havalandırmada Sakine arkadaşla birlikte ülke, Ortadoğu ve Avrupa'daki durumlar üzerine konuştuğumuz bir anda mektubunuzun elime geçmesi, bizi daha da sevindirdi.

İçinde bulunduğumuz süreçte çeşitli olaylar yaşandı. Bunlar önemli gelişmeleri de beraberinde getirdi. Bu olumlu, lehte olan gelişmelerin süreklileştirilmemesi, bu tür yeni gelişmelerin yaşanmaması için, rejimin "üst düzeyde" yaptığı toplantılarda alınan kararlar sonucu sürgün daha kibar bir deyimle "sivilleştirme-sevketme" uygulamaları gündeme kondu. Bu durum, Cezaevi direnişinin yarattığı gelişmeleri hazmedememenin bir sonucu olarak gündeme girdi.

14 Temmuzların bir devamı olarak ve bu direnişlerin özüyle sıkı bir bağlılık içinde gösterilmesi gereken "9 Şubat Resistansı*" basına da yansıdığı gibi yeni olanaklar elde etmemizi sağladı. İyi bir sekilde tahmin edebildiğimiz gibi iç ve dış etkileri güçlü oldu.

Açlık grevlerinin sonuna doğru bizi dağıtabileceklerini gördük. Açlık grevi esnasında M. Can Yüce, ve bir grup arkadaş ile Dev-Sol davasından 5 kişinin davaları yargıtayda kesinleştiği için sevkedildiler. M. Can Yüce erkenden Aydın'a gönderildi.

Açlık grevinden sonra basına da yansıyan hakları aldık. Bunlar uygulanıyor. "Ana Dava"da yargılanan arkadaşlar, davaları yargıtaya gittiğinden kanun gücünde çıkarılan bir kararname ile Antep ve Urfa cezaevlerine gönderildiler. Mustafa Karasu ve 20 arkadaş Urfa'ya, Yılmaz Uzun ve 20 arkadaş da Antep'e gönderildiler. Bu durum karşısında hem bizim ve hem de sürgün edilen arkadaşların sessiz kalmadığı basına da yansıdı. Götürülen arkadaşlara yapılan muameleler de basına yansıdı. Bunları bildiğiniz için yazmıyorum. Bundan sonra bu tür sözümona sevk adı altında yapılan sürgünlere karşı sessiz kalmayacağımız da ilgili bakanlığa ve gerekli mercilere iletildi. Bakalım zaman neyi gösterecek. Bunun yanısıra hem cezaevinin sivile devredilmesi işlemi ve hem de bizim davalarımız hızlandırıldı. Davaların büyük bir bölümü yargıtayda. Diğerleri ise yakında bitirilip, yargıtaya gönderilecek. Yerel mahkemeler çoğunlukla Yargıtay'dan dönen kararlarda, eski kararlarda diretiyorlar.

Kardeşimin tahliye durumu vardı. Esas davadan tahliye oldu, ama savunmadan 8 yıl aldı. Daha iki yıl yatması gerekiyor. Davaya yargıtayda da bakıldı, daha henüz bir cevap gelmiş değil.

Benim ise üyelikten 20 yıl cezam kesinleşti. Dört tane de savunma davası açıldı. Bunların üçünden 16 yıl verdiler, diğerinden de 7-8 yıl verirler. Yani, toplam 40 yıl civarında bir ceza verileceğe benziyor.

Bunların niçin yapıldığını ve cezaların neden verildiği bilindiği için hiç de garibimize gitmiyor. Elazığ grubunun davası bir süredir Yargıtay'a gitti. Bunları basın da yazdı.

Buranın durumunu sizler de biliyorsunuz. Geçenlerde başka bir koğuşa misafirliğe gittik, üç gün kaldık. Radyo aldık. Benim radyomu, ben kendimle Şam'dan getirmiştim, o kadar yıprandı ki kısa dalgaları çalışmıyor.

Bu sürede arkadaşların sağlık durumu biraz sarsıldı. Ailelerimiz ayda bir yiyecek getirebiliyorlar. Biraz da olsa toparlanıyoruz.

Moralimiz çok iyi. Gökgürültüsünün ve şimşeklerin sesi geldikçe ve baharda bizlerin de beklediği atılımlar oldukça; bu atılımlar prazitlere ve onların kaynağına çarpıp ezdikçe, ister Avrupa ister bir başka yerde uygun adımların sesi, yer sarsıntısının uğultusu gibi kulağımıza geldikçe moralimiz daha iyi olacak. Mazlumlara verilen söz daha iyi yerine gitirilecek ve ses dalgaları dört duvar arasından göğe ulaşarak kulaklara çarpıp beyne yerleşecektir.

Mektupda sizleri kızdırmışsam bağışla... Ama o eleştirileri hem başta kendimiz için söylemiş, hem de niye yazdığımızı bildiğin için söylemiştim. İnan bazen aklıma geldikçe kahroluyorum. Biz ordan alacağımızın %20'sini alamadığımız gibi, yapacaklarımızın %20'sini bile yapamadık. İçe ve dışa yönelik, aklına gelebilecek her şeyde, biz bunu başaramadık. Bunlar biliniyor, bu konuda gerekenler yazılmıştır. Bu konularda dostça bir uyarı ve hatırlatmada bulunmak istedik.

Son olarak sana ve bütün dostlara selam ve başarı dileklerimizi sunar, birçok beklenti içinde sizleri kucaklarız.

* 9 Şubat Direnişi

Dostça selamlarımla
Hüsnü Altun
15 Mart 1988

Türk Sömürgeci Devletinin Kerkük Rüyası Ve Ardındaki Gerçekler

Baştarafı 1. sayfada

Sorunun tarihsel boyutu ve Türk sömürgeciliği ile olan ilişkilerine gelince:

Kuzey Kürdistan gibi Güney Kürdistan da XVI. yy.'ın ortalarından itibaren Osmanlı Türk egemenliği altına girdi. Türk egemenliği 1639'da kalıcılaştı. Ancak Osmanlı egemenliği, Güney Kürdistan'da hiçbir zaman kurumlaşmadı. Güney Kürdistan'da halkımız sürekli ayaklanmayı yaşadı. Çoğu Osmanlı valisi ya öldürüldü ya da İstanbul'a dönmek zorunda kaldılar.

Petrol ve su yataklarınca zengin Kürdistan'ın stratejik-coğrafik konumu da eklenince 19. yy.'dan itibaren emperyalist devletlerin en fazla elde etmek istedikleri ülkeler arasına Kürdistan'da girer.

Kürdistan üzerinde en fazla çekişen iki emperyalist güç; Almanlar ve İngilizler olurlar. Daha I. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinde bu iki emperyalist güç, Kürdistan petrol yataklarını işletmeye açmış, Dicle ve Fırat'ın su yollarını hammadde ulaşımına göre düzenlemiş, Kürdistan'a ekonomik ve askeri amaçlı demir yolları döşemişlerdir.

1914-18 Emperyalist Paylaşım Savaşı Alman emperyalizmi ve Osmanlı İmparatorluğunun yenilgisiyle sonuçlanır. Onların sömürgeleri, galip taraf olan İngiliz ve Fransız emperyalistlerince paylaşılır. Kürdistan işgal edilen ülkelerin başında gelir. Kürdistan zorla dörte bölünür. Kuzey-Batı Kürdistan, yeni Türk egemenlik sistemi olarak örgütlenen kemalist Türk burjuvazisinin, Doğu Kürdistan, İran Şahlığının, Güney Kürdistan'ın büyük parçası İngiliz emperyalizminin, küçük parçası da Fransız emperyalizminin egemenliğinde kalır.

Kürdistan üzerinde asıl çekişme kemalist burjuvazi ve İngiliz emperyalizmi arasında olur. Kemalist burjuvazi, "Misak-ı Milli" programı ile Türk hakim sınıf egemenliğinin şiddet ve şovenizmini doruğa ulaştırır. Kemalist devlet bu kadarıyla da yetinmez, Musul ve Kerkük'ü de kapsayan Güney Kürdistan'ı da işgal etmek ister. Bu isteğin nedenleri de açık: **Kürdistan'ın asıl petrol yatakları İngiliz emperyalizminin egemenliğindeki parçada kalmıştır. Türk burjuvazisi kendi egemenliğinde olmayan Kürdistan parçalarında kurtuluş düşüncesinin ve hareketinin gelişip, Kuzey-Batı Kürdistan'ı da kapsayacağından korkmaktadır. Kemalist burjuvazinin asıl istediği, Fransa gibi İngiliz emperyalizmiyle de Kürdistan'ın statükosu üzerinde antlaşmak ve kendi egemenliğinde olmayan Kürdistan parçalarında da Kürt halkının geleceği üzerinde söz sahibi olmaktır.**

Kemalist burjuvazinin sömürgeci amaçlarında ileri sürdüğü iddialar da ilginçti. Türk burjuvazisi, uzun Osmanlı egemenliğine sığınıyor, Kürtlerin dağlı Türkler olduğunu ve Kürtlerin İngiliz değil Türk egemenliğini tercih ettiğini ileri sürüyordu.

Bu, sömürgeci ve faşist ideolojiyi geride bırakan ırkçı iddialar pratikte yalanlanıyordu. Tarihte Kürt halkı hiçbir zaman Türk egemenliğini kabul etmemiş ve bu egemenliğe karşı sürekli ayaklanmıştır. Yine tarihte Türk egemenlerinin en fazla katliama uğrattıkları halk Kürt halkıdır. Kürt halkının, Türk ırkının kolu olduğu iddiasıysa ancak kemalist ırkçı ideologlara has saçma bir buluştu.

1923 Lozan Konferansı'nda Türk ve İngiliz devletleri, Kürdistan'ın statükosu üzerine anlaştılar. İngiliz emperyalizmi, kemalist Türk devletinin "Misak-ı Milli" sınırlarını ve Kürdistan politikasını onayladı. Musul ve Kerkük sorunu ise çözülmeden kaldı. Sorun İngiliz emperyalizminin denetimindeki "Cemiyet-i Akvam"a havale edildi. Türk burjuvazisi açık olarak Kerkük petrollerinden imtiyaz istiyordu. Ya da İngilizlerin himayesindeki Arap krallığının Kürdistan'ı denetleyemeyeceğinden korktuğundan, ortak denetim istiyordu.

Kerkük ve Musul sorunu 1925'e kadar çözümsüz kaldı. 1925 Şeyh Sait ayaklanması, iki sömürgeci güce nihai anlaşma olanağı yarattı. Bu olanak, ayaklanmanın herhangi bir tarafla olan bağlarından ileri gelmiyordu. Tam aksine Kuzey-Batı Kürdistan'ın merkezi alanlarını kapsayan ve Türk burjuva iktidarını büyük tehdit altına alan ayaklanma iki güçten de bağımsız gelişmişti. Türk burjuvazisi, Fransız ve İngiliz emperyalistleriyle askeri ve siyasi işbirliğine girerek ayaklanmayı bastırır.

Şeyh Sait ayaklanması, Kürdistan potansiyelinin iki sömürgeci güç açısından ne denli büyük tehlike oluşturduğunu ortaya çıkardı. Çünkü, ayaklanan sadece Kuzey-Batı Kürdistan değildi. Güney Kürdistan'da 1918'den beri Şeyh Mahmut Berzenci önderliğinde, Doğu Kürdistan'da da Simko önderliğinde direnmeler vardı.

Ortak denetim sorunu, 1926 Bağdat antlaşmasıyla imzalandı. Musul ve Kerkük, İngiliz emperyalizminin denetimi altındaki Irak Arap krallığına bırakıldı. Türk devleti, Güney Kürdistan parçası üzerinde de bir nevi kontrol hakkını elde etti. İngiliz emperyalizmi ise Kıbrıs'ta olduğu gibi statükonun korunması için bir nevi garantör olma hakkını elde tuttu.

Türk burjuvazisi, Musul ve Kerkük'ü terketti, ama 'tarihsel' olarak tanımlanan iddialarla onları tekrar elde etme rüyasını hep korudu.

1937'de Türk, Irak ve İran sömürgeci rejimleri Sadabad Paktı adı altında siyasi ve askeri işbirliğine alındılar. Pakt, İngiliz emperyalizminin yönlendiriciliği ile kurulmuş ve onun koruyucu kanatları arasında bulunuyordu. Daha sonra Bağdat Paktı ve CENTO adını alan ve ABD'nin koruyuculuğuna geçen bu bloklaşmanın temel amacı, Kürdistan'ın sömürge statükosu üzerinde işbirliği etmek ve sosyalizmin Ortadoğu'ya girmesini önlemekti. Bu sömürgeci gerici bloklaşmada Türk devletine başrol verilmişti. Dolayısıyla bugün değil, daha ilk biçimlendiğinde kemalist Türk devleti, Ortadoğu gericiliğinin ve emperyalist çıkarların bekçiliğini üzerine almıştı.

1939-45 Emperyalist Paylaşım Savaşı, dünyanın siyasal haritasında önemli değişiklikler meydana getirdi. Sosyalizm dünyanın üçte birinde iktidar olmuştu. Türk burjuvazisi, sosyalizmin korkusunu artık ensesinde hissediyordu. Bu korkuyla Türk burjuvazisi, emperyalist-kapitalist sistemin yeni efendisi ABD emperyalizmine sarıldı. ABD, Türk burjuvazisinin yakarmalarına kapıyı araladı, Türk burjuvazisinin himayeliğini İngiltere'den devraldı. ABD'nin yeni-sömürgeci politikası ve global savaş stratejisi içinde Türk ordusuna, sosyalizm (SSCB) ve Ortadoğu halk hareketlerine karşı bekçilik görevi verildi. Türk ordusu buna göre düzenlendi. Türk ordusu artık Pentagon'un denetiminde ABD ordusunun bir koluydu. Türk ordusunu ABD donatıyor, Türk Genelkurmaylığını Pentagon yönetiyor, terfilendirme ve atamaları da NATO ve Pentagon yapıyordu. Bu bağımlılığa karşı ABD'nin Türk burjuvazisine verdiği destek, Türk burjuvazisinin sosyalizme karşı korunması ve "Misak-ı Milli" sınırlarının tanınması oldu.

Türk burjuvazisi bu yolla Kürdistan'ı elinde tutmayı hedefledi. Türk burjuvazisi, kendisine verilen rolü yerine getirdi. 1956'da İsrail, İngiltere ve Fransız devletlerinin Mısır'a açtıkları saldırı savaşında emperyalist saldırganların yanında açık olarak yer alan tek devlet kemalist Türk devleti oldu. Türk ordusu, önce Suriye'de sonra Irak'ta olan (1958) iktidar değişikliğine müdahaleye yeltendi. SSCB'nin fiili uyarısı üzerine Türk ordusu bu saldırgan eylemlerini gerçekleştiremedi. Öte yandan Türk burjuvazisi, bölge gerici statükosunu zorlayan ve Kürdistan'ın statükosunda değişiklik yapabilecek her belirtiyi kendine yönelen tehdit saydı ve karşısında durdu.

1960 ve 1970'ler Türk burjuvazisinin İsrail, Irak Şahlığı ve Pakistan'la her türlü askeri ve siyasi işbirliğine girerek, bekçilik konumunu güçlendirdiği yıllar oldu.

Bölgedeki gelişmeler, Türk burjuvazinin dönem dönem artan siyasal bunalımı ile birleşince her defasında faşist askeri darbeler gerçekleştirilerek gelişmelerin önüne geçildi.

Kürdistan Sorunu Ve 12 Eylül 1980 Askeri Faşist Darbesi

Türk burjuvazisi 1960'larda Güney Kürdistan halk direnmesinin gelişmesiyle, Musul ve Kerkük sorununu tekrar gündeme getirdi. Türk devleti, Kürt halkına "otonomi"nin dahi verilmemesi için Irak Baas burjuvazisine sürekli baskı yaptı. Öte yandan Kürt halk direnmesinin bastırılması için sömürgeci Irak rejimiyle işbirliği yaparak destek sundu.

Türk devleti, Kürt direnmesine karşı düşmanlığını bu kadarla da sınırlamadı. Direnişin önderliğinin aşiretçi-feodal yapısından ve İran Şahlığı ve ABD emperyalizmiyle ilişkilerinden yararlanarak, direniş üzerinde denetim kurmayı, etkilerini sınırlamayı ve direnişin Kuzey-Batı Kürdistan'ı etkilemesini önlemeyi hedefledi.

Türk MİT'i yarı yarıya kontrolünü ele geçirdiği T-KDP'nin içindeki ajanları ve Kuzey-Batı Kürdistan'ın sınır alanlarındaki aşiret reisleri vasıtasıyla direnişe yönelik komplolara da başvurdu.

Türk burjuvazisi tekrardan Kerkük rüyasını görmeye başladı. 1960'ların sonlarında ABD'nin dönemin Başbakanı olan Süleyman Demirel'e Musul'u ve Kerkük'ü işgal ederek, Kürdistan'a otonomi verilmesini önerdiği bazı Türk emekli generalleri tarafından basına yansıtıldı. Türk hükümeti, o zaman bu öneriyi "Kürtlere otonomi talebi" nedeniyle reddettiği de basına yansıdı. Konunun izahı bu denli basit değilse ve müdahale sözkonusu olunca bölgedeki birçok gerici gücün de çıkarlarının çelişeceği gerçeğine rağmen, Musul ve Kerkük'e müdahalenin Kürdistan gerçekliğinin arttığı her dönemde Türk burjuvazisi ve emperyalizmin gündemine girdiği açıktır. Ne zaman emperyalizmin petrol kaynakları üzerindeki çıkarları tehdit altına girmişse, emperyalist devletlerin ilk gündemleştirdikleri Türk ordu saldırganlığı oldu.

1970'li yıllar Kürt halkı, Türk devleti ve Ortadoğu için yeni gelişmelerle doludur. Bu dönem emperyalist çıkarların Ortadoğu'da en fazla tehdit edildiği dönemdir. Afganistan'da halk devrimi olmuş, İran'da anti-emperyalist bir yönetim iktidar olmuş, Filistin halk direnişi büyük gelişmeler sağlamış, yeni ve güçlü bir öge olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gelişmiştir.

İran'da Şahlığın yıkılması Doğu Kürdistan'da halk ayaklanmasına yolaçmış, İran-Irak savaşının başlaması, Güney Kürdistan halkı direnmesinin toparlanması için fırsat olmuş, en önemlisi olarak da Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelesi bir düşünce hareketi olmayı aşarak siyasal ve askeri açıdan kitlesel bir hareket haline gelmişti.

Bu gelişmelere Türk burjuvazisinin siyasal ve ekonomik bunalımı da eklenince, 12 Eylül 1980 faşist darbesi gerçekleşti. Darbe bir gerici imha ve savaş hareketiydi. Türk ordusu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini durdurma ve bölgesel gerici statükoyu koruma amacıyla iktidar oldu.

Türk siyasal iktidarı bu amaç doğrultusunda yeniden kurumlaştırıldı. Türk ordusu da bu amaç doğrultusunda yeniden silahlandırıldı ve konumlandırıldı.

Faşist-sömürgeci rejimin ve ardındaki emperyalist güçlerin başarısı Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu'nun diğer odaklarındaki anti-emperyalist, anti-sömürgeci gelişmelerin durdurulması koşuluna bağlı olacaktı.

Ancak geçen sürece baktığımızda faşist Türk sömürgeciliği ve ardındaki güçlerin hesaplarının yanlış çıktığını ve sürecin onların aleyhine işlediğini görüyoruz.

İran-Irak savaşı çok tehlikeli boyutlara vararak devam etmektedir. Tehlike daha çok Türk sömürgeciliği ve bölge gerici Arap ülkeleri için sözkonusudur.

Türk devleti açısından en tehlikeli gelişme Kürdistan'da olmuştur. İran-Irak savaşı nedeniyle Kürdistan iki tarafın da kontrolünden çıkmakta, Kürt halkı mücadelesi açısından son derece uygun koşullar ortaya çıkarmaktadır. Savaşın Kürdistan'da yarattığı tahribata rağmen, Kürt halkı ulusal birlik ve kurtuluş açısından son derece uygun siyasal ve pratik koşulları yakalamıştır.

Faşist Türk devleti 15 Ağustos 84'le karşılaştığı Kürdistan'ın silahlı ulusal kurtuluş direnişi karşısında başarılı olamamış, tam aksine PKK önderliğindeki silahlı direniş dört yıldır varlık ve gelişimini sürdürmüştür. Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi siyasal ve örgütsel gelişiminin doruğuna varmış, ulusal ve uluslararası alanda kitlesel bir siyasal güç haline gelmiştir.

Kürdistan'daki gelişmeler, Türk sömürgeciliğine pahalıya malolmuştur. Türk ordusu yüzbinlerce askeriyle 4 yıldır sürdürdüğü savaşta başarı sağlayamamış, tam aksine yıpranmış, bunalımın içine sürüklenmiş, artık önüne geçmeyeceği bir yenilgi ve tükenme sürecine girmiştir. Türk ordusunun örgütlülüğü ve kontralara rağmen başarısız olmuş, yine Türk ordusu Türk emekçi halkı üzerindeki otoritesinin en fazla sarsıldığı bir döneme girmiştir.

Saydıklarımız sadece sonuçlar. Ama bunları toparladığımızda Türk devleti ve ordusunun derin bir çıkmazla karşı karşıya olduğu gerçeğini görürüz. Bu çıkmaz hem askeri, hem siyasal hem de ekonomiktir. Türk ordusunun sonunu getirecek maceralara iten de onun bu çıkmazı ve kendisine yüklenilen roldür.

İran-Irak Savaşı Ve Türk Ordusunun Rolü

İki devlet arasındaki savaş, sekizinci yılını yaşıyor. Savaşın neden olduğu insan kaybı 1 milyon civarında. Savaşın ekonomik, sosyal tahribatı da o kadar büyük. İki devlet açısından da bir hakimiyet kavgası olan bu savaşta, İran'ın olumlu rolü, bölgedeki gerici statükoyu zorlamasıdır.

Yıkım noktasına gelen Irak rejiminin böyle bir sona varması, bu odakta daha büyük siyasal boşluklar yaratacaktır. İran'ın galibiyeti Körfezin denetimi için emperyalistlerin istemediği bir durumu ortaya çıkaracaktır. En önemlisi olarak da Körfez'deki suni Arap ülkelerinin varlığı tehlike altına girmektedir.

İran'ın islami iktidarı varlığını savaşın sonucuna ve elde edeceği bir zafere bağlamıştır. İran'ın ekonomik ve insan kayıpları gözönüne alınınca, İran yönetiminin başka alternatifleri kabullenmesi zor gözükmektedir.

Irak devletinin kayıpları çok daha büyüktür. Irak, Arap gericiliğinden büyük destek alıyor. Buna rağmen, Irak rejimi dayanma sınırının sonuna gelmiştir. Irak, savaşı bölgesel düzeye çıkarmak, başka güçleri de savaşa katmak, bu yolla İran'ı barışa zorlamayı ve iktidarını yaşatmayı amaçlıyor.

Sekizinci yılında İran-Irak savaşı yeni bir çehreye bürünmüştür. Savaş Kürdistan'a kaymış, füzeler ve uçaklarla, uzun menzilli toplarla çoğunlukla sivil halkın hedef olduğu kentler savaşına dönüşmüştür.

Şavaşın bu düzeyi iki taraf için de bir çözümsüzlüğü ifade etmektedir. Her ne kadar İran ve Irak'ın çözümsüzlüğü aynı düzeyde ve benzer karakterde olmasa dahi, durum yine de iki taraf için de çözümsüzlüğü ifade ediyor. Irak rejiminin savaşı yürütme gücü son dayanma noktasına yaklaşıyor. Rejimin yenilgisi şu ya da bu şekilde geniş ölçüde değerlendirme konusu yapılıyor. Savaşta daha avantajlı bir konumu yaşayan İran rejimi ise sekter ve yetersiz politikası nedeniyle siyasal müttefiklerinin gücünü savaşa süremiyor. Gerçekten siyasal müttefikleri olan Suriye ve Libya'nın, İran'ın Irak'ı almasını ne kadar isteyip istemediklerini kestirmek zor değildir.

İki devlet savaşının vardığı boyutun başka yönleri de vardır. Emperyalizm ve bölge gericiliği, petrol çıkarlarının tehlike altına girmesine tahammül edemiyor. Bir an önce bu tehlikeyi bertaraf etmek ve statükoyu kalıcılaştırmak istiyorlar.

Sorunun en önemli ve ikinci boyutu ise Kürdistan sorunudur. Türk devletinin, savaşın gelişim ve sonucuna ilgisi en çok bu konu üzerinedir.

Savaş, Kürdistan'da büyük yıkım yaratıyor. Ülkemiz ve insanımız savaşın malzemesi oluyor. Öyle ki, insanlarımız kimyevi silahlarla kitlesel olarak katlediliyor. Ama bu sorunun sadece bir yönü. Savaşın vardığı boyut, en adil çözümün Kürdistan sorunun çözümünden geçtiği gerçeğini ortaya çıkarmaktadır. Bu gerçeği, çoğu güç gö-

rüyor ya da görmek zorunda kalıyor. Önemli bir gelişme olarak Kürt halk kurtuluş direnmesinin bu koşulları değerlendirmesi ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin savaşın sonucunu belirleyecek en etkileyici güçlerden biri haline gelmesidir. İran, Irak'a karşı savaşı yürütmede zorlanmış, ne zaman savaşı Kürdistan'a kaydırmış ve Güney Kürdistan direniş güçlerini daha fazla dikkate almışsa sonuç almıştır. Öyle ki, İran Güney Kürdistan'ın önemli bir alanını zaptetmiş, Kerkük ve Süleymaniye'yi top atışları menziline almıştır.

Türk devletinin savaşa ilgisi bu hususta ve savaşın vardığı boyutla, bunun Kürdistan açısından çıkardığı olanaklar dolayısıyladır.

Türk devletinin 12 Eylül faşist darbesinin gerçek nedeni ve ordu hazırlıkları Kürdistan sorununun çözümünü önlemeye yöneliktir. Türk devleti, 1980'den beri hem İran hem Irak'ı Kürt halkı lehine sonuçlanabilecek bir gelişme konusunda uyarıyor ve işbirliğine çağırıyor.

1983 yılından beri faşist rejimin Irak Baas rejimiyle böyle bir askeri antlaşması var. İsteyen taraf, diğer tarafın devlet sınırlarından 30 km içerilere kadar operasyon hakkı elde ediyor.

Türk ordusu 1983 Mayıs, 1986 Ağustos ve 1987 Mart'ında olmak üzere üç defa saldırı "hakkı"nı kullandı. İlkinde kara ordusu, ikinci ve üçüncüsünde savaş uçaklarıyla Güney Kürdistan'a saldırdı. Irak savaş uçakları da 1986, 1987 ve 1988 yılı içinde birçok kez Kuzey-Batı Kürdistan'ın Çukurca, Yüksekova ve Şemdinli köylerini bombaladı.

Türk devleti, Irak'la işbirliğini her alanda ilerletti. Kerkük petrolleri borularla Yumurtalık limanı ve Kırıkkale ile Batman Rafinerlerine bağlandı. Türk devleti, ekonomisine gerekli petrolün %80'nini dışarıdan, özellikle de Irak'tan alıyor. Türk devleti için bu petrol kaynağı hayati önemde. Türk devleti, Irak'la ticari hacmini yılık olarak 3 milyon Dolar'a yükseltti. Her taraftan borç veriyor ve kredili satış yapıyor. Bu kadar geniş işbirliğinin amacı tümüyle Kürdistan'ın statükosunda değişiklik yaratmamaya yönelik.

Türk devleti, İran'la da benzer antlaşmalara varmak istedi. Hiç kesilmeyen ve 1984'le yoğunlaşan Türk-İran siyasi ve ekonomik görüşmelerinde sürekli gündeme getirilen konu **Kürdistan sorunu** oldu. Türk devleti, İran'a şunları açık söylüyor: *"Savaşından Kürt halkı yararlanıyor, Kürtlerin statükosunda bir değişiklik yapılmamalı, bu yönlü girişimlerin karşısında olacağım. Kerkük petrolleri benim için hayati önemde, petrol yollarına dokunulmamalı, Kerkük'ün statüsünde bir değişiklik yapılmamalı."*

İstekler açık. Türk devleti, savaşta İran'a kesinlikle galip gelmeyeceksin diyor. Böylece Türk devleti, İran-Irak savaşında mutlak taraf. İran bunu biliyor. İran ve Türk devletinin politikaları ve konumları bu noktada karşı karşıya bulunuyor. Öte yandan Türk devleti, İran'la da Kerkük ve Kürdistan üzerinde uzlaşmak istedi. Iran, Türk devletinin tehditlerini bir yere kadar dikkate aldı. 1985 Aralık'ın da Tahran'da yapılan görüşmelerde, Kürdistan'ın stratejik statükosunda bir değişiklikten yana olmadığını İran açıkladı. İran'ın bu bakışı değişmemekle beraber, sonuca gitmek için savaşı Kürdistan'a kaydırmak ve Güney Kürdistan güçlerine daha fazla insiyatif tanımak zorunda kaldı. İran, sonuç almak istiyorsa bu yönelimini daha da ilerletmek zorundadır.

Emperyalizm Ve Türk Ordusunun Hazırlıkları

ABD ve NATO'nun diğer emperyalist güçlerinin, Türk ordusuna verdikleri rol açık. Burada hemen bir hususu izah etmek gerekir. Her ne kadar Türk devletinin Kürdistan'a yönelik işgal planları emperyalizmin çıkarlarıyla uyuşuyorsa da, işgali asıl dayatan ve isteklisi olan Türk devletidir.

Türk ordusu 1980'den beri özenle hazırlanmakta ve işgale göre düzenlenmektedir. Bu hazırlıklar bir sır değildir. ABD, Türk ordusunu Körfez çıkarları için ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı hazırlıyor. 1987'de yapılan Türk Genelkurmaylık düzenlemeleri bu amaca yönelik.

ABD askeri uzmanları, Türk ordusuna verdikleri rolü gizlemiyorlar. ABD uzmanlarına göre, bölgedeki çıkarlarını en fazla tehdit eden öge İsrail-Arap çelişmesinden kaynaklananı değil, Körfez'den ve Kürdistan'dan kaynaklanan tehlikelerdir. Yine aynı uzmanlar, Körfez'deki çıkarlarını korumak için en büyük rolün Türk ordusuna düştüğünü açıklıyorlar. ABD, Türk devletinin, Kürdistan'a olan ilgisinden yararlanıyor. Emperyalizmin uzmanları İsrail, Pakistan ve Mısır'a göre mutlak bir şekilde Türk ordusunu hazırlıyorlar. Petrol zengini Körfez ülkelerinin korunması da Türk ordusuna devrediliyor.

Türk ordusu, 1987 yılı sonlarında Suudi Arabistan'a 16.000'den fazla asker yolladı. Mısır'la ortak askeri yatırım ve ortak askeri tatbikatlar yapıldı. Türk, Mısır ve Körfez Arap ülkelerinin işbirliği doruğuna ulaşmış durumda. Türk ordusu, Arap egemenlerine tekrar paralı askerliğe soyunuyor.

Türk ordusunun geçirdiği yeni düzenlemeler de var. Sınırlardaki jandarma birlikleri, düzenli ordu birlikleriyle yer değiştirdiler. Değişikliğin amacı net. Türk ordusunun işgal ve yayılma planını kolaylaştırmak. Önemli bir gelişme de ABD'nin denetiminde Türk ordusunun Güney Kürdistan'ın bazı otonom güçleriyle anlaşması ve Musul-Kerkük'ün Türk ordusu tarafından işgal edildikten sonra, bu güçlere otonomi verilmesi planının basına yansımasıydı. Haber **10 Nisan '88 tarihli Milliyet** gazetesinde **"Anlaşalım Kerkük'e girin"** başlığıyla çıktı. Haberin özellikle yayınlanmasında güdülen amaç bir yana bırakılırsa bile, uzun süredir bu yönlü girişimlerin olduğu bilinmekte ve tarafımızdan kamuoyuna açıklanmıştı. 15 Ağustos 84 atılımıyla, Türk devleti ulusal bağımsızlıkçı Kürt halk direnmesini izole etmek için bu yönlü girişimlerini arttırdı. CİA bu planda rol oynadı.

Türk Devleti Çıkmaz İçinde

1988 baharında en güncel durum Türk ordusunun **Kerkük'ü işgal edip etmeyeceği** konusu oldu. Bunun nedenleri vardı: İran, Güney Kürdistan'da ilerlemiş, Kerkük'ü tehdit ediyordu. Güney Kürdistan'da ayaklanmalar yaşanıyordu. Saddam diktatörlüğü, dayanma sınırının sonuna gelmişti. Kimyevi silahlarla binlerce masum Kürt insanının öldürülmesi, Irak rejiminin nasıl bir çıkmazla karşı karşıya olduğunu gösteriyordu.

Asıl telaş Türk devletinde yaşanıyordu. PKK, 1987'yi ciddi askeri ve siyasi kazanımlarla kapatmış, 1988 kışını ciddi kayıplar vermeden atlatmış, yeni atılımlar gündeme gelmiştir. Gelişmenin diğer önemli bir yönü, Türk egemenlik sisteminin ekonomik, askeri ve siyasal varlığıyla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında içine girdiği çözümsüzlüktü. Gerçekte çetecilik ters tepmiş, silah alanlar grup grup silahları geri vermişlerdir. Ulusal kurtuluş mücadelesi, şehir kitlelerine yansımış, bu gelişme ciddi kabarmaların habercisi olmuştur. Türk devleti, artık ekonomik, sosyal ve siyasal bunalımının yükünü çekemeyecek bir noktaya gelmiştir.

Kerkük'ün işgal planı görüldüğü üzere birdenbire değil, tarihsel ve güncel nedenlerin bir sonucu olarak gündeme gelmiştir.

Nisan ayı başlarında T. Özal'ın Bağdat'ı ziyareti, tümüyle bu amaca yöneliktir. Bütün dünyanın kınadığı, Irak rejiminin Kürt halkına karşı soykırımı henüz tazeyken, Türk faşist rejiminin Bağdat'ı ziyaretinin başka gerekçesi olamaz. Kaldı ki, Almanya'dan alınan zehirli kimyevi maddelerin Türk limanlarından Türk firmaları aracılığı Bağdat rejimine aktarıldığı ve Türk devletinin katliama ortak olduğu dolaylı bir şekilde Türk basınına yansımıştır.

6 Nisan '88 tarihli **Milliyet** gazetesinde **M. Ali Birand,** *"Özal, Kerkük dosyasını henüz kapatmadı..."* başlığı altında, Saddam Hüseyin'in T. Özal'ı tatmine çalıştığını şöyle yazmaktadır:

"1. En başta İranlıların ileri sürüldüğü kadar büyük bir ilerleme yapamadıkları ve Kerkük'ü almalarının son derece güç olduğu...

2. İran'ı, Irak kuvvetlerini yenebilse dahi, Türk askeri yetkililerinin yaptıkları hesaplara göre, Kerkük'e varışları 6 aydan önce gerçekleşemez.

3. Irak lideri, Kürt gruplarının ileri sürdükleri gibi, Kuzey Bölgesinde kontrolü kaybetmediklerini, hatta tam aksine Talabani kuvvetlerine önemli kayıplar verdirdiklerini belirtti..."

Sadece T. Özal değil, aynı amaçla faşist rejimin başı Kenan Evren de aynı günlerde İslam Zirvesi'ni bahane ederek Kuveyt'e gitti ve Türk ordusunun Körfez ülkeleri karşısında korucu yükümlülüğünü nasıl yerine getireceğini değerlendirdi.

T. Özal ve K. Evren'in gezilerinin ardından ABD ve İngiltere heyetleri Ankara'ya doluştular. İngiliz başbakanı Margaret Thatcher, ***"Türkiye, bölgedeki kanlı tartışmaları çözümleyebilecek tek ülkedir"*** açıklamasıyla faşist ordunun işgal planlarına nasıl destek olduğunu açıkladı.

Ankara'ya gelen diğer bir heyet de ABD askeri heyetiydi. Üstelik bunlar "yeni bir Kerkük planı"yla geliyorlardı. Ziyaretin amacı **5 Nisan '88** tarihli **Cumhuriyet**'te geniş olarak açılmış:

"ABD Askeri İstihbarat Teşkilatı (DIA) Başkanı General Perutt, *Türkiye'nin Kerkük'e nasıl baktığını öğrenmek üzere Ankara'ya geliyor.*

"ABD, Kerkük sorununu Türkiye'nin birinci sorunu sayıyor. Merkezi İstihbarat Dairesi (CIA) ve Askeri İstihbarat Teşkilatı (DIA) konuya ilgi duyuyorlar.

*"12 Eylül sonrasında aynı amaçla DIA'nın önceki direktörü **General Tighe,** Ankara'da karargah kurmuştu. DIA, Kerkük yöresindeki çatışmaları adım adım izliyor.*

"ABD finans çevreleri de ekonomik kaygıda olup, aynı ilgiyi gösteriyorlar. Bunlar Türkiye'ye iki açıdan atıfta bulunuyorlar:

"1. Türkiye, bölge haritasının yeniden çizilmesine seyirci kalamayacak,

2. Körfez'in statüsünde meydana gelebilecek bir değişikliğin Türk ekonomisini yıkıma uğratacağı..

"Senaryolardan biri şöyle: Irak harita üzerinde geniş bir ülke gözükmekle beraber nüfus Dicle ile Fırat'ın arasına sıkışmış durumda. ***Sadece Kürtlerin yaşadığı bölgeler, Musul ve Kerkük stratejik önemde.*** *Kürtler, Bağdat rejiminin kafasını ağrıtıyor. Eğer, İran merkez ve güney cephesinde bir gedik açabilirse Irak ordusu çözülebilir. Bu durumda Tahran'ın emirleriyle hareket eden ikinci bir islam cumhuriyeti doğar ki, bu finans çevrelerini altüst eder.*

"Senaryonun diğer yüzü:

İran, Irak, Suriye ve SSCB'de dağınık olarak yaşayan Kürtler, İran'ın vaadleri üzerine Irak'ı tehdit eder hale geldiler. Kuzey Irak'taki çarpışmalarda Kürtler, İran lehine büyük yararlılık gösterdiler. Kuzey Irak'ta kurulacak yarı otonom bir Kürt devleti, Türkiye'nin istikrarını tehdit eder. Bu toprağın hemen yanıbaşında Türkiye'ye ait olan ve Sovyetlerin Akdeniz'e çabuk inebilecekleri bölge (Kuzey-Batı Kürdistan-bn.) *bulunuyor. Bu nedenle Türklerin kendileri için hem stratejik hem de ekonomik açıdan hayati olan Kerkük'ü Türkiye'nin güvenliğini tehdit edecek bir Kürt devletinin eline düşmesine izin vermesi olanaksız. Üstelik tarihi nedenler de var... Eğer, Irak'ın çökmekte olup, Kerkük ve Musul'un tehdit altında olduğunu hissederse, Türkler bazı şeyler hatırlayabilir."*

Türk devleti, bir işgal macerasının **siyasal gerekçelerini** elde hazır tutuyor: Kürdistan sorunu. Ekonomik gerekçeleri de belli: İflas eden Türk ekonomisine sürekli kaynak olabilecek **Kerkük petrolü,** Türk burjuvazisi ve faşist generallerini cezbediyor. İşgal planını her nedense Türk tekel sözcüleri ve basın kalemşörleri daha fazla tartışıyor. Batık Türk ekonomisini kurtarmak için başka çare görülemiyor.

Türk burjuva ekonomik çıkmazının Kerkük işgal planıyla bağlantısını ANAP iktidarına yakınlığı ile bilinen İstanbul Ticaret Odası Başkanı Adıgüzel, **Sabah** gazetesinde çıkan bir yazıda şöyle açıklamaktadır:

"Hükümetin ağustos ayına kadar zamanı var, eğer ekonomideki tehlikeli dönem ağustos ayına kadar atlatılmazsa Ecevit'in Kıbrıs çıkarması gibi, Özal de Kerkük operasyonunun içinde yer alabilir."

Türk burjuvazisi, işgali Türk emekçi kitlelerine de benimsetme yolunda şoven basın ve Türk devlet yetkilileri durmadan "İran irtica hareketinden", "bölücü tehlikesinden", "Kerkük'te hakları yenilen Türk azınlığından", "Kerkük'ün düşmesiyle ekonominin felç olmasından" vb. söz ediyorlar.

Basın durmadan ordu sözcülerinin demeçlerini yayınlayarak, işgalin sadece bir askeri operasyon sorunu olduğunu, Türk ordusu için çok kolay bir işlem olduğunu ileri sürerek, asıl nedenlerini ve siyasi-askeri risklerini kamuoyundan gizleme peşinde.

Nisan ayı başlarında Hakkari ve Mardin'in sınır alanlarına aktarılan Bolu, Kayseri ve Sivas komando birlikleri, Türk ordusunun yeni bir adımı olarak görülüyor. Türk devleti Hakkari'nin sınır alanlarını da askeri uçak uçuşlarına kapattı. Bunun resmi izahı, bölge hava sahası Türk devleti tarafından savaş alanı ilan edilmiştir. Türk ordu birlikleri uzun süredir, Silopi alanından Irak içlerine girerek İpek Yolu'nun Irak sınırları içinde kalan bölümünün güvenliğini sağlamaktadır. Türk ordusu benzer şekilde boru hattının Irak sınırları içinde kalan bölümünün de güvenliğini sağlamak istiyor. Bu, Türk ordusunun adım adım Güney Kürdistan'a yerleşmesi demektir.

Türk ordusunun Musul ve Kerkük'ü kapsayacak bir işgal girişimi karşısında, birleşmiş bir Kürt halk direnişini bulacaktır. 1984'ten beri ARGK birliklerine karşı savaşında başarısız. Umut bağladığı **çetecilik**, Türk ordusuna karşı dönen bir silah durumuna gelmekte. Güney Kürdistan ve Kuzey Kürdistan direnişi arasındaki cepheleşme için uygun koşullar, Türk ordusunun bir işgal girişimiyle kaçınılmaz olacaktır.

Haksız ve sorunları büyük olan Türk ordusu, yabancı topraklarda vereceği haksız bir savaşın bütün risklerini göze almak zorundadır. Böyle bir maceranın Türk ordusu için bir Vietnam batağı olacağı, Türk ordusunun Kürt halk savaşı karşısında başarı şansının olamayacağı en doğru tesbit olacaktır.

Faşist Türk generalleri, "Kerkük rüyasını" gerçekleştirmeye çalışırken başka riskleri de göza almalıdırlar. Geleceği savaştan alacağı olumlu sonuca bağlı olan İran rejimi neden Türk ordusunun saldırısına sessiz kalsın? İran devleti, Türk ordusunun saldırı riskini en aza indirmek için çabalıyor, ancak sonuca gitmek istiyorsa Türk ordusuyla karşıkarşıya gelmeyi göze almak durumunda olduğunu da biliyor. İran yönetimi, Güney Kürdistan'dan yaptığı saldırılarını sürdürerek, Türk-İran petrol boru hattı projesini rafa kaldırarak, T. Özal'ın Bağdat gezisini protesto ederek, Türk devletinin hazırlıklarına karşı çıkıyor. İran yönetiminin önünde daha sağduyulu davranmak dışında alternatif kalmıyor. İran için sağduyunun yolu, Kürdistan ulusal direniş güçleriyle doğru temelde ittifaklarını güçlendirmekten geçmektedir.

Türk ordusu işgal saldırısında, SSCB ve Arap ilerici rejimleri ile halk güçlerinden gelebilecek karşı koyuşu —ki bunun siyasi ve askeri biçimlerini ve düzeyini kesin olarak belirlemek mümkün değilse bile tahmin etmek zor değildir— göze almak zorundadır.

Türk sömürgeci-faşist rejimi, Türkiye emekçi kitlelerinden gelebilecek tepkileri göze almak zorundadır. Türkiye emekçileri örgütsüz ve Türkiye solu cılız olabilir. Türkiye emekçilerinin baskı altında saldırgan politikaya fazla ses çıkaramayacakları ileri sürülebilir. Ancak bu denli baskı altında olan, ekonomik açlığa terkedilen, ahlaksız bir düzenin içine alınmak istenen emekçi kitleler neden, faturasını kendilerinin ödeyeceği sömürgeci bir savaşa sessiz kalsınlar? Tam aksine gelecek, Türkiye emekçilerinin kurtuluşu için daha uygun koşulları taşıyor. Türkiye emekçilerinin burjuva şovenizmine karşı çıkaracakları gür ses, onları Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine daha da yaklaştıracak ve kurtuluşlarını yakalama şansını verecektir. Tüm Türkiye devrimcilerinin önündeki görev bu süreci hızlandırmaktır.

Gelecek, Türk devleti açısından aydınlık değildir. Bütün yolların kapalı olduğu söylenebilir. Savaş, sıkışan her rejimin sarıldığı çıkış yoludur. Ama bu yolla hiçbir sömürgeci-faşist rejim yaşamını sürdürememiş, tam aksine yıkılışını çabuklaştırmıştır.

Türk ordusunun yenilgisi ve Türk sömürgeci-faşist egemenlik sisteminin yıkılması, sadece Kürdistan değil, Türkiye emekçilerine ve bölge halklarına da yarayacaktır.

Tüm Kürt halkı ve direniş güçlerine düşen görev, birleşmek ve Türk ordusunun yenilgisini çabuklaştırmaktır. Kürt halkı, bağımsızlığı önündeki en büyük ve belirleyici güç olan Türk sömürgeci-faşist ordusunu Kürdistan'dan kovmadan kurtulamaz. Başta Türkiye emekçileri olmak üzere, bölge halklarına düşen görev, bu haklı davada Kürdistan halkının yanında yer almaktır.

Gerilla Yaşamı Akıcı, Hareketli ve Şiirseldir

PARTİ YAŞAMI – PARTİ MÜCADELESİ

Gerilla yaşamının anlam ve sınırları oldukça kapsamlıdır. Gerilla, dünyada eşine ender rastlanan, barbar bir düşmana karşı yiğitçe savaşımı yürütürken, tüm zorluklara karşı da fedakarca göğüs gererek soylu yaşamın yollarını açar. Bu uğurda yürütülen mücadele veya bunun içinde yer alanların yaşamı, tekdüze bir yaşam değildir. İnişli-çıkışlı, akıcı; insanı coşkulu ve dinç kılan, her geçen gün olgunlaştıran, onu halkın bağrında destanlaştıran bir yaşamdır. Biz, burada bu yaşamın kapsamlı izahları yerine, gerillanın tarih karşısındaki rolünü, yaşamımızdan bazı pratik örnekler düzeyinde göstermeye çalışacağız. Bu role, tarihi diyoruz; çünkü, gerillanın ifa ettiği görevler, ona böyle bir yüceliği kazandırır. Çünkü o, tarihin türküsü olmakla beraber ezilen, sömürülen, vatan toprakları işgal altında bulunan bir halkın beyni ve yüreğidir. Soylu yaşamın yollarını açan bu beyin ve yürek, tarihi yaratmayla birlikte, tarihi konuşturur. Yeni yaşamın, bu yaşamın şekillendirdiği soylu kişiliği kendisinde yaratır. Gerilla, tüm yaşamı boyunca yeniyi egemen kılar, her geçen gün geliştirir ve anlamlılaştırır. Bu da, insanlık dışı bir yaşama maruz kalan bir halkın çağdaş tarihidir. Bu, çağdaş tarihin işçisi olan gerillayı yenilmez kılan, temsil ettiği ve yaratmakta olduğu yeni yaşam ve onun yüceliğidir.

İşte bu soylu ve yüce yaşamdan bazı kesitler:

Gerilla birliğimiz, gece boyu yürüyüp düşman karakollarını sessizce geçerek, tan yerinin ağarmasıyla birlikte konaklama yerine ulaştı. Uykusuz geçen bir gecenin yorgunluğu, sabahın serinliği ve ortalığın aydınlanmasıyla yerini dinçlik ve duyarlılığa bıraktı. Bütün arkadaşlar, bu dinçliği ve duyarlılığı bir çay ile tamamlamak istiyorlardı. Kürdistan'ın tartışma götürmez güzel sularından yapılan ve hele bu güzelliğe renk katan engin dağlar ile yeşil orman örtüsünün altında içilen sabah çayı, gerçekten çok güzel olur. İnsandaki yorgunluğu bir çırpıda silerken, doğanın bu güzelliği tüm zorlukları unutturuyor ve sanki insana şunu söylüyor: "Çabuk beni bu utanılası durumdan kurtar, ben de özgürleşeyim." Lojistikçi arkadaş, hemen tüm marifetlerini bu güzel doğada sergiledi; çaylar ve sabah kahvaltısı hazırdı. Nöbetçi arkadaşın dışında tüm arkadaşlar gerilla sofrasına oturdular. Soframız oldukça zengindi. Bir gün önce birliğimiz, bir köyü kuşatarak köydeki 5 çeteyi silahsızlandırmış, bazılarına çeşitli cezalar kesmiş, ayrıca tüm köylülerle de bir toplantı yapmış; onlara, tarihsel ve güncel görevleri belirtilmişti. Köyden ayrılırken de, köy halkı bize çok miktarda tereyağı, bal, sebze vb. yiyecekler vermişti. Bu sabah soframızı bu yiyecekler süslüyordu. Bütün arkadaşlar kahvaltılarını yaptılar. Bu arada nöbetçi arkadaş da değiştirilerek o da kahvaltısını yaptı.

Kahvaltıdan sonra, birliğimizin siyasi komiseri, toplantı yapılacağını belirtti. Tüm birlik, toplantıya hazır hale geldi ve toplantımız sabahın ilk güneş ışıkları altında, 6 Eylül günü yapıldı. Komiser arkadaş, toplantı gündeminin önemli bir maddesini belirtti: "Arkadaşlar, bir önceki toplantıda ortak kararımız vardı. Bu karar bildiğiniz gibi, 12 Eylül faşizminin yıldönümünde eylem gerçekleştirmekti. Bu kararı uygulama hazırlıklarını yapacağız. Ayrıca normal gündem maddeleri görüşülecektir. Başka bir öneri yoksa toplantıya başlayabiliriz." Bu arada birliğimizdeki arkadaşlar birbirlerine baktılar, öneri getiren olmayınca toplantımız başladı.

Yoğun tartışmalardan sonra, toplantıda alınan istihbaratlar değerlendirildi. Bu bilgiler halktan alınmıştı. Verilen geniş bilgilerden, düşman askerlerinin Yüksekova (Gever) yoluna pusu attıkları belirtiliyordu. Bu durum hakkındaki geniş bilgi, eylemin gerçekleştirilmesini kolaylaştırıyordu. Aldığımız istihbarat temelinde gerçekleştireceğimiz eylem, düşmana hem büyük kayıplar verdirmeyi sağlayacak, hem de eylem yerinin şehir merkezine 5 km yakın olması kitlelerde büyük etki yaratacaktı. Seçilen hedefin uygunluğu tüm birlik tarafından onaylandı.

Hemen eylem hazırlıklarının yapılmasına başlandı. Bu karar üzerine keşif birliğimiz, aynı gün orman örtüsünden yararlanarak eylem hedefine yakın bir yere konumlandı. Keşif grubu, düşmanın hareket tarzı ve mevzi sayısını, kullandıkları silahları tespit ederek geri döndü. Keşif birliğimizin hareketinden sonra, diğer arkadaşlar istihbarat toplama işiyle uğraşıyorlardı. Keşif birliğinin geri gelmesiyle bütün arkadaşlar uykudan uyandılar ve getirdikleri bilgiler bizi oldukça sevindirdi. Komutan arkadaş, harekete geçme komutunu verdi. Bunun üzerine birliğimiz hemen hazırlığını tamamlayarak, yürüyüş kolundaki yerlerini aldı. Gecenin parolası ağızdan ağıza sessizce tüm birliğe ulaştırıldı. Hareket komutuyla birlikte, birliğimiz yürüyüşe geçti. Ay ışığı ortalığı aydınlatmaya başlamıştı bile. Akan suların gür sesi, geceye egemendi. Geç kalan kuşlar da ay ışığından yararlanarak yuvalarına çekiliyorlardı. Orman, bir başka güzellik sergiliyor, insanın içine bir ferahlık veriyordu. Doğanın bu güzelliği, eylem heyecanıyla birleşince, ayaklarımız yere değmiyordu sanki. Derin vadileri dikkatlice geçen birliğimiz, bir üzüm bağında mola verdi.

Gecenin serinliği, ay ışığının doğaya ayrı bir güzellik katması, insanı çok uzaklara götürüyordu. Geleceğin özgür ve bağımsız Kürdistan'ını böyle bir gece "hayal" etmemek mümkün değildi. Bu mola esnasında bir arkadaş, komutan arkadaştan, bir taraftarımıza ait olan yakınımızdaki bağdan üzüm getirme iznini istedi. Komutan arkadaş, "Yiyebileceğimiz kadar getirebilirsiniz, ama fazla koparmayın" dedi. Bunun üzerine iki arkadaş üzüm bağına gittiler. Bu arada bir arkadaş, komutana "Bu üzümlerden kaç kezdir yiyorsunuz" diye sordu. Komutan, "Birkaç kezdir tadına bakıyorum" deyince, diğer arkadaşlar gülüştüler. Çünkü komutan üç yıldan beri bu alandadır. Komutan da bu gülüşmelere katıldı ve şunu söyledi: "Biz bu topraklar için savaşıyoruz. Bu nedenle bu alanda yürütülen mücadelede yararlılıklar gösteren taraftarımız, kendisine ait olan bu bağdan gerillaların ihtiyaçlarını karşılamalarını, devrime sunduğu bir yardım olduğunu belirtmişti." Bunun üzerine bir arkadaş da gülerek, "Tabii tabii, devrimden sonra sizi ziraat mühendisi yapacağız, çünkü bağ ve bostan işlerinden anladığınız, verdiğiniz talimatlardan da rahatlıkla anlaşılıyor" diyerek komutan arkadaşa takıldı.

Derken üzümler geldi ve her birimiz birer salkım aldık. Ay ışığında üzüm taneleri incilere benziyorlardı adeta. Gece serinliğinin verdiği ferahlık ile üzümlerin ağza verdiği o güzel tad, bizde, sürekli üzüm yeme istemi uyandırıyordu. Üzümlerin bitmesi, bir oldu-bittiye geldi. Bir ara gizli bir şekilde sigara içme izni ağızdan ağza sessizce dolaştı. Üzümün ağızda bıraktığı o güzelimsi lezzet yerini, üzerine derin nefeslerle çekilen sigaranın dönüşüme uğrattığı mayhoş tada bıraktı. Fakat, nikotin giderek egemenliğini kurdu. İçtiğimiz tütün, Kürdistan köylülüğünün özene bezene hazırladığı tütünlerdendi. Bu durum bir gelenek haline gelmiş, hangi eve gidersek, her şeyden önce çay, şeker ve tütünümüz hazırdı. Halkımızın geleneksel bir özelliği olan bu durum, gelişen halk savaşımızla daha da anlamlı bir hale gelmiştir.

Sigaranın bitmesiyle hareket emri geldi, birliğimiz hemen yola koyuldu. Şehir merkezine giden anayol sessizce geçilerek hedefimize yaklaştık, komutan arkadaş tarafından gösterilen konaklama yerine yerleştik. Bir grup arkadaş, eylem yerini bir kez daha keşfetmek için gitti. Sabaha karşı keşif birliğimiz geri döndü. Konakladığımız alan, şehir merkezine oldukça yakın, şehre bakan yüksek bir dağın eteklerinde ormanın içindeydi. Buradan tüm çevreyi denetim altında tutuyor ve şehre giden anayolu çok rahat izleyebiliyorduk. Eylem planlamasıyla ilgili toplantımızı yaptık. Planlama, oybirliğiyle uygun görüldü, gerekli görev bölümü yapıldı. Toplantıdan sonra arkadaşlar, daha şimdiden "mehmetçik"in başına gelecekleri düşündükçe gülmekten kendilerini alamıyorlardı. Akşama kadar son hazırlıklar yapıldı ve karanlığın çökmesiyle hedefimize doğru hareket ettik.

Eylem alanına varır varmaz, her grup belirlenen mevzilerine hızla yerleşti. İleri gözcülerimiz, şehre giden anayolu izliyorlardı. Bir müddet bekledikten sonra, ileri gözcülerimiz, askeri araçların gelmekte olduklarını bildirdiler. Ay ışığının verdiği aydınlıkla çevre adeta gündüz gibiydi. Düşman, stratejik noktalara pusu atmaya gidiyordu ve biraz sonra da başına geleceklerden habersizce yolu hızla katediyordu. Araçlar arası mesafe 100-150 metre civarındaydı. O gece hava oldukça açık, gökyüzünde tek bir bulut parçası bile yoktu. 4 reodan oluşan askeri konvoyu tüm ayrıntılarıyla izleyebiliyorduk. Çünkü dolunay projektör gibi aydınlatıyordu. Şehrin ışıklarına arabaların farları da eklenince her şey açık seçik görünüyordu. Araçların içine birer adet M-G3 makineli tüfek monte edilmiş, araba kasalarının çevreleri kum torbalarıyla çevrilmiş ve bu kum torbalarının arkasına askerler mevzilenmişti. Fakat oturak yerlerinin uygun olmaması ve araçların sarsıntısı, sanki araba içinde kendine hakim olamayan bir şeylerin olduğunu gösteriyordu. Bir o yana bir bu yana gidip geliyorlardı. Bizler daha önce yaptığımız keşif ile araçların ortalama mesafelerini tespit etmiş ve ona göre mevzilenmiştik.

İlk araç birinci grubu geçtiğinde, parola olarak bir küçük taş atıldı. İkinci grubu da geçince son gruba aynı parola verildi. Böylece araçların atış menziline girdiği anlaşılmış oluyordu. Araçlardan 3'ü menzilimize girdi. Fakat 4. araç gecikti. Nitekim gecikmesi, onu imhadan kurtardı. İlk araca sıkılan B-7 roketi aracın şoför kabinesine isabet edince düşman askerinin feryadı ortalığı kapladı. Bu sesler, çakalların ulumasından farksızdı. Tüm gruplarımız aynı anda ateş açınca diğer iki araç da isabet aldı ve hemen ardından el bombaları fırlatıldı. Atılan her bombanın araçların içine düşmesiyle tam isabet gerçekleşti. Zaten araçlarla olan mesafemiz 15-20 metre civarındaydı. Erken davranan askerlerden birkaçı kendilerini yolun diğer tarafına atarak aşağı doğru kaçmaya başladılar. Fakat bazıları, yoğun ateşimiz altında aşağı inme fırsatını bulamadılar. Düşman, neye uğradığını şaşırmış, o kadar silah ve cephaneliğine rağmen tek kurşun dahi sıkamadı. Yaralı olanlar yalvarıyordu; "aman abi bizi affedin" diyerek bağırıyorlardı. Silah sesleriyle şehir merkezinde de bir kargaşanın olduğu anlaşılıyordu. Askeri garnizon, hemen projektörleri yaktı ve çevreyi ışıkla taradı, ama yanıbaşındaki olaya müdahale etme cesaretinde bulunamadı. "Kahraman mehmetçik(!)" balon gibi sönmüştü.

Düşman araçlarının 3'ü de aldıkları isabet sonucu cayır cayır yanıyor, alevler ortalığı daha da aydınlatıyordu. Düşmanın silahlarını almak oldukça riskliydi, çünkü araçların infilak etme, cephaneliğin patlama tehlikesi vardı. Çatışma yaklaşık 3-4 dakikalık süreyi kapsamıştı ki, araçlar da infilak etmeye başladılar. Birliğimize geri çekilme emrinin verilmesiyle düzenli bir biçimde geri çekildik ve ilk toplanma noktasına vardık. Bütün arkadaşlar sağlam ve kayıbımız hiç yoktu. Birliğimiz oldukça coşkulu ve sevinçliydi. Komutan arkadaş, düşmanın kullandığı bir yola mayın döşedikten sonra birliğimiz üs alanına çekilmek üzere yola koyuldu.

Ay ışığı yolumuzu güzelce aydınlatıyor ve yürüyüşümüzü kolaylaştırıyordu. Eylemin başarıyla sonuçlanmasının verdiği coşkuyla yürüyorduk. Eylem alanından yaklaşık birbuçuk saat uzaklaşmıştık ki, varılan pınarın başında mola verildi. Arkadaşlar, şarıl şarıl akan suların gür sesinden yararlanarak rahat konuşuyor, düşmana vurulan darbeyle "kahraman mehmetçiğin" içine girdiği duruma gülüyorlardı. Bir taraftan eylemle ilgili espriler yapılırken, diğer taraftan da yemek yiyorduk.

Yemekten sonra hareket emri verildi. Öncülerimiz, önceden belirlenen hat üzerinden bizi götürüyorlardı. Geçtiğimiz yerler, özel itinayla belirlenmişti, çünkü eylem sonrası kayıp vermemek önem arzediyordu. Onun için geçtiğimiz yerlerde hem iz bırakmamaya, hem de hiç kimsenin çekildiğimiz yönü görmemesine büyük dikkat gösteriyorduk. Bundan dolayı geçtiğimiz yerler, derin ve her iki yakası sık ormanlarla kaplı vadilerdi. Hiçbir engelle karşılaşmadan üs alanımıza vardık.

Ertesi gün hareketli yeni bir güne başlıyorduk. Eylemlilik bizi coşturuyor, aynı zamanda moralimizi yüksek tutuyordu. Böylesi bir coşkulu ruhla yeni günün tadını çıkarıyorduk. Bu arada nöbetçi arkadaş, bir koyun sürüsünün bize doğru geldiğini bildirdi. Komutan arkadaş, dürbünle sürüyü ve çevreyi kontrol etti. Sürü bize hayli yaklaşmıştı. İki çoban da bizi farketmişti. Ve yanımıza geldiler, bizleri yakından görünce tanıdılar. Her ikisi de gülerek bizimle candan tokalaştı. Eylemi duymuşlardı, en çok da askerlerin köye sığınmalarına ve köylülere yalvarmalarına gülüyorlardı. Bir gecede eylemimiz, alanın birçok yerine dilden dile yayılmıştı. Her ikisi de, düşman ve alan hakkında bildiklerini birbirlerine sıra vermeden anlatıyordu. Bu arada yaşça küçük olan çoban koyunları çevirmeye gitti. Daha sonra geldi ve doğruca komutan arkadaşın yanına yaklaşarak gizlice bir şeyler anlattı.

Anlatımlarında ve ruh halinde bir çekingenlik görünüyordu. Komutan arkadaş, "Bir daha bize danışmadan böyle bir şeye girişmeniz doğru değildir" diye kendisine yönelik konuşunca o da, "Olur" dedikten sonra, arkadaşını çağırdı. Hemen arkasından ikisi kesilmiş bir koyunla birlikte geldiklerinde, onlardaki o tedirgin halin nedenini anlamış olduk. Meğer, biz kabul etmeyiz endişesiyle önceden hayvanı kesmişler. İkisi birlikte, işlerin ehlisi olduklarını kanıtlarcasına kısa sürede koyunun derisini yüzdüler. Ardından ağaç şişler hazırlandı ve büyük bir ateş yakıldı. Közlerin üzerinde pişirilen kebaplar iştahla yenildi; onlar da bizimle yemeye katıldılar ama, daha çok bize ikram ediyorlardı. Bizim, kendilerinin yemeleri doğrultusundaki isteğimize şu cevabı veriyorlardı: "Hayır, sizler yiyiniz ki düşmana daha çok vurasınız." Bir arkadaş ise, "Bizim vurmamız tek başına yeterli değil, sizlerin de vurması gerekiyor, ancak o zaman düşmanı vatanımızdan daha erkenden söküp atabiliriz" deyince, genç olanı katılma isteğini çekinerek belirtti. Bir arkadaş kendisiyle ayrı konuştuktan sonra, kendisine güveni artmış, yaş itibarıyla kendisinden büyük olan arkadaşına emir verircesine, "Arkadaşlarla vedalaşıp gidelim" dedi. Ve bizlerle vedalaşıp gittiler. Birliğimiz de hemen toparlandı, hareket için yürüyüş düzenine geçti ve verilen komutla aşağımızdaki köye doğru yola koyulduk.

Köyün üstündeki yüksek tepeye varınca konakladık. Şehre giden yolu ve köyü rahat gözetliyorduk. Bir gün burada istirahat ettik. Daha önce aldığımız bir istihbarat bilgisi vardı; düşmanın PTT araçları köylere telefon çekmek için bu yolu kullanıyorlardı. Düşmanın bundaki amacı, ajan faaliyetlerine hız kazandırmak, herhangi bir durumda anında müdahale etmek ve haberi erkenden alabilmekti. Daha önce yaptığımız bir değerlendirmede bu araçları imha etmek, ayrıca ajanlık faaliyeti yürüten PTT teknisyenini ölümle cezalandırmak için karar almıştık.

Stratejik bir noktada konumlandık, çevremizde arı gibi çalışan köylüleri seyrediyorduk. Coğrafyanın güzelliği insanın göğsünü kabartıyordu; her taraf orman ve dereler, akan suların gür sesi, doyurucu çağrılarıyla sanki bize

Devamı 23. sayfada

Yeniden Yoğunlaşan FAC-TC İlişkileri ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına Karşı Tutumları

Baştarafı 1. sayfada

letti. İmparatorluğa yaptığı peşpeşe ziyaretlerle ekonomik, askeri, siyasi vb. ilişkilerini daha da yoğunlaştırdı. Berlin-Bağdat demiryolunun inşası da bu dönemde gerçekleştirilir. Bütün bunlar, Alman nüfuzunun imparatorluk bünyesinde artmasına yol açar. Moltke ile başlayan askeri uzman gönderme işi, Liman von Sanders, Von der Goltz ile devam eder. Yine bu gelişen yoğun ilişkiler sonucu, Osmanlı ordusunda bir dizi subay Almanya'ya bağlı duruma getirilir. Bunun en belirgin örneği Enver paşadır. Hatta, o dönemde Almanlar, buna atfen Osmanlı topraklarına "Enverland" adını verirler.

Bu dönemde, bu derece yoğunlaşan Türk-Alman ilişkilerinin altında yatan nedenler neydi? Alman İmparatorluğu, dünya topraklarının paylaşımına, İngiltere, Fransa, Çarlık Rusyası gibi devletlerden sonra katıldı. Bu nedenle en az sömürgesi olan bir ülkeydi. Gelişen Alman tekelleri, yeni pazar alanları istiyor ve özellikle de çok az girilmiş olan Mezopotamya'ya göz dikiyorlardı. Bu dönemde, Alman basınında yer alan yazılarda, Mezopotamya'nın mutlaka alınması gerektiği belirtiliyor ve "Drang Nach Osten" deniliyordu.

Almanya'nın bu şekildeki yayılma emeli Türk egemen sınıflarının çıkarlarına da denk düşüyordu. Sürekli toprak kaybeden Osmanlı İmparatroluğu çöküşünü engellemek için "Turancılık" biçiminde ifadesini bulan bütün dünya Türklerini birleştirmek politikasına sarıldı. Bu politikaya Almanya da destek oluyor ve imparatorluktan toprak telebinde bulunmuyordu. Alman İmparatorluğu, Osmanlı kalkanı altında Ortadoğu'ya açılmak, Kürdistan'ın toprakları olan Mezopotamya'yı ele geçirmek istiyordu. İşte, bu işbirliği sonucu I. Dünya Savaşını başlatan ilk taraf da bunlar oldu. Ama her iki taraf da savaştan yenik çıktı ve emellerine ulaşamadılar.

Buna rağmen Alman-Türk ilişkileri günümüze kadar devam etti. Son yıllarda bu daha da artış gösterdi. (Daha geniş bilgi için bkz. Serxwebûn sayı 54-55/Yıl 1986.) Bu artış bize 19. yy.'ın sonlarını hatırlatıyor. Birçok bakımdan benzerlikleri gösteriyor. Bu bakımdan, bugün yoğunlaşan Türk-Alman ilişkilerini, klasik Türk-Alman dostluğunun da ötesinde nedenlerle izah etmek gerekiyor. Bu yapılmadan sorunun geniş boyutlarını açığa çıkarmak olanaklı değildir.

Bugün, her ne kadar dünyanın siyasal konumunda önemli değişiklikler yaşanmışsa da, II. Dünya Savaşı öncesi ve sonrasında da süren FAC-TC yakınlaşmasının temel amacı değişmemiştir. II. Wilhelm ile Enver Paşa yerine, yeni isimler gelmiş, ama klasik Doğuya açılım politikasının özü değişmemiştir. Zaten bu nedenledir ki, biz günümüzden 19. yy.'ın sonuna böylesi bir atıfı yapmak zorunda kaldık.

Görülen odur ki, Almanya Türk kalkanı altında bölgeye girme politikasında değişiklik yapmadığı gibi, Kürdistan'a hakim olma emellerinden de vazgeçmemiştir. Biliyoruz, Moltke, Liman von Sanders, Goltz Paşa vb. askeri uzmanlar, Osmanlı ordusunda, özellikle de Kürt ayaklanmalarını bastırmada kullanılmıştır. Moltke'nin mektupları, bu konuya ışık tutan tarihsel belgeler olarak incelenebilir. Kürdistan'da Osmanlı ordusu ile birlikte neler yaptığını çok açık olarak bu mektuplarında ortaya koyuyor. Bunlar günümüz, F. Alman politikasının anlaşılması için de önemli ip uçlarıdır.

FAC ile TC arasında sürdürülen ilişkilerin tarihsel boyutu böyle. Şimdi, bunun güncel yanları üzerinde de durmak istiyoruz. Batı Almanya, NATO içerisinde Türkiye masası ile görevlendirilmiştir. Bu bakımdan Türkiye'deki gelişmelerle daha yakından ilgileniyor. 12 Eylül faşist darbesi ardından Batılı devlet yöneticileri arasında ilk ziyaretleri Başbakan H. Kohl ile Cumhurbaşkanı R. von Weizsäcker yaptılar. Yine, Cumhurbaşkanı R.von Weizsäcker, "Atatürk Barış Ödülü"nü almakla da, bu rejime açık desteğini sunmuştur.

Bunların dışında son yıllarda FAC-TC ilişkilerinde her yönlü bir gelişme ortaya çıktı. Siyasi, diplomatik, askeri, ekonomik ilişkilerin yanısıra kültürel, eğitim ve hatta turizm alanında bile yoğun bir işbirliği geliştirilmeye başlandı. Bugün Batılı kapitalist-emperyalist devletler içerisinde TC'yle en fazla ilişkisi olan devlet, B. Almanya'dır. Mesela; *"Türkiye'deki dolaysız Alman yatırımları 1954 yılında 1984 yılına değin 199,3 milyon Alman markına ulaştı. 1985'te ise yatırım hacmi sadece 19,9 milyon mark artış göstererek 218,2 milyon marka çıktı."* (Unser Deutsch, sayı 32, Kasım '87) Bu sayı 1986 yılında daha da artış gösterip 262,6 milyon marka ulaştı. Son yıllarda artış gösteren diğer bir husus ise, Türkiye'de artan Alman turizm yatırımcılığıdır. "Drang Nach Osten" sloganı bir kez de bu alanda teşvik ediliyor. İlişki o derece yoğun bir düzeye ulaşmıştır ki, Alman sanayi ve ticaret odası başkanı Otto Wolf von Amerongen, bir Türk-Alman ortak ticaret odasının kurulmasını bile önerir. Yine, Türkiye'deki yatırımları DEG (Deutsche Entwicklungsgesellschaft-Alman Kalkınma Kurumu) yönlendiriyor. Bunun faaliyetleri ise son yıllarda büyük artış göstermiştir. Bunun dışında FAC hükümeti, 1970'li yılların başında OECD bünyesinde oluşturulan ve Türkiye'nin ekonomik durumu ile yakından ilgilenen komitenin başkanlığını da yapıyor. Ayrıca FAC tekellerin Türkiye'de 100'e yakın işletmede ortaklığı bulunuyor.

1980 askeri darbesi sonrasında FAC'ın Türkiye'ye verdiği yardımlar, yıllık 400 milyon DM'yi buluyor. Uzun vadeli ve düşük faizle verilen bu krediler, TC'ye sunulan önemli bir desteği oluşturuyor. Aynı şekilde TC'ye sunduğu askeri destekte de bir artış var. 1982 yılında FAC, TC'ye 100 adet "Starfighter" (yıldız uçakları) ve 12 adet helikopter verdi. Yine 1964 yılından bu yana NATO çerçevesinde TC'ye B. Almanya'nın verdiği askeri yardım 930 milyon DM'yi buldu. Yine en son olarak, Türkiye'ye 150 Leopard-1 tankı, 8 tank kurtarma aracı ile 580 milyon marklık askeri yardım yapıldı. Bütün bu yardımlara ek olarak, halen 762 adet modern savaş helikopterinin satışı üzerinde görüşmeler devam ediyor.

Bu işbirliği diğer alanlarda da devam ediyor. Kültürel alanda yapılan işbirliği sonucu birçok Alman öğretmen vb. uzman Türkiye'ye gitti. Bütün bunlar ilişkinin ulaştığı boyutu ortaya koymaktadır. Batı Alman nüfuzunu yeniden arttırmaya çalışıyor. Böylece, Doğuya açılım politikasını Türk kalkanı altında gerçekleştirmek istiyor. Bu kez belki yeni bir Berlin-Bağdat demiryolu inşası bu ilişkiyi geliştirmek için gerekmiyor. Ama ondan geri kalmayan yol inşatını ise sürdürüyor. Diyarbakır-Antep arasında inşa edilen otoyol (karayolu-otobahn) Batı Alman devletini Mezopotamya'ya ulaştıracak bir yol olarak yapılıyor. Frankfurt havaalanı uçak pisti ayarında yapılmak istenen bu yolun inşaatını ise, Alman firmaları yapıyor. Berlin-Bağdat demiryoluna, bu kez uçakların iniş-kalkışı da düşünülerek yeni bir yol daha ekleniyor. Yine Konya yöresinde Almanya'ya geniş bir alanda askeri üs kurma hakkı tanınıyor. (Bu konularda daha geniş bilgi için D. Falk imzalı yazıya bakınız.)

Peki, bütün bunlar karşısında TC, Batı Almanya'dan ne istiyor? Yoğun toplantı, ziyaret ve görüşmelerden de çıkan sonuç şu: Eskiden olduğu gibi, bugün de Türk egemen sınıfları, Kürdistan'daki ayaklanmayı bastırmak için B. Almanya'dan daha fazla destek istiyor. Bunun bir ifadesi olarak da, Batı Almanya'da bulunan Kürt yurtseverlerinin yürüttüğü çalışmaların engellemesini istiyorlar. Federal Alman hükümeti Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş savaşını engellemek için, TC ordusunda danışmanlık yapacak yeni Moltke'leri görevlendirirken, kendi ülkesinde de GSG-9 uzmanlarınca Türk kontrgerilla birliklerinin eğitimini gerçekleştiriyor ve Kürt yurtseverleri üzerinde tutuklamalara girişiyor.

İşte son dönemlerde, Alman hükümetinin Kürt yurtseverlerine karşı tutuklama, ev baskınları ve dernek baskını gibi uygulamaları geliştirmesinin altında böylesi nedenler yaratıyor. Gerçekte gerekçeler, Federal Savcı Kurt Rebmann'nın açıkladığı gibi değildir. Bütünüyle FAC ile TC arasında varılan siyasal bir uzlaşmanın sonucu olarak gündeme konulmuş uygulamalardır. Federal hükümet, bu saldırılar ile, Kürt halkının kurtuluş mücadelesine öncülük eden PKK ve ERNK'yi lekelemek, kamuoyunun gözünden düşürmek ve "terörist" bir örgüt olarak lanse etmek istiyor. Bütün bunların da, şimdi değil uzun bir dönemden bu yana TC ile ortak bir şekilde, diğer bazı emperyalist yönetimlerin katılımı ile de geliştirildiği bilinmektedir.

Bu bakımdan özellikle de son dönemlerde Federal Alman yönetimi ile Türk faşist yönetimi arasında geliştirilen işbirliği ve ikili olarak her iki devletin yöneticilerinin yaptığı görüşme ve toplantılar, arada var olan anlaşmayı çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Son yapılan görüşmelere bile baktığımızda bunun bir hayli kanıtını görmek mümkündür. Mesela, 12 Mayıs 1987 tarihinde, Hamburg'da Türk ve Alman polis uzmanları arasında gerçekleştirilen toplantı bunun somut bir kanıtıdır. Bu toplantının temel konusu ise bu güçler tarafından "bölücülük" olarak nitelendirilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşıdır. Konu bu olunca, bu güçlerin neyi görüşecekleri de çok açıktır. Bunu izah etmeye bile gerek yoktur. Yine '88 yılı içerisinde bir çok Türk bakanı Almanya'ya giderek ikili görüşmelerde bulundu.

Bunların içinde en son gelenlerden biri de İçişleri Bakanı Mustafa Kalemli'dir. Kalemli'nin Almanya'ya gelişinde ve dönüşünde yaptığı açıklamalar ilginç olmakla birlikte, var olan antlaşmayı da açığa vurmaktadır. Kalemli, Federal Almanya hükümetine, Kürt yurtseverlerini tutukladığı için teşekkür etmiştir. Alman hükümetinin "bu tutumunu sürdüreceğine inandığını" da belirtmiştir. Ayrıca, *"Bu bizim terörizm uluslararası boyutlardadır tezimizin doğrulanmasıdır da"* dedi. Bu kadar açık işbirliğinin sonucu, faşist Türk rejiminin FAC hükümetinden beklediği ve karşısında memnunluk duyduğu tutumun kendisi budur.

Nisan ayı başlarında Federal Almanya Eyalet İçişleri Bakanları Berlin'de yaptıkları bir toplantıda, faşist rejimi memnun edecek tutumlarının devam ettirilmesinde karar kıldılar. Sorunu bu şekilde en üst düzeyde ele alan FAC hükümeti, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı takındığı tutumunu sürdürmede sınır tanımaz bir boyuta vardırmak istediğini de gösterdi. Nitekim birçok yurtseverin evine düzenlenen baskınlarda kaba hakaretlerde bulunulmuş, ulusal kurtuluş mücadelesinden vazgeçmeleri için tehditler yapılmıştır. Bu ise, hukuk kurallarının çiğnendiğine açık bir kanıt olmaktadır. Bunlarla da yetinmeyerek telefonlarla yurtseverler rahatsız edilerek, yurtseverlik görevlerini yapmalarına engel olunmak istenmiştir.

1987 yazından bu yana sürdürülen uygulamalar son birkaç ay içerisinde daha da yoğunlaştırıldı. Basın organımızda Türk sömürgeciliğine faşist denmesine bile karşı çıkan Alman polis yetkilileri, böylece bütün dünyanın faşist diye nitelendirdiği bir rejimi sırf "müttefiklik hakları" için aklamaya çalıştılar. Ardından birçok yurtseverler tutuklandı. Bütün bunlar belli bir periyodik gelişme içerisinde adım adım uygulanmaya başlandı. Saldırıların boyutu daha da genişletilerek, bu kez sokaklarda insanlar tutuklanmaya başlandı. Halen bu tutumunu devam ettiren FAC polisi, ev vb. yerlere yönelik olarak baskınlarını sürdürüyor. Birçok eve ise, "buradan yurtdışına telefon edilmiş" diyerek baskın düzenlediler. Böylesine sıradan gerekçeler ve keyfi uygulamalarla girişilen ev baskınlarındaki amaç, yurtseverleri yıldırmak, onlar üzerinde sürekli bir korku ve panik ortamını yaratmaktır. Böylelikle de onları ulusal kurtuluş mücadelesine destek vermekten vazgeçireceklerini sanıyorlar. Bugün bu politikayı, faşist Türk cuntası en sert baskı yöntemleri ile Kürt halkı üzerinde uyguluyor. Bu sonucu Türk sömürgecileri bile elde edemediler, halkımızın kararlılığının gelişmesini önleyemediler. Bunu, sözkonusu güçler açısından bilinmesi için belirtiyoruz.

6 Nisan 1987 tarihinde Federal Savcı Kurt Rebmann yaptığı bir açıklamada, son tutuklamaların, *"Türkiye'ye destek amacını taşımadığı, Alman yasalarını çiğnedikleri için gündemleştiğini"* belirtti. Bu açıklama artan kamuoyu baskısı karşısında kendilerini aklama çabasından başka bir şey değildir. Kürt yutseverleri baştan beri yasal çerçevenin dışına çıkmamış, PKK önderliğinde gelişen mücadeleyi bu çerçevede destekleyerek, bunun için çeşitli faaliyetlikler göstermişler. Tutuklanan yurtseverlerin de durumu böyledir. Hatta bunların içerisinden bazıları B. Almanya'ya yeni gelmişlerdir. Bu bakımdan tutuklu bulunan Kürt yurtseverleri haksız bir uygulamaya tabi tutulmakta, bunların şahsında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve PKK, ERNK gibi önder örgütlerin adı lekelenmek ya da karalanmak isteniyor.

Tarihte gerçekleşmiş olan bir çok mahkeme vardır. Bu mahkemelerde yargılanmak istenenlerin suçsuzlukları kısa veya uzun bir sürede de olsa açığa çıkmış ve gerçek suçlular açığa çıkarılmıştır. Bunlardan en çok tanınan iki tanesini örnek vermek istiyoruz. Birincisi; Fransa'da gerçekleşen ve uzun bir mücadele sonucu suçsuz olduğu anlaşılan Dreyfus davasıdır. İkincisi ise Leipzig duruşması veya Reichstag yangını davası olarak da bilinen ve Bulgar halkının önderi Dimitrov'un yargılanmak istendiği davadır.

Yakın bir tarihte gerçekleşen ve yine Alman yönetimince de yakından bilinen Leipzig duruşmaları üzerinde, kısaca da olsa durmak istiyoruz. Berlin'deki parlemento binası yakılır, Dimitrov ve arkadaşlarının üzerine suç yıkılmak istenir. Dimitrov'un ve dünya ilerici insanlığının da çabası ile, bu davada Hitler ve rejimi mahkum edilir ve gerçek suçlular açığa çıkarılır.

Bugün benzeri bir uygulama da Kürdistanlı yurtseverler üzerinde geliştirilmeye çalışılıyor. Haksız uygulamalara maruz kalan bu insanları işlemedikleri suçlardan dolayı yargılamak istiyorlar. Aylardır, tutuklu bulunan bu yurtseverler mahkemeye çıkarılmayarak, dava uzatılmak isteniyor. 1986 15 Ağustos'unda Hamburg'da bir Kürt yurtseverinin tutuklanması ile gerçekleştirilmek istenen komploda da benzer bir uygulamaya başvurulmuştur. Daha sonra bu yurtseverin suçsuzluğu açığa çıkmış ve serbest bırakılmak zorunda kalınmıştır.

Fransa, Dreyfus davasını yaratmakla, 1870 savaşının utancını silmek için bütün suçu bir kişiye yüklemek istedi. Yine, Hitler "Reichstag yangını davası"nı komünistlere ve Yahudilere yönelik saldırılarının bir gerekçesi yaptı. Peki, Alman yönetimi başlattığı "Kürt davası" ile ne gibi amaçlara ulaşmak istiyor? Kürdistan üzerinde hakkı olduğunu mu iddia ediyor? Bir halkın kaderi ile bu şekilde oynamanın hangi demokrasi, insan hakları ilkesi ile ilişkisi vardır?

Bugün F. Almanya hükümetinin yargılamaya çalıştığı bir iki kişi degildir? Bu kişiler şahsında, bir halkın ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini, yani o halkın kendisini, yaşamını yargılamak istiyor. Şu iyi bilinmeli ki, bir halkı, o halkın mücadelesini ve bu mücadeleye öncülük eden örgütlerini hiçbir devlet yargılayamaz. Onlar hakkında hiçbir hüküm biçemez. Hiçbir devlet, hele bu devlet tarihi miyadını doldurmuş ve aşılmak üzere olan bir rejimi temsil ediyorsa, bir halkı yargılama gücünü kendisinde bulamaz. İstese de buna gücünün yetmeyeceğini çok iyi bilmelidir. Ancak, halklar hakkında gerçek yargıyı, tarihin kendisi verebilir. Bu güç tarihin elindedir. İşte bu husta böyle anlaşılmalıdır.

Alman halkına bu vesileyle bir kez daha çağrımızı yineliyoruz: Hükümetiniz istemediğiniz halde sizleri, Kürt halkının bağımsızlık mücadelesi ile karşı karşıya getirmek istiyor. Yeni bir Reichstag davasına benzer bir utanç davasını daha yaşamak ve bunun ayıbını taşımak istemiyorsanız, uygulamalara karşı Kürt yurtseverleri ile olan dayanışmanızı yükselttin.

Bütün Kürdistanlı emekçiler, ilericiler, demokratlar, halkımızın yüksek bağımsızlık çıkarlarını korumak için PKK ve ERNK etrafında daha sıkı kenetlenelim. Bağımsızlık mücadelesine desteğimizi daha da arttıralım

Ş. H.

Ortadoğu bölgesinin artan önemi nedeniyle bu bölgede Kürdistan Devriminin oynayacağı rolün daha belirgin bir şekilde açığa çıkması üzerine, değerlendirmelerin odağına Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı daha fazla oturmaya başladı. Bunun ikili nedeni var: Birincisi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının artan gücü; ikincisi ise, bu mücadeleye karşı Pentagon, NATO karargahlarında oluşturulan ve TC, FAC, ABD vb. ülkeler tarafından uygulanan saldırılarda görülen artış. Bu bakımdan Kürdistan düğümün çözümünde önemli bir konuma şimdiden ulaşmıştır.

Körfeze müdahale ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşını bastırmak için Türkiye'ye yüklenen rol ile bu rolün yerine getirilmesi için ABD'nin yanısıra, FAC'ın da üstlendiği rolün ne olduğu üzerine bir Alman demokrat gazetecisinin yaptığı ve gazetemize ulaştırılan değerlendirmeyi olduğu gibi yayınlamayı uygun gördük. Bu yazı, aynı zamanda FAC'ın son aylarda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına karşı içine girdiği saldırgan tutumun gerisinde hangi nedenlerin var olduğunun görülmesi açısından da bazı verileri sunmaktadır. Bu yönüyle de okura yararlı olacağına inanıyoruz.

SERXWEBÛN

Federal Almanya Cumhuriyeti'nden Türkiye Üzeri Körfez Savaşına mı?

29.09.1987 / Dieter FALK

Hıristiyan Sosyal Birlik Partisi-CSU şefi Franz Josef Strauss'un Temmuz 1987 sonlarında "Bild" gazetesine yaptığı bir açıklamada bir FAC savaş gemisinin Körfez bölgesine gönderilmesinin ABD için bölgede sembolik anlamda da olsa bir destek olacağını söylediğinde, Sosyal Demokrat Partisi-SPD'nin parlamento sözcüsü Brigitte Trempe de bu yaklaşımı "affedilmez hafiflik" olarak nitelendirdi. Bunun, salt Federal Almanya Cumhuriyeti savaş gemilerinin Körfez savaşına müdahalesi ve NATO antlaşması ile örtbası anlamına gelmediğini, aynı biçimde Strauss'un böylece Dışişleri Bakanı Hans Dietrich Genscher'in Federal Almanya Cumhuriyeti'nin İran-Irak savaşındaki tarafsızlık çabalarını da baltalamakta olduğunu vurguladı.

Tarafsız çabaların olabilirliği mümkün; fakat bu "tarafsızlık" müdahalede bulunulmuyor anlamına gelmemektedir. ABD'nin şu anda İran'da açıktan oynayamadığı rolün bir kesitini oynamadaki çabalarında FAC, özünde başarısız da değildir. Aralarında FAC'ın da bulunduğu en önemli NATO ortağı ülkelerin Irak'a aynı anda verdikleri destek ve ona sundukları maddi yardımlar, açıkça bilinen bir durumdur. NATO'nun resmi tutumunun dışında olan FAC'ın bu savaştaki sözde tarafsızlığı, pasif olmanın dışında herşeydir.

NATO sınırları ve resmi görevleri dışında da, bu bölgede çeşitli biçimlerde askeri alanda aktif olmak zaruriyeti konusunda, NATO yapısı içinde ve buna dahil olan FAC'daki adı geçen çevreler arasında —hem de partiler üstü bir anlamda— geçmişten beri teorik bir birlik mevcuttur. Türkiye'nin Güneydoğusu, yani Türkiye-Kürdistan'ı başta olmak üzere ve Türkiye bu bağlamda özel bir rol oynamaktalar. Bundan 6 yıl önce Lothar Ruehl, "Europäische Wehrkunde (Avrupa Savunma Bilgileri) adlı derginin 2/81 numaralı sayısında şöyle yazıyordu: "... *Türkiye topraklarının bir bölümünü, örneğin Kürdistan'da, Türkiye'den koparmaya yönelik çaba da..., Ortadoğu ve Atlantik Paktı alanları arasında bulunan mevcut gizli jeopolitik ilişkiyi bir kızgın çatışmaya dönüştürebilir ve buna denk düşen sonuçlar doğurabilir... II. Dünya Savaşı'ndan bu yana ilk kez Batı Avrupa veya Batı Avrupa devletleri Yakın ve Ortadoğu'da kendi bağımsızlıklarını korumada tekrar potansiyel bir müttefik olarak ve özellikle de yabancı bir tehlikeye veya içerden darbeye karşı da ortaya çıkmaktalar... Stratejik alandaki meydan okuma gözardı edilemez: Dünyanın bilinen en büyük petrol rezervleri politik alanda güvencesi olmayan ve sosyal alanda hareketli topraklar olan Körfez bölgesinde bulunmakta ve varlık koşullarından olan petrol ile sermaye akımı devrimci değişimlerin tehditi altındadır...*" Bu türden görüşlerin sadece şimdiki hükümet cephesiyle sınırlı olmadığını, SPD milletvekili ve NATO Siyasi Komisyonu sözcüsü Peter Corterier de, Kasım 1986'da İstanbul'da yapılan NATO 32. Dönem Oturumunda açıkça belirtti. İran ve Suriye'deki gelişmeler ortamında Türkiye'nin Güneydoğusunun büyüyen rolüne dikkati çekti ve Türk gazetesi "Milliyet"in bir muhabirinin NATO "sorumluluk alanı"nın genişletilmesi ihtimaline ilişkin sorduğu soruya şöyle net bir cevap verdi: "*İmkanı yok değildir... Öncelikle Ortadoğu'ya ilişkin sorunlarda Türkiye'nin tam da bu konudaki önemi artmaktadır.*"

Türkiye'nin NATO için özel askeri önemi, onun çok yönlü fonksiyonlarından kaynaklanmaktadır. Norveç'in dışında SSCB ile direkt sınırı olan tek NATO ülkesi Türkiye'dir ve Karadeniz'den Akdeniz'e geçişi kontrol altında tutmaktadır. Ayrıca Türkiye, ABD'den sonra en büyük orduya sahip bir NATO ülkesidir. 12 Eylül 1980 faşist darbesinden sonra ordunun modernizasyonunda belli bazı ilerlemeler de kaydedilmiştir, ancak yine de SSCB için Türkiye henüz ciddi bir rakip durumunda değildir. Resmi NATO görevlerine yönelik saldırılara karşı savunma, yani Varşova Paktı devletlerine karşı savaş dikkate alındığında, Türkiye ordusunun NATO için önemi, coğrafik konumundan çok daha geridedir ve özellikle de ABD'nin 60'ın üzerinde olan askeri tesisi, bu konumu daha da önemli kılmaktadır. Hava alanlarının ve özellikle de 1979 devrimi ile İran'dakilerin tasfiyesinden sonra elektronik dinleme sistemlerinin önemi çok büyüktür. Kuzey kutbuna kadar uzanan zincirleme istihbarat tesislerinin bir bölümü olan Türkiye'deki 14 "Nadga" tesisi, Sovyetlerin hava ve deniz sahasının önemli bir bölümünü kontrol edebilmektedir. Yine Yamanlar, Karamürsel, Yalova ve Elmadağı'nda yerleştirilen DCS-Bilgi Alma Sistemleri bir Kürt şehri olan Diyarbakır'ın yakınlarında kurulan ve direkt ABD'nin New Jersey kentindeki "Lakehurst Naval Air" istasyonuna bağlı olan bir telsiz terminaline bağlanmış üsler bulunmaktadır. Tümünün dışında, "Neue Züricher Zeitung" gazetesinin tespitlerine göre, bir de Marmara Denizi kıyısında bulunan Karaburun'da ABD bir "Loran-Navigation (seyr u sefer)" istasyonunu da işletmektedir. Gazete yazısına şöyle devam ediyor: "*Hava kuvvetleri tesisleri ve Ankara'da bulunan 'Tuslog' adında bir lojistik grubu dışında, konvensiyonel (klasik) üsler kendilerini Güneydoğu'nun en uç noktasında bulunan Adana bölgesinde konsentre etmekteler: İspanya'nın Terrejon kentinden 16. Hava Filosu'na bağlı savaş uçaklarının İncirlik Hava Üssü'ne rotasyonlu (dönmeli) kaydırımı ve İskenderun ile Yumurtalık'ta bulunan ikmal depoları buna örnektir. Toplam 10 Türk havaalanının modernizasyonu ve genişletilmesi planlaması ile Amerika hava kuvvetleri, Türkiye'yi bir müttefikten fazla, Yakın- ve Ortadoğu için bir köprü ülke ve kilitnokta olabilecek bir şekilde kullanıyor. Yine Amerika'nın Sovyet roket programı üzerine olan bilgilenmesinin tahminen dörtebirini buradan alması, bu bölgeye ilgi gösterdiğini önemle belirginleştirmektedir.*" NATO'nun bu bölge için planlamak istediği düşüncelere ilişkin "NZZ" gazetesi, hatta "*tam da Avrupa'da çıkabilecek daha büyük bir savaş ortamında, Batı ittifak gücü, Avrupa'da 'flexible response (esnek cevaplama)' doktrinine göre ilk nükleer silah kullanmaya kendisini zorunlu görebilir*" diye yazıyor. "New York Times" gazetesi bu konuda Pentagon'un gizli bir belgesinden şu alıntıyı yapıyor: "... *belgede yer aldığına göre, 'pakt birliklerini merkezi cepheden çekilmeye zorlamak için, Varşova Paktı'nın çeşitli kanatlarına yönelik alınacak saldırı tedbirleri büyük bir önemi içerecektir' Kuzey kanadı Norveç'e, güney kanadı ise kendisini Türkiye'ye dayandırmaktadır.*" Türkiye konusunda uzman biri olan Reiner Werle, "Türkei-Information" adlı derginin Eylül 1987 sayısında ortaya koyduğu düşüncelerinde şu sonuca varıyor: "*Özellikle FAC'ın sözkonusu edildiği merkezi cepheden çekilme olgusu, katılım gösterecek NATO ülkelerinin bir hiyararşik ifadesidir. Orta Avrupalılar yerine Türkiye halkı kana bulanmalıdır ve ABD açısından ele alındığında bu mantık daha da derinleşiyor: Avrupalıların ABD'ye taraftar kalmaları için, patlak verebilecek bir atom savaşı mümkün olduğunca Avrupa ile sınırlandırılmalıdır...*" Öyleyse tüm bunlardan hareketle, halkların birbirilerine vurdurtulmasını uzakta bulunan Türkiye'de sınırlamak için yapılan böylesi planlar, dünyanın tüm parçalarını kapsayacak bir atom savaşı tehlikesinin büyümesini engellemekten çok uzak olduğu söylenebilir.

Fakat güncel olarak, dünya çapında çıkabilecek bir atom savaşına dikilen gözler, reel sürdürülen savaşlar ve içteki çeşitli öncü güçlerin rolü karşısında kör olmamalıdır. NATO ve dolayısıyla Türkiye ile Varşova Paktı arasında dolaysız bir savaşın çıkabilmesi ilke olarak olasıdır, ancak bu oldukça ihtimal dışıdır. Ama yakın- ve Ortadoğu'nun çeşitli bölgelerinde en başta da her iki kamp için ekonomik ve stratejik olarak önemli iki ülke olan İran ve Irak arasında askeri çarpışmalar sürmektedir. Dikkat edilmesi gereken bir unsur da —ister her iki ülkedeki Kürt ulusal hareketinin mücadelesi, isterse de sosyal ve ideolojik çatışmalar açısından olsun—, bu iki ülkenin iç sorunlarının, Türkiye de dahil bölgenin diğer toplumlarının gelişimi üzerine büyük etkide bulunmasıdır. Buradan hareketle, Türkiye'nin güncel ana rolünün, bölgenin NATO tarafından kontrol altına alınmasına bağlı olarak kendisini göstermesidir. Bu durum, örneğin ABD generali Knowlton tarafından da ikirciksiz bir şekilde şöyle dile getirildi: "*Türkiye NATO'nun ciddi bir kanadı olabilir ve her şeyden önce de Ortadoğu'daki istikrar için merkezi cephedir.*" Adana yakınlarındaki İncirlik Hava Üssü'nün de önemli bir rol oynadığı buna eklenmelidir. "Türkei aktuell" adlı dergi bu konuda Haziran 1987 sayısında şöyle yazıyor: "*1980 SIA görüşmeleri esnasında CIA tarafından ABD kongresine sunulan bir raporda, İncirlik üssü 'Yakındoğu'daki en önemli ileri üs' olarak gösterilmekte ve Sovyetler Birliği'ne karşı bir savaş durumunda bu üssün uygun konumu nükleer saldırılar için düzenlendiği belirtilmekte... Daha 1958'de, ABD deniz kuvvetleri Türk hükümetine bile bildirmeden bu üs'ten Lübnan'a bir işgal hareketi başlattığında, bu üs Türkiye'yi bir savaşın eşiğine kadar getirmişti. 1960 yılında Sovyetler Birliği hava sahasında düşürülen U2-karşı casusluk uçağı da İncirlik Üssü'nden havalandırılmıştı. ABD'nin 1983'teki Lübnan'a saldırısında da İncirlik Üssü kullanılmıştı. Geçen yıl Libya'yı bombalayan F 111 savaş uçakları da, İngiltere'deki üslerinden havalandıktan sonra İncirlik'te ara iniş yapmışlardı.*" (Cumhuriyet, 19.4.1986) Başka kaynaklara göre de, Eylül 1970'de Ürdün'deki Filistinlilerin katliamı olayında ve 1980'de başarısız sonuçlanan İran'daki rehineleri kurtarma çabalarında, İncirlik Üssü belirli bir rol oynamıştır. Bunlara ek olarak, iki yıl sonra kapsamı genişletilen 1980'deki askeri yardım antlaşması (SIA) çerçevesinde, başta Türkiye'nin doğusunda ve özellikle de Kürt bölgesinde 15 ABD hava kuvvetleri üssü modernleştirilecek, üç yeni hava alanı inşa edilecek, Türk üsleri yenilenecek, teknik olarak güçlendirilecek ve silahlar modernleştirilecektir. ABD, her yıl 715 milyon doları askeri yardım için ve salt havaalanlarının genişletilmesi için de 1 milyar doları öngörmektedir. (Arbeiterkampf 9.3.1987) Türkiye, "NATO alanı dışında" askeri anlaşmaların varlığı iddialarını resmi olarak reddediyor, fakat diğer taraftan rahatlıkla izlenilebilecek şekilde ABD "çevik kuvvetleri" (RDF)'in "NATO sınırları içinde" bir olay olduğunu kabul ediyor.

Türkiye'nin Doğusunda bulunan hava alanlarının genişletilmesinin anlamı, herşeyden önce RDF nakliyet uçakları "Galaxy-Klasse"-lere iniş olanakları sağlamadır. Fakat ABD'nin Türkiye üzerinden doğrudan bir müdahalesi tartışma konusudur. Sonbahar 1983 tarihli Amerikan dergisi "Foreign Affairs" bu konuda şöyle yazıyordu: "*RDF'in 'Low-level' antlaşmazlıklarında yararlı olup olmayacağı konusunda, Türkiye'nin ciddi endişeleri var... Önceden kestirilemeyen böylesi gelişmeler karşısında, bölge ülkeleri daha uygun olabilirler. Müslüman, yani Türk-NATO birlikleri kendilerini Körfez savaşında Araplar ve kamoyuna herhalde 'yankee (Amerikalılar)'lerin direkt bir saldırısından daha rahat yutturabilirler.*"

Daha 1961 yılında "Allied Command Europa Mobile Force" (AMF) adı altında, aralarında FAC'ın da bulunduğu 8 NATO devleti, NATO-çevik kuvvetler birliklerini oluşturmuştu. AMF için düşünülen yedi savaşa müdahale bölgesinden üçü Türkiye'de bulunmakta, bunlardan biri de Güney-Anadolu'da, Körfez bölgesinin hemen yanıbaşında.

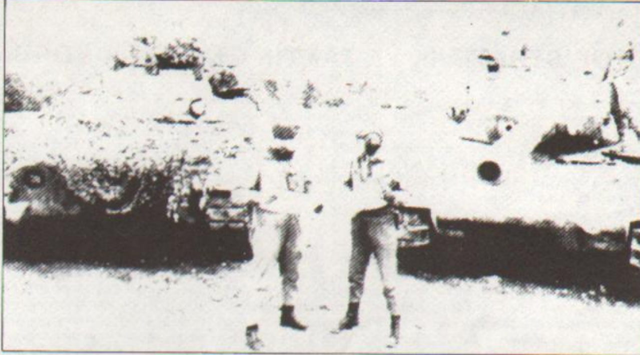
ABD'nin askeri alanlarda Türkiye'deki çıkarları en fazla olsa da, FAC tüm olanaklarını seferber ederek bundan daha geri bir konuma düşmemeye çalışmaktadır. Birincisi, Federal Almanya Savunma Ordusu, son yıllarda Türkiye'de yapılan çeşitli NATO manevralarında aktif bir katılımcıdır. Ayrıca "Wartime-Nost-Nation-Support" antlaşması gereği otomatikmen ABD'nin resmi NATO alanları dışındaki askeri operasyonlarının da katılım ortağıdır. Hatta 25.5.1986 tarihinde Yeşillerin bir sorusu üzerine Devlet Bakanı Jürgen Möllemann Mecliste bunu kabul etmek zorunda kalıyordu. Buna ilişkin olarak, ayrıca Frankfurt Hava Alanı "Batı Kalkış Pisti (Startbahn West)" de merkezi bir rol oynamaktadır.

O, NATO lojistiğinin dönen bir mekanizmasıdır. NATO içerisindeki iş bölümü sonucunda FAC Türkiye için köprü olma fonksiyonunu üstlenirken, Frankfurt'taki döner mekanizmada buna hizmet sunmaktadır.

Bunların da ötesinde, FAC Türkiye'ye mali ve maddi yardımı konusunda da başı çekenlerdendir, ki bu "sivil" çalışmaları askeri olanlardan ayırmak hayli güç bir iştir. Türkiye düzenli olarak FAC'tan her 18 ayda bir 130 milyon Alman Markı askeri yardım almaktadır. Bu konudaki 16. Antlaşma 28.9.1987 tarihinde Bonn'da imzalandı. 12 Eylül darbesinden sonra da, "silahlanmada özel yardım" adı altında 600 milyon DM ek olarak ödendi. 4.12.1985 tarihinde, Türk gazetesi "Tercüman", bütçeye özel bir maddenin eklenmesiyle Bonn hükümetinin finanse edeceğini söylediği panzer ve silahlanma yardımının, Türkiye'ye yapılan askeri yardımları birkez daha oldukça katladığını yazdı. 21.10.1986 tarihli "Tageszeitung" gazetesinin yazdığına göre, eğer Türkiye AT'ye katılmanın koşullarından olan "serbest dolaşım" hakkından vazgeçerse, FAC Türkiye'ye ek olarak 600 milyon Alman Markı'nı daha verebileceğini hesaplıyor. 1987 bütçe planına eklenen maddenin içeriğine uygun olarak, 8.12. 1986 tarihli "Wehrdienst" dergisinin bildirdiğine göre, 140 milyon Mark civarında olan yardım 274 milyona yükseltilmiştir. 3.12.1984 tarihli "Frankfurter Allgemeine" gazetesinin yazdığına göre, ayrıca milyonlarca DM daha demir yolu ağı ve iletişim sistemi gibi ordunun sivil olan alanlarına aktarılacaktır. Demiryolu ağının kurulmasında silah ticareti dolayısıyla tanınan Krauss-Maffei, Siemens ve BBC firmaları, yine iletişim sisteminin modernizasyonunda da Siemens firması yer almaktadırlar. Hannover'de bulunan "Informationsbüro der Türkei (Türkiye Enformasyon Bürosu)"nun 1.6.87 tarihinde yayınladığı bir belgeler lis-

tesinde, FAC endüstrisinin Türkiye'yi silahlandırmaya katılımını, bütünlüğüne itiraz edilmeksizin ortaya konuldu. Buna göre, endüstri ve çelik firması Krupp, ayda 30 savaş tankının tamir edilebileceği ve Avrupa'nın en modern tank-tamir atölyesi olduğu iddia edilen bir atölyeyi Arifiye'de kurmuştur. Kasım 1984'te de, aynı yerde Almanların yardımı ile tank paletlerini imal eden bir fabrika hizmete girmiştir. Kayseri'de pervaneli uçaklar için motor revizyon fabrikası, modernleştirilerek yeniden kurulmuştur. Kasım 1985'te Kırıkkale yakınlarında Alman Leopard-I tankları için top yapan bir tank topu fabrikası kurulmuştur. "Türkische Wirtschaftwelt (Türk Ekonomi Dünyası)" dergisinin Ocak1986 sayısı, Krauss-Maffei firmasının Türk Ercan-Holding ile birlikte panzer imalını planladığını yazıyor. "Savunma ve Havacılık" adlı Türk silahlanma dergisi, Türk ordusunun artan askeri araç ihtiyacını karşılamak amacıyla, Mercedes (Otomarsan) firması Niğde'de yük taşıma araçları motorlarını imal eden yeni bir fabrika kurduğunu ve Mercedes firmasının ana sermayesinin bunun için 16 Milyar Türk Lirası'ndan 32 milyar Türk Lirası'na yükseltildiğini belirtiyor. Kasım 1986'da, FAC adına Federal Meclisin CDU Savunma Komisyonu Çalışma Grubu Başkanı Klaus Francke'nin, eski NATO Askeri Komisyonu Başkanı emekli general J. Steinhoff'un ve Federal Meclis Dışişleri Komisyonu Üyesi SPD milletvekili Peter Würz'ün de katıldığı, "Türk Endüstri ve Mal Borsası Birliği" tarafından organize edilen bir Alman-Türk savunma semineri yapıldı. Yine Şubat 1987'de Ankara ve İstanbul'da bir Alman "High-Technology Semineri" gerçekleşti. Askeri darbeden sonraki yıllarda, —elde bulunan belgelerden anlaşıldığı üzere— sınır ve polis karakollarındaki compüterler, "şüpheli" kişilerin videodan takibi ve örneğin sendikal kitle gösterilerinin videoya çekimi gibi konularda, Türk polisinin teknolojisi Alman yardımı ile birçok noktada "Batı standartları" düzeyine getirilmiştir. Nihayet Nisan ayında da, Hannover'deki Messe AG (Fuar Anonim Şirketi) yine silahlanma ve teknoloji firmalarının ağırlıklı yer aldığı bir Alman Endüstri fuarını Türkiye'de ilk kez kendi hesabına organize etti. Hemen ardından, yani 28.4. ile 1.5. tarihleri arasında 15 FAC firmasının da katıldığı uluslararası IDEA '87 Ordu Fuarı bir "German Street" pavyonu ile başladı. Türk kurmay subaylarının elite kesiminin yanısıra IDEA '87 fuarının "special (özel) seminerine" şu konuşmacılar katıldı: Tümgeneral Wolfgang Altenburg, Hamburg'taki HDW firmasını temsilen Udo Ude, Blohm & Voss firmasını temsilen Karl-Otto Sadler, AEG adına Dr. Karl Fischer, Krupp'tan bir temsilci vs. Fuar açılışının hemen öncesinde de, Federal Almanya Cumhuriyeti ordu yayınevi "Mönch" her üç ayda bir düzenli çıkacak olan "Savunma ve Havacılık" adlı bir Türk silahlanma dergisinin ilk sayısını yayınladı.

İlk bakışta, bu türden askeri yardımlar resmi NATO amaçları çerçevesinde Türkiye'ye düşen normal pay gibi görülebilir. Ama şimdiden NATO antlaşmasının geçerli olduğu alanları aşan bazı görevlerin Türkiye'ye yüklenmiş olduğu açıkça görülmektedir. Kendi devlet sınırları içinde ve dışında Türk ordusunun Kürt ulusal hareketine karşı sürdürdüğü savaş, FAC'ın da başta sunduğu somut maddi desteklerle direkt katıldığı görülmeyecek bir durum değildir. Son yıllarda

Türkiye'de yapılan NATO askeri manevralarına Federal Alman ordusunun daha güçlü katılımı gerçeğinden de bu destek ortaya çıkıyor.

İran, Irak ve Suriye'nin yanında Kürtlerin ülkesini bölüşen devletlerden biri de Türkiye'dir. 20 milyondan fazla olan bu büyük halkın nüfusunun en az yarısını kapsayan ve en büyük toprak parçasına sahip olan Türkiye parçası, bir yandan Kürdistan'ın en önemli parçası, diğer yandan da Türkiye'nin iç gelişmelerinde büyük öneme sahip olan bir parçadır. Türk ordusunun inşası ve yapısı, cumhuriyetin kuruluşundan beri Kürt sorununa göre belirlenmiştir ve zamanında Kore'ye daha sonrada Kıbrıs'a gönderilen kolordu'da dahil, bu ordu herzaman sadece Kürt kurtuluş hareketine karşı harekete geçirilmiştir. Türkiye'nin yıllık bütçesinin en az %20'sini yutan ve 850 bin civarında kişiden oluşan bu ordunun 2/3'ü Kürdistan'da bulundurulmaktadır. Kürt hareketinin başkaldırışını orada önlemesi ve komşu ülkelerdeki Kürt ulusal hareketini de kontrol altında tutması gerekiyor. Bu anlamda daha 1983'ten beri, —yani Kürdistan İşçi Partisi-PKK'nin 15 Ağustos 1984 tarihinde Türkiye-Kürdistan'ında başlattığı silahlı mücadeleden önce— Türk ordusu üç defa büyük operasyonlar yaparak Irak-Kürdistanı'ndaki kurtarılmış bölgelere girmiştir ve hem de Irak-İran sınırlarındaki cephelerde zor durumda olan Bağdat hükümeti ile yapılan garantili antlaşmaların onayı ile. Türk askerlerine sınırda saldıran Kürt gerillalarını takip tezi, yani kendilerini resmen haklı çıkarma çabası açıkça inandırıcılıktan çok uzaktır. 1983'te üç askerin öldürülmesi büyük bir askeri operasyonu beraberinde getirdiği iddia edilirken, 1984'te ise aralarında iki subayın da bulunduğu 14 askerin öldürülmesinde hiçbir şey yapılmadı. Komşu ülkelere yapılan Türk operasyonları ile 1984'ten beri görülebilir şekilde genişleyen PKK'nin gerilla savaşı arasında kurulacak bağ küçümsenmese de, Konya'da bulunan II. Ordu temel karargahının Kürt bölgesinde bulunan Malatya iline kaydırılması gibi geniş çaplı önlemlerin 1983'te alındığı ve bunun İran-Irak savaşı ile önemli bir ilişkisi olduğu, hemen tesbit edilebilir. Kuzey Irak'ta gerçekleşen operasyonlar özünde sadece Irak'ın yükünü hafifletme manevraları değildir; İran Kürdistan'ındaki Kürt hareketinin önemli oranda zayıf olan durumuna göre, İran-Kürdistan'ında gerçekleşen bir dizi küçük çaplı Türk askeri operasyonu durumu belirli düzeyde dengelemektedir. Bu operasyonlar, Irak'ın İran'a yenilgisi veya İran'dan güçlü destek edinen Irak'taki Kürt hareketinin kontrolu altındaki bölgeleri Musul ve Kerkük gibi petrol merkezi şehirlere kadar genişletmesi durumu için de bir deneyimdir. Irak devlet iktidarının tümüyle çöküşü ortamında —ki bu fazla olası görülmüyor—, NATO'nun da onayı ile Türkiye, ekonomik alt yapısını belirli oranda güçlendirmek ve NATO sınırlarını Körfez'e daha da yakınlaştırmak için, I. Dünya Savaşı bitiminden bu yana zaten gözünü diktiği Kerkük ve Musul bölgelerini ilhak etmede kendisini tartışmasız gerekçeli görebilir. Bununla, aynı zamanda SSCB karşıtı saldırı alanı da büyük bir derinlik kazanmış olacaktır. İngiliz sömürgecilerinin Türk taleplerine karşı durarak Güney Kürdistan'ı Irak'a bağlamalarının arkasında gerçekten tam da bu stratejik hedef vardı. Güncel Türk ilhak planlarının İran savaş stratejisine çarpması, ki bundan dolayı da İran açıktan Irak-Kürdistan'ına yapılan Türk operasyonlarına karşı protestoda bulundu, ve bu planların gerçekleşmesi halinde İranlılar ve Türkler arasında aynı bölge üzerinde egemenlik hakkını kapsamayı hedefleyen yeni bir savaşın çıkabileceği açıktır. İşte, Türkiye'nin Kürtlere karşı sürdürdüğü savaşta, NATO'nun ve bu ilişki bağlamında FAC'ın Türkiye'ye sundukları desteğin, kendi kaderini tayin hakkı konusunda insan haklarının kanlı bir şekilde bastırılmasına olan bir destek gibi ahlaki niteliğinin yanısıra, şimdiye kadar Türkiye'de olan NATO sınırlarının güneyinde bulunan bölgenin geleceği açısından da bir anlamı vardır.

Türkiye, Kürtlere karşı savaş için FAC'tan aşağıdaki maddi yardımları özel olarak alıyor: Salt Türk ordusu değil, "köy korucuları" adıyla tanınan ve gerillaların temel hedefleri arasında bulunan 40.000 kişi civarındaki Kürt asıllı paralı milisler de, "Heckler & Koch" firmasınca imal edilen G3 silahları ile donatılmıştır. Ayrıca Türkiye, özel olarak gerillalara karşı kullanmak üzere "Kara Böcekler" adıyla planlanmış 1.500 kişilik seçkin bir özel birlik kurmuştur. Bu Rambo-birliği'nin eğitiminin en az belirli bir bölümü Federal Alman sınır koruma birliklerince yapılmaktadır. "Tercüman" gazetesinin 31.1.1987 tarihinde yayınladığı ve GSG-9 yüzbaşısı Weygold ile yapılan bir söyleyişide, Federal hükümetin yalanlamasına rağmen yüzbaşı, Türk jandarmasının bu komando birliklerinden ikisinin kendi birliği tarafından 1986'da eğitildiğini belirtti. Eğitim yardımı yanısıra, 1986 yılının sonlarında ve 1987 yılının başlarında FAC, Türkiye'ye 11 Alman polis köpeğini de gönderdi. Bu herbiri yaklaşık 10.000 Mark değerinde olan polis köpekleri, Alman olan eğiticileri tarafından Türkiye'ye götürüldü. Türkiye'ye verilecek olan köpeklerin sayısı daha da arttırılacaktır. Türkiye'nin sınırları içinde ve dışında Kürt ulusal hareketi ile mevcut ortamda bir savaş içinde olduğu dikkate alınırsa, Hamburg Limanı üzerinden düzenli şekilde Türkiye'ye gönderilen eski model askeri yük arabaları da doğal olarak bu bağlamda değerlendirilecektir. 1984 sonbaharında, Başbakan Turgut Özal FAC hava silahlarını imal eden Hamburg'taki MBB firmasını çok gizli koşullarda ziyaret etti. Esas amaç, Kürt kurtuluş hareketine karşı kullanılacak helikopterlerin satın alımı idi. "Informationsbüro Türkei"ın belgelerinden anlaşıldığı üzere, ayrıca Türkiye, gerek MBB ve gerekse "Dornier" firması tarafından üretilen, "Drohnen" adıyla tanınan, pilotsuz kullanılabilen küçük keşif uçaklarından da satın almayı karara bağlamıştır. Aynı belgeler, son zamanlarda inşa edilen askeri karakterli çeşitli otoban yollara da dikkatleri çekmektedir. Belgelerde şöyle deniliyor: *"Diyarbakır ve Gaziantep arasında inşa edilecek bir otoban işi de bir Batı Alman yol yapım firmasına verilmiştir, zira bilindiği gibi Alman otobanları savaş koşullarında en iyi şekilde denenmiştir."* Kürdistan'daki büyük köy ve şehirlere, evet hatta bölge merkezi şehirlerine şu ana kadar asfaltlanmış yollardan ulaşılamadığı ve halkın büyük bölümünün acil sağlık ve sosyal ihtiyaçlardan tamamen yoksun olduğu düşünülürse, bu projenin hedefinin sadece askeri olduğu hemen görülecektir. Türkiye'nin Batısında, Ankara ve İstanbul arasında bulunan otoyolu dahi halen bitmiş durumda değildir. Fakat Kürdistan'ın birçok köşesinde, örneğin Hakkari bölgesinde olduğu gibi, herbirinin uzunluğu 100 metre kadar olan bir dizi otoban parçası yollar bugün bile vardır, bunlar Türk ordusu helikopteleri için iniş-kalkış pistidir. Sözü edilen Gaziantep-Diyarbakır yolu da, Kürtlerin savaş verdiği bölgenin tam ortasında ve aynı biçimde Güney Kürdistan'a (Irak) uzanan hat üzerinde bulunmaktadır. İlgi çekici bir gerçeklik de, hem bu otoban parçalarının, hem de yapımı yeni biten Ergani-Diyarbakır Otoyolu'nun, Frankfurt'taki "Startbahn West (Batı Kalkış Pisti)" ile aynı standartlarda inşa edilmiş olmalarıdır.

NATO ve FAC'ın kendi hedefleri, —yani Kürdistan ve bunun ötesinde de Körfez bölgesi- doğrultusunda da Türk ordusunu tüm imkanlarla silahlandırdıkları, son yıllarda gerçekleşen çeşitli tatbikatlara ilişkin yapılan bir analizinde gösterdiği gibi, şüphe götürmez bir durumdur. 1978 yılında, "kızıl" düşman kuvvetlerin kıyafetlerinden bunların Kürt olduğu anlaşılan bir "Kanatlı Jandarma Tatbikatı" yapıldı. 12.9.1980'de, NATO tatbikatı "Anvil Express"in başlamasından bir gün önce, Türkiye'de birincil gerekçesi "bölücülük", yani Kürt tehlikesi olan faşist bir askeri darbe oldu. Bunu takip eden yıl içerisinde Türkiye, Haziran ayında yapılan "Ya özgürlük ya ölüm" tatbikatı dışında dört büyük manevranın gerçekleştirilmesine alan sundu. Buna benzer manevralar Ağrı bölgesinde sık sık yapıldığı gibi, bu tatbikatda Erzurum bölgesinde, yani Irak'a uzanan Güneydoğu sınırlarından ziyade, Sovyetler'in karşısında bulunan alanlarda yapıldı. Fakat bilindiği gibi Ağrı ve Erzurum, ikisi de Kürt bölgesidir ve "Milliyet" gazetesi manevraların amacını şöyle belirledi: *"Kürtler anlamalıdır ki, onlar Türktür ve Kürt dili diye bir dil yoktur..."* Şubat 1982'de Erzurum'da başka bir tatbikat daha yapıldı, Eylül 1982'de de Türkiye'nin doğusunda geniş bir alanı kapsayan bölgelerde manevralar gerçekleşti, Ekim ayında Türkiye-Kürdistan'ın kalbi olan Diyarbakır ve Tunceli yakınlarında manevralar yapıldı ve nihayet Şubat 1983'te de yine Ağrı ve Erzurum bölgelerinde yeni bir tatbikat gerçekleştirildi. Mayıs 1983'te Türkiye'nin Irak-Kürdistan'ına yaptığı büyük çaplı saldırıya paralel olarak NATO tatbikatı "Express '83" yapıldı. 1987 yılı başlarında da Ağrı bölgesinde "Kış '87" tatbikatı yapıldı. "Hürriyet" gazetesinin bildirdiğine göre, bu tatbikatın resmi hedefi Güneydoğu'daki düşman" idi. En nihayette, Haziran 1987'de NATO manevrası "Aurora-Express" yapıldı. "Bundeswehr Aktuell" adlı ordu dergisi, aralarında 1.000 civarında Alman askerinin de bulunduğu 7 NATO ülkesinden 5.000 dolayında "Allied Mobile Force (AMF)" askerinin bu manevraya katıldığını yazdı. Tatbikat esnasında ayrıca, "Jubo-Geschwader 43" adlı hava filosu da Diyarbakıra aktarıldı.

Şüphesiz, Kürdistan'da yapılan NATO tatbikatları Türk işgal politikasına somut bir destektir ve ayrıca, "Express '83" manevrasında görüldüğü üzere, örneğin NATO sınırları dışında kalan Kuzey Irak'a Türk saldırıları koşullarında, biraz daha geri cepheden bir dayanışma olgusudur. İki temel karşıt güce yapılan askeri ve diğer yardımları bir yana bırakırsak, mevcut durumda NATO ve burada özel olarak da FAC, Körfez savaşına bir saldırıyı da gündeme getiren, bir yanıyla da yayılmacı amaçları içerdiği gözden kaçmayan bu çaplı, benzeri Türk operasyonlarının içinde askeri olarak da temsil edilmektedir ve şüphesiz, kendi kaderini tayin hakkı için yola çıkan Kürt halkına karşı sürdürülen savaşa doğrudan katılımıyla sürekli daha fazla bölgesel çatışmaların içine de çekilmektedir. Alçak uçuşların yapılacağı manevra sahası olarak hizmet edecek, panzer manevralarına bir saha olacak ve bir "Tornado" uçak atölyesinin de üzerinde kurulacağı, yine 4.12.1985 tarihli "Milliyet" gazetesinin yazdığına göre 2.000 Federal Almanya askerinin de orada kalacağı, Belçika'nın bir buçuk katı büyüklüğünde olan bir alanı, Konya bölgesindeki Karpınar çevresinde kendisine tahsis etme çabalarıyla FAC, sadece, zoraki göçe maruz kalacak olan ve askeri araçların çıkaracağı gürültüden dolayı ekonomik altyapıları ve hayvancılık gibi geçim olanakları yıkılacak olan, tehdit altında bulunan halkın yaşam çıkarlarını dikkate almadığına işaret etmiyor. Aynı şekilde, ileride muhtemelen bir saldırıya hedef olabilecek Körfez bölgesine, kendisini mümkün olduğunca yakınlaştırma emeline de işaret etmektedir.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

PKK'DE STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİK SORUNU

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Kendilerini önderlik sevdasına kaptırmış olan küçük-burjuvazi ile, saflarımızdan gidip TC'ye sığınan teslimiyetçilerin hainlerle ilişkileri farklı değildir, özünde aynıdır. Birisi bu işbirliğini, sözümona örgüt; diğeri şahsı adına yapıyor. Bunlar böyle dışarıda kalmakla Kürdistan'da nasıl bir kurtuluş mücadelesini yürütecekler, kendi aralarında hangi birliği gerçekleştirecekler? Çeşitli parçalarda, bunların durumlarını tek tek bile ele alsak, bırakalım onların bu meseleleri derinleştirerek çözmelerini, daha da içinden çıkılmaz hale getirdikleri ortaya çıkar. Bunların, son dönemlerde bize karşı tüm ilişkilerini, çıkarlarının elverdiği bir seviyeye göre ayarlamaya çalıştıkları net bir şekilde gözlemleniyor. Bizim üzerimizde çeşitli oyunlarla sonuca gitmek için nasıl oynadıklarını ve bunun için çeşitli ilişkileri geliştirdiklerini ve esasta da bizi nasıl zayıf düşürebileceklerini hesapladıklarını biliyoruz. İlkel milliyetçilik, zavallı bazı çırpınışlarla şu anda fazla faaliyetlerimizi engelleyemiyor. Sanıyorum daha çok, çetin savaş koşullarına içimizdeki zayıf yapının dayanamamasını hesaplıyor ve bunlara bel bağlayarak bu zayıflıklara hitap ediyorlar. Bundan sonra da belirleyici olan savaş, dışımızdaki bu eğreti yapılarla olmayacaktır. Zira bunlarla biz bu konuda var olan sorunlarımızı daha ideolojik grup aşamasında hallettik. Bunların strateji, taktik, örgütlenme gibi meseleleri yoktur ve bunlardan yoksundurlar. Eylem diye bir sorunları olmadığı için bunlar mücadelemizden adeta vebadan kaçar gibi kaçıyorlar; silahlı mücadele konusunda daha tek kelime bile ağızlarına almamışlar. Devrimci örgütlenmeye daha ilk adımlarını atmamışlar ki, bunlarla bu sorunları tartışalım; dolayısıyla stratejik önderlik sahasında olduğu gibi, taktik önderlik sahasında da bunlarla tartışabileceğimiz öyle fazla bir konu yok. Stratejik önderlik bunlarla tartışılmaz, çünkü stratejiden yoksundurlar. Taktik önderlik konusunda da bunlarla tartışılmaz. Çünkü taktik deyince yok olup kaçıyorlar. Kısaca bunlarla aramızda öyle ciddi bir tartışmayı gerektirecek herhangi bir sorun yoktur.

Örneğin Rusya'da, bir ara Bolşeviklerle Menşeviklerin strateji ve taktik konusunda yürüttükleri çok çeşitli tartışmaların bir anlamı vardı. Çünkü her iki taraf da güçlüydü ve ayaklanmaya girmişlerdi. Yani taktik ve strateji konusunda birbirleriyle yarışıyorlardı. Bu açıdan burada yürütülen mücadelenin bir anlamı vardı. O halde bunların tehlikesine dikkatleri çekerken; yenilmiş, bitmiş, tükenmiş sınıfların sönük temsilcileri olarak ajanlaşabilecekleri, kendilerini ucuza satabilecekleri, eğer tedbiri elden bırakırsak zaman zaman arkadan çelmeleyecekleri unutulmamalıdır. Bunların öyle savaşkan bir güç olarak ortaya çıkıp Kürdistan'ın kurtuluş problemini savunamayacakları, kendilerini bir alternatif olarak ortaya koyamayacakları açıktır. Ancak biz yenilir ve nefes alamaz duruma gelirsek, kendilerine, kısmen o reformizm yolunda imkanlar çıkabilir; bu ortamdan yararlanarak seslerini yükseltebilirler. Eğer düşman cephesinde de bazı reformlara yeşil ışık yakılırsa bunlar bir kuvvet durumuna gelebilirler. Bu öyle siyasi ve askeri anlamda bir kuvvetle karıştırılmamalı. Bunlar ancak fırsatlardan yararlanarak boşluğu doldurma pahasına egemen sınıflarca onay görmüş bir güç olarak ortaya çıkarlar.

Ama öyle görünüyor ki, şimdilik ne bizim yenilgimiz sözkonusu, ne de bunların düşmanın yaktığı yeşil ışıklarla yola çıkıp kendilerini etkin siyasi bir güç haline getirmeleri... Birkaç dergi -ki bunlara dergi bile diyemeyeceğiz-, onu da ayda yılda bir-iki defa çıkarıyorlar, bunun dışında yürüttükleri herhangi bir faaliyet yoktur. Kendilerini zor bela yaşatıyorlar; ki, biz bu açıdan bunları ciddi bir muhatap olarak kabul edemeyiz. Tabii bu, bunların hiç olmadıkları ya da her zaman böyle kalacakları anlamına gelmez. Gelişmelerin seyrine göre, zaman zaman alevlenir; zaman zaman da sınıfsal mücadelenin gelişimine, özellikle hakim ulus koşullarındaki gelişimine göre çeşitli kanatlar halinde gelip kurtuluş sorunlarına yaklaşarak onu çarpıtmak, şu veya bu yöne çekmek isteyebilirler. Önemli olan güncel gelişmeler ışığında bunlara bakmak, teşhir ve tecritlerini süreklileştirmektir. Bunlara boşluklardan yararlanma şansı tanımamak ve mümkünse kullanabilmek, düşmanın yedeği olacaklarına, ulusal kurtuluşun direkt veya indirekt yedekleri haline getirebilmek gerekir. Bu konuda, hassas olmak ve dikkatin bu temelde sarfedilmesi gerekir, yani bir yedekler meselesi olarak görülmelidirler. Nötralize de edilse, bir yedek olur. Çalışamaz duruma getirilir ve bazıları bu sahada ileriye çekilirse bu da lehimize elde edilmiş bir kazançtır. Kısacası bunların sorununa böyle yaklaşıyoruz.

Bugün bizi en fazla zorlayan, bunlarla olan çekişmemiz değil, daha çok bunlarla aynı sınıfsal öze sahip, ama PKK içinde büyüyerek yetişmiş, Parti zorluklarımızı bilen, ama ellerine yetkiler geçtiğinde bunu kendilerine bir çizgi olarak uyarlayan tiplerdir. Bunlar kendilerini bir odak, akım olarak şekillendirmeye cesaret etmezler. Ama önderlik üzerinde çeşitli hesaplar yaparak, kendilerini hep ikbale göre hazırlayarak; en az çalışma ile önderlik iddialarını sürekli geliştirerek sonuç almak isterler. Bizde ortaya çıkan tasfiyeci örnekler, bunların hep ikili hareket ettikleri, devrimci pratiğe çok az şey kattıkları, fakat bunun yanında kendilerini Parti üzerinde iddialı, güçlü göstermek için çok şey yaptıkları biçimindedir. Bunların Parti üzerindeki emelleri, önderlik tutkuları ne kadar genişse, olumlu yönde pratik uygulama sahasında da o kadar olumsuzluk geliştirmek gibi bu iki durumları vardır. Bunlar artık bu konuda kendilerini tamamen ele vermişlerdir.

Şimdi, bunların Parti içindeki durumlarını biraz anlatırsak, durumları daha iyi anlaşılır. Bir önceki bölümde biz bunların kendi kendilerine Parti içinde gözlemler yaptıklarından ve kadroları aydın, geniş köylü özellikler taşıyan biçiminde ele aldıklarını ve Parti önderliğinin konumunu da bu çerçevede değerlendirdiklerini belirtmiştik. Bu üçlem içinde, artık her biri duruma göre yerini belirleme gibi bir tavır içine giriyor. Önderliği değişik yorumlama, uygulama; köylü kökenli olanları ayrı değerlendirme, yönetme; aydınlarla ilişkilerini farklı ayarlama gibi proleter olmayan çeşitli ilişki anlayışlarını uygulamaktan çekinmiyorlar. Bunlar, bu köylü düşünce ve özellikleriyle Partinin ideolojik-politik hattını deforme etmeye çalıştılar. Bu tiplerde Türk aydın özellikleri ve solculuk tipinin yansımaları vardır. Aslında bunların tümden yapmak istedikleri, PKK'de gelişim gösteren doğru devrimci çizgiyi, Marksizm-Leninizmin doğru uygulanışını Türkiye koşullarında özünden boşaltılarak içte yenilgiye giden solculuğa ve ilkel milliyetçi köylülük biçimindeki bir reformist çizgiye çekmek veya öyle kullanmaktır. Yani her iki taraftan kendi yanlarına çekerek, bizim yeni geliştirdiğimiz ideolojik, politik, pratik önderliği deforme etmek, özünden boşaltmak ve tabii ki, bununla kendilerinin doğru olmayan anlayışlarına yaşam ortamını yaratmak istiyorlar. Bugün bu iki kesim de kendi anlayışlarını Partiye ısrarla dayatıyor. Türkiye solculuğunun veya Türkiye aydınının bozuntuları durumunda olan tipler, ister enternasyonalizm adına, isterse yurtseverlik adına olsun, bu konuda ortaya çıkan örnekler aslında şovenizm ve ilkel milliyetçiliği temsil ettikleri, bugün önemli oranda açığa çıkmış durumdadır. Parti, Marksizm-Leninizmin gerçek yorumu ile ülke pratiğini kaynaştırarak gelişim sağlamış, atılım gerçekleştirmiş, bunların maskesini de ortaya çıkarmasını ve kendi özgünlüğünü korumasını bilmiştir.

Dikkat edilirse, PKK önderliğine Türk solundan gelme eleştirilerin yoğunluğu, çıkışımızdan günümüze kadar devam ediyor. Ama bunlar basit eleştirilerdir. Bunlar en son olarak işi her türlü ihbarcılığa kadar vardırdılar. Yani Evren-Özal kliğini bile aratmayacak saldırılarda bulunuyor ve Türk basınını bile geride bırakan bir küfürleşmeye kadar gidebiliyorlar. Başta bu biraz zayıftı. Yenilgiye mahkum "sol", yenilgisinin esas nedeni, başarısızlıklarına gerekçe olarak bizi görüyorlar. Yani PKK olmasaydı, solculuk Türkiye'de yürütülebilinirmiş, bu kadar ezilmeyebilirmiş, mahkemeler bu kadar fazla cezalar vermeyebilirmiş, işkenceler bu kadar yoğun olmayabilirmiş; PKK'nin dayatmaları tüm bunların sebebidir. Bir anlamda doğru, çünkü düzeni tehdit etmeyen bir sol, burjuva demokrasisinin bir çeşidi olarak kitleleri sosyalizm maskesi altında aldatabilir, bununla da rahat rahat yaşayabilirler. Kaldı ki 60 yıllık solun tarihi bunun örnekleriyle doludur. Bundan sonrası da böyle olsun istiyorlar, dolayısıyla onların işlerini bozan, taktiklerini bozan, yaşamlarını zehir eden, PKK'nin çıkışı olmuştur! PKK, pratiğiyle gerçek solun nasıl olması gerektiğini veya marksist-leninist ihtilalci gücünü ortaya koyduğu için, "Artık öyle yapay solculuğun önemi kalmadı, dolayısıyla bizim de yaşamamızın bir anlamı kalmadı" diyorlar. Solculuk maskesiyle, sahte solculuk veya reformizmin çok çeşitli biçimleriyle, artık piyasada işçi sınıfını, gençliği aldatmak, mümkün değildir. Tabii bunlar, "PKK ortaya çıktıktan sonra bizim solculuğun bir anlamı kalmadı; devletimize başkaldıramayız, onu PKK'ye yarayacak duruma sokamayız; en doğrusu -çürümek de olsa- içerde böyle yan yatmayı kabul ederiz" diyorlar.

Bu, Avrupa'da da açıkça söylendi; genelde de "sol"a hakim olan bu zihniyettir. Yani onlar ancak, kendi devletleri, ulusal birlik-bütünlükleri tehdit edildiğinde, işi sadece eylemsizlik, örgütsüzlük biçiminde değil, bozgunculuğu geliştirip genelleştirerek, adeta solculuğun beş para etmez bir nesne olduğunu kitlelere hissettirmek için yarıştılar. Ve hep bu yönlü tutumları içinde boğularak, esas görevlerine sahip çıkmadılar. Faşizmin tüm baskılarına ve bu rejim altında adeta halkın inlemesine rağmen görevlerine karşı umursamaz bir tavır içine girip kendilerini bir hiç duruma getirdiklerini biliyoruz. Kendi devrimci görevlerine sahip çıkmayı, burjuva ulusal çıkarlarına uygun görmediler. Zaten küçük-burjuvazinin karakteri de böylesi bir yaklaşımı gerekli kılar. Proletarya devrimciliği de onca direnmesine, fedakarlığına rağmen bunların barajını aşamadı. Biz çeşitli değerlendirmelerimizde bunları ayrıntılı ortaya koyduğumuzdan, uzun uzun değinmeye gerek yok. Önemli olan, onların bugünkü durumlarından birinci derecede PKK'yi sorumlu tutmaları ve uzun tarihi süreç içinde —1975-80-85'lerde— PKK'yle ilişkilerinin ele alınmasıdır. Şöyle söylüyorlar: "Eğer bundan sonra Türk solu yenilgi dönemini atlatıp tekrar yeniden şekillenirse, en çok karşısına alacağı güç PKK olacaktır." Yani Türk solculuğunun kalıntıları, diğer adıyla mülteci göçmen solculuğu, "PKK'yle kıyasıya savaşarak yeni solu şekillendireceğiz" diyor. Daha ne zaman Türkiye topraklarına inecekleri bile belli olmayanların hayal hanelerinden geçirdiği solculuğun birinci ilkesi anti-PKK'ciliktir. Tabii ki bu da, şovenizme küçük-burjuvazinin nasıl sahip çıktığını ortaya koyuyor. Buna karşın, "PKK'yle dostluk geliştirmeden Türkiye'de solculuk yapılamaz" diyenler de vardır. PKK'yle doğru devrimci ilişkiler kurulmadan hiç kimsede başarılı bir çıkış aranmamalıdır. Bu da doğru olan bir anlayıştır ve gelişecektir de.

Diğer yandan ilkel milliyetçiliğin de onlardan farklı bir yanı yoktur. 60 yıldır bunlar da her türlü yenilgilerinin, olumsuzluklarının sebebini neredeyse bizde arayacak bir durum içine giriyorlar. Bunlar adeta, "Otonomiye tam yanaşacaktık, PKK geldi işleri bozdu" diyorlar. Halen de bizimle uğraşmaktan başka yaptıkları bir şey yok. Bir yandan TC, diğer yandan bunlar, tüm güçlerini birleştirerek bize karşı kullanıyorlar. Hatta uğruna çırpındıkları otonomiyi bile neredeyse unutup, PKK'nin zayıflıklarını arama, oturamaz-yerleşemez duruma getirme ve böylelikle PKK'de bulunabilecek zayıflıklardan yararlanarak kendi yaşamlarına olanak sağlamaya çalışıyorlar. Bunlar gerçekten öyle bir noktaya gelmişler ki, "PKK yaşarsa bize yaşam hakkı yok, o halde bizim yaşamamız için PKK yaşamamalı" diyorlar. Nitekim bunun gereklerini yerine getirmeye çalışıyorlar. Dürüst olanları bize katılıyor, diğerleri de ajanlıktan başka bir şey yapmıyorlar.

O halde, bunların iki koldan uzun bir tarihi gelişim sürecinde sonları böyle noktalarken; elbette, artık dolaylı yoldan bunların temsilcilerini nerede bulacaktık. Yani, eğer ev dışarıdan topa tutularak yıkılamıyorsa, bunlar pencereden, bacadan içeri girecekler, içerden yıkmaya çalışacaklar ve nitekim olan da budur. Bizde son dönemlerde bazılarının, "Türk solcu tipini nasıl temsil ettim" diye yürüttüğü bir tartışma vardır. Bunlar bu konuda özeleştirilerini veriyorlar. Yine bazıları da işte, "İlkel milliyetçiliği Partiye nasıl dayattım" şeklinde özeleştiri veriyorlar. Şimdi öyle anlaşılıyor ki, bu sınıf temeline dayanarak içimizde sonuç almaya çalışacaklar. Yarı-feodal, burjuva, küçük-burjuvalar, eskiden bize karşı kullandıkları o paslı silahları PKK cilasıyla boyayıp bu kez PKK'yi içten vurmak için kullanmaya çalışıyorlar. Biraz daha somutlaştırır ve Parti tarihimize göz atarsak, gelişmeleri daha iyi göreceğiz. Önemli gördüğümüz bir noktayı önceden belirtmek istiyoruz: Bütün bu gelişmeler olurken bunlar, bizim koparılıp atılması gereken geri yanımıza güvenerek bu girişimlerde bulundular. Kürdistan somutunda proletarya önderliğinin maddi temeli zayıf olduğu, kadroların proleterleşme sorunu ağır olduğu için, güçlü bir proleter önderliğin çıkmayacağına inanıyorlar. "Modern üretimden, eğitimden geçmeyen, hepsi yarı-köylü, çok az aydın özellikleri olan bunlar, nasıl güçlü bir proleter önderlik gerçekleştirecekler, dolayısıyla ideolojik-politikada ve pratikte böylesi özelliklere sahip kadrolar yaygınca gelişemez" diyorlar. Aslında bu, onların bir inancı ve bir gözlemidir. Tabii kendi açılarından haklı olabilirler. Çünkü eskiden, "Proleter önderliğin maddi temeli yoktur" diyorlardı. Yine, ilkel milliyetçilik, "Kurdistan'da ancak milliyetçilik iş yapabilir" diyordu. Türk solculuğu da, "Zaten Kürdistan geridir, ancak Türkiye'de mücadelenin önculüğü yapılabilir; biz kurtuluşu sağladıktan sonra devrimi demokrasiye de, sosyalizme de götürebiliriz" diyorlardı. Türkiye'de şu tartışma uzun süre yapıldı: "Türkiye bir küçük-burjuvalar ülkesidir, proletaryanın önderlik şansı yoktur." Bugün aynı teori bundan kırk kat fazla bir şekilde bizim için tekrarlanıyor ve doğru bir yaklaşımmış gibi sunulmak isteniyor. Bunun ne kadar Menşevik bir tez olduğunu görmek için, sadece 1900'lerdeki Rusya pratiğine bakmak bile tek başına yeterlidir. Bolşevikler bu türden Menşevik tezi mahkum ederek, devrimi, bunlarla savaşım sonucunda zafere götürdüler. Esasta bizim de yapmak istediğimiz, Bolşeviklerin o Rusya pratiğinde gerçekleştirdiklerini günümüz koşullarında güncelleştirerek Kürdistan'da, Türkiye'de ve bir bütün olarak Ortadoğu'da gerçekleştirmektir. Yani, proletaryanın ideolojik-pratik hattını, bu Menşevikliğin çeşitli biçimlerine karşı başarıyla temsil etmektir.

Gerçekten PKK, bu konuda, Marksizmi sadece yurtseverlik hattına uygulamıyor. Ortadoğu'nun karmaşık uluslar yapısına da doğru marksist-leninist bir anlayışı uygulamaya çalışıyor. Bugün bunun etkileri kısmen ortaya çıkmış olsa da, bu, başarıya gidildiğinde Kürdistan zemininde, bütün Ortadoğu'daki sahte solculukları aşabilme ve doğru devrimci çizgiyi oturtabilme özelliğine sahiptir. Dolayısıyla da mücadele şiddetli geçmeye aday olacak, çizgi savaşımı bölge çapında da giderek yoğunlaşacaktır. Biz bugün, bunun en şiddetlisini kendi ülkemiz koşullarında yaşıyoruz. Doğru devrimci çizgiyi biz Türkiye

koşullarına da daha fazla dayattık ve bu çabamız sonuç vererek, gerçek devrimcilik ile sahte devrimciliği birbirinden ayıran ve netleştiren bir ortam yarattı.

PKK'nin temsil ettiği devrimci çizginin etkileri bununla da sınırlanmıyor, giderek yaygınlaşıyor. Son günlerde Alman Yeşiller'inin bir raporu yayınlandı. Gerçi rapor, Türk sahte-mülteci solcularının hazırlattığı bir rapor da olsa, Yeşiller'in imzasıyla çıkmış ve, *"PKK Avrupa solunu da yok edecektir. O bizi yok etmeden, biz PKK'yi yok etmeliyiz"* deniliyor. Tıpkı bir zamanlar Avrupa sosyal demokrat partilerinin II. Enternasyonal bayrağı altında Bolşevizme karşı açtığı savaşımın bir benzeri, bugün Yeşiller maskesi altında bize karşı yürütülmektedir. Sanki bir manifesto yayınlanmış ve Bolşevizme karşı bütün dolaylı burjuva işbirlikçileri yeniden canlanmışlar. Bu kez rakip olarak PKK'yı görüyorlar ve PKK'ye karşı saldırıyı genelleştiriyorlar. Böyle bir gerçeğin ortaya çıkması iyi bir şeydir. Bu, bizim o sahte solculuğu, yani II. Enternasyonal'in güncel kalıntılarını zorladığımızı, bunun yerine devrimci Marksizm-Leninizmi mükemmel biçimde temsil ettiğimizi kanıtlıyor. Demek istediğimiz, temsil ettiğimiz çizgiyi, yalnız bölgemizde değil, Avrupa'da da önemli güncel bir konu durumuna yükseltmişiz.

Tabii, genel durum böyle olunca, bizim içimizde de bunun birer uzantısı ortaya çıkacaktır. Nitekim Avrupa'da ortaya çıkan provokasyon çizgisinin TC'yle işbirlikçi bir temelde çalıştığı kanıtlandı. Bunların, "deforme edilmiş, sahte bir PKK"; reformist bile diyemeyeceğimiz bir oluşum yaratmak için yürüttükleri şiddetli mücadele hala hatırlardadır. Aynı durum, ilkel milliyetçiliğe dayanılarak Kürdistan zemininde silahlı mücadeleye dayatılan pasifikasyon, tasfiyecilik ve boşa çıkartma çabalarında da görüldü. Ve açık ki, bunun bugüne kadarki uzantılarına -artık meselelere bireysel birkaç kişinin kendini bilmezliği veya saflığı, bozgunculuğu biçiminde değil-, bu genel gelişmeler içinde onların durumlarını ele alarak ve aynı zamanda kendi yetmezliğimizden de önemli oranda güç aldıklarını bilerek yaklaşmak durumundayız. Yani, şimdi şuna çok emindirler; PKK solculuğu, kendi durumlarını ileriye götürecek bir solculuk değil veya onlara göre çok zor bir solculuktur. Günümüzde bunu başarıyla temsil etmek, bunlara göre biraz zor karşılanıyor. Ama bizim temsil ettiğimiz solculuk gelişiyor, ihtilalci bir akım olduğu için önemli gelişme imkanı bulabiliyor. Bunların son zamanlarda seslerini yükseltmelerinin nedeni de, önceleri gelişemeyeceğimizi sanmalarıdır.

Kısaca son dört yıldır ideolojik-politik ve silahlı mücadele alanlarında yürütülen savaş, birçok şeyi değiştirdiği gibi, Parti içinde ve dışındaki gelişmeleri de etkiledi. Böylelikle biz bugün, gerçek savaşta ciddi bir aşamayı geride bıraktık, yeni bir aşamanın üzerine yürüyoruz. Belli ki, artık üzerimizde dikkatler daha yoğunlaşacak; dolaylı ve dolaysız ilgili bütün güçler sağ ve soldan gerekli yaklaşımlar içine girecek, saldırılarını veya dostluklarını göstereceklerdir. Günümüzde böylesi bir özelliğe sahip bir dönemin içinde bulunuyoruz. İçimizdekilerin -yani eskiden tasfiyecilerin- birkaç yılda yaptıklarını, bunların birkaç ayda yapmaya çalışmalarının anlaşılır nedenleri vardır. Bunlar, "İşi sıkı tutalım, birkaç ay fırsat yakaladık mı işi bitirelim, aksi halde Parti üzerimize yürür, bizi boşa çıkartır" diyorlar. Yani yapmak istediklerini son derece süratle gerçekleştirmek istiyorlar. Dayandıkları -onlara göre, bizdeki- temel zayıflık, özellikle bugün proletarya hattının taktiğe ilişkin yanını layıkıyla temsil edemeyeceğimiz, onu pratiğe geçirirken mutlaka takılacağımız ve böylelikle bunun yerine kendilerinin başarı imkanına sahip olacağını, hatta taktiği işlemez duruma getirerek kendi taktik gelişim imkanlarını yaratabilecekleridir. Bunların o meşhur taktikleri nedir? Türk solculuğu, Avrupa mülteciliği ile ilkel milliyetçiliğe dayanmak ve devrimci taktiğimizle oynamaktır. Avrupa'da son ortaya çıkan durum biliniyor; PKK'yi Avrupalılaştırma diye bir taktik tutturdular. "Ülkeyi düşünemedik, aklımıza bile gelmedi" diyorlar. Peki nedir bu? PKK'yi mülteci solculuğun düzeyine düşürmektir. Bu da gerçek anlamı ile tasfiyecilik demektir. Ülkede ilkel milliyetçiliğe dayanmak ne demektir? Orada silahlı mücadeleyi tasfiye etmek demektir.

> ***"... Peki, bunların o şişkinliklerinin anlamı nedir? İşte, 'önder olduk' demek, önderlikle alakası olmayan başka bir deyimle kendisini adlandırmaktır. Bunlarınki önderlik değil; şişirme, balonlaşma hareketidir, yani önderlikleri balon tipi bir önderliktir, bir şiş batırılırsa patlar ve yerinde bir şey kalmaz. Bunların çelik gibi yoğrulmadıkları, dövüle dövüle çelikleşmedikleri daha sonra ortaya çıktı. Kırk türlü özeleştiri veriyorlar, ama bunda bir türlü dürüst, samimi olamıyorlar. Devrimci önder böyle olamaz; gerçekte devrimci önderin özü, sözü ve eylemi çok sıkı bir biçimde birbirine bağlıdır. Bu, devrimci önderlerde bir karakter, bir özellik sorunudur ve bu temelde gelişirler..."***

Büyük bir önem vererek yürüttüğümüz stratejik ve taktik önderlik sahasındaki yanlış yaklaşımlara karşı Parti büyük bir mücadele verdi. Bundan sonra da, bunların Parti üzerindeki etkilerini kırmak için her şey göze alınarak mücadele edilecektir. Biliniyor, savaşımız bu konuda en şiddetli uçlarına kadar vardırıldı. Ancak bu temelde biz bunların emellerini kursaklarında bırakarak, Parti üzerinde oynamalarını boşa çıkardık.

Militanlarımızda Parti içi sınıf savaşımında zayıflık vardır. Şu bu kişiler ikircikli demeyeceğim, ama Parti içi mücadeleye güçlü bir katılımı gerçekleştirememe, bu savaşta zamanında ve yerinde safını belirleyememe, tasfiyecilerin etkilemelerine alabildiğine açık olma; bunlara karşı bizim dayattığımız gerçek önderlik konumu ile bunlar arasında sıkışma durumu yaşandı. Yerinde ve zamanında, her koşul altında Partiye sahip çıkmakla birlikte, bunlara karşı mücadeleyi içiçe yürütmeyi becerememe, çok iyi bildiğimiz gibi hemen herkesin yaşadığı kötü bir yan oluyor. "İyisini, doğrusunu Parti Önderliği söylüyor" deniliyor. Ama birçok zayıflıkları da bunlar kendilerine adeta zincirle bağladıkları için, onlardan bir türlü kopamamayı da bir rahatsızlık nedeni biçiminde izah ediyorsunuz. Tabii bunu da, toplumsal özelliklere bağlıyorsunuz. Aslında bu konuda işimizi zorlaştıran tam da burası oldu. Partiyi gönülden benimseyenler, bunu ideolojik-pratik, özellikle de, örgütsel-eylemsel konularda da yetkince temsil etselerdi, gerçekten bunlar anında çok rahatlıkla ezilirlerdi. Ama düşünün ki bunlardan biri, yüzlerce Parti savaşçısı üzerinde rahatlıkla aylarca etki kurabiliyor, Parti Önderliğinin bütün talimatlarını engelleyebiliyor, pratiğe geçirtmiyor ve hepsi de bu durum karşısında sessiz kalıyor. Elbette bu, tasfiyeciliğe dolaylı yoldan destektir. Bu kadar insanın, Parti üyesinin, savaşçısının istenmezse de dolaylı olarak bir tasfiyeciye destek olması, destekler duruma düşürülmesi, birçok arkadaşta yaşanan olumsuz yan oldu. Yani bir kurnaz tasfiyeci, birçok değerli arkadaşı işlemez duruma getirebildi. Ve daha sonra da, bunun sadece kötü bir şey olduğu tekrarlanıp duruldu. Halbuki böyle olacağına; ideolojik-politik gelişmenizden pratik-örgütsel donanımınıza kadar, ondan da öteye güvenliğinize ve sağlığınıza ne kadar önem veriyorlar; bunları biraz düşünseydiniz, bunları gerçek yönleriyle tanısaydınız ve yine gerçek devrimci görevlere sarılsaydınız tasfiyeci çabaları daha başında boşa çıkarabilecektiniz. Bununla birlikte, hepiniz de katbekat gelişip militanlaşırdınız ve bunların zararları ancak kendilerine olurdu.

Demekki bunların en büyük gücünü, biz, tabanımızın ve kadro birikimimizin zayıflıklarında aramalıyız. Yoksa bunlar, kendi "tezleriyle", oyunlarıyla -hele proleter- kadro eğitmenin çok zor olduğunu iyi bilirler. Kürdistan'da savaş acımasızdır, bütün bu konularda insana çok az fırsat tanır; işte bunlar bunu vesile sayarak oyunlarını rahatça oynama cüretkarlığını gösterdiler. Kendilerini aşacak kadar bilinçli kadroların çıkmayacağına inandılar. "Politikada, bizim kurnazlıklarımızı görebilecek düzeyde kurnaz kadro çıkmaz", "Parti Önderliği ise fazla denetleyemez", "Parti genelde örgütlenmemiştir, yani her zeminde kural ve kaideleri kurumlaşma temelinde yürümüyor", "Önderliğin yoğun çabalarıyla biraz yürütülmek, geliştirilmek isteniyor", "Böyle ortamlarda, biz daha rahat kendimizi konuştururuz" diyorlar. İşte, hesap biraz da böyledir. Bunların çabası biraz da bulanık bir ortamdaki kurtçukların faaliyetine benziyor. O halde bunu önlemenin yolu yapıyı daha da güçlendirmektir; zaten bizim de ağırlık verdiğimiz hususun kendisi bu noktadır.

Bunlarla tek tek mücadele belki çok olabilir, ama Parti yapısı güçlenmedikçe, bu tasfiyeciler sürekli çıkacaklarına göre, bu doğru bir mücadele yöntemi olamaz.

Daha Parti taktiğimizi ilk defa yetkin bir biçimde hayata geçirmek istediğimiz Hilvan-Siverek direnişi döneminde, biz o zaman sorumlu olan arkadaşlara, bu mücadeleyi özenle ele almaları gerektiğini belirttik. Yine bir silahlı mücadele içine gireceğimizi, bunun bir ayaklanmayla, bireysel eylemlerle yürümeyeceğini vurguladık. Tersine biz koşullarımıza özgü bir gerillayı mutlaka geliştirmemiz gerektiğini ısrarla belirttik. Yine, bunun üzerine yoğunca tartışma yürüttük. Ama sonradan ortaya çıkan ne oldu? Savaşın, köylü özelliklerden kurtarılamadığı görüldü. Çok rahatlıkla başarılacak ve yerine getirilebilecek bir işi, biz çok zorlaştırdık. Burada Parti taktiği konusunda proleter dönüşüm sağlanamadı. Biz çok küçük birliklerle mevcut işbirlikçileri sindirtebilir ve örgütlenme imkanı yolunu açabilirdik. O dönem için taktiğimiz buydu. Biz II. Kongre sürecinde bu durumu eleştirdik. Yine daha öncesinde Politik Rapor adlı kitabımızda bu durumu genişçe ortaya doyduk. Bu pratik, daha sonra ortaya çıkan tasfiyecilikle karıştırılmamalı, onun bir oluşumu değildir. Biz bunu, Parti taktiğini doğru devrimci esaslar dahilinde örgütleyememe ve açıkça bir ilkellik ve ilkelliğin de bir hastalık derecesine çıkarılması olarak değerlendirdik. Ve eğer ısrar edilirse bu hastalıkların ilerleyebileceklerini ortaya koyduk. Dolayısıyla, özeleştiriler bu temelde yapıldı. Daha sonra, II. Kongre süreci ve sonrasında, ilkellik durumunu da esas alan bazılarının bulaştığı hastalıklar ve tasfiyecilik, dönemin belirgin hastalığı oldu. Türk solculuğu ve ilkel milliyetçiliğin saflarımıza yansıması olarak ortaya çıkan bu durum, çeşitli ögelerin şahsında en yıkıcı bir şekilde kendisini ortaya çıkardı.

Yönetme-Yönetilme, Üslup-Hitabet ve Önderliğe Yaklaşım

Parti, II. Kongreden sonra ülkeye yönelme kararı alırken, gerekli olan hazırlığı yapmış, Siverek pratiğinden ders çıkarmış, bu sefer silahlı mücadeleyi daha da yetkince yürütecek; bunun için de gerçekten küçümsenmeyecek çabalar harcamış, ülkeye ve Avrupa'ya uygun bir şekilde güç aktarmıştı. İlk defa derli-toplu, ciddi, planlı bir hareket -silahlı mücadele de dahil- her alanda yürütülmeye çalışılmıştır. Basın-yayın faaliyetleri geliştiriliyor, eğitim faaliyetimiz devam ettiriliyor. Bunlarla, çok rahatlıkla ülkede silahlı savaşım geliştirilecek ve Parti taktiğinin bu sefer daha iyi oturtulması mümkün olabilecekti. Parti belgelerimizde bu konuda tartışmalar var. Bu dönemde kararlılığımız kesindi ve bu konuda tek bir muhalif bile karşımıza çıkmadı. Ama biliyorsunuz, o zaman bazı basit kişiliklerin bireysel çıkarlarını ortaya koymaları gündeme geldi. Bazı kaçışların yanında, bazılarının da daha sonra kararsız kişiler oldukları ortaya çıktı. Bazı bireysel çıkar düşkünlerinin protestocu tavırları vardı. Ama ezici çoğunluk Partiden yanaydı. Yine biliniyor, o zaman güdüleri tahrik edenler de vardı; "Rahat yaşamamız, sosyal yaşamamız gerekir, Parti bütün bu yaşam umutlarımızı yerle bir ettiği için onun arkasından gitmeyin" çağrıları vardı. Bu ögeler verebilecekleri kadar bir zarar verdiler. Tabii, bunların içine girdiği durumun altında yatan nedenler biraz açıldığında, düşmanla ilişkilerin varlığını da görebiliyor veya bazılarının ucunun buraya kadar dayandığını biliyoruz. Yani bunun, düşmanın tahrik ettiği bir gelişim olduğu netçe ortaya çıktı. Bildiğiniz gibi bunlar, Avrupa alanında Avrupa emperyalizminin ve de göçmen solculuğunun birleşik etkilerini PKK üzerinde denediler. "Ilımlı, demokrat PKK" gibi aldatmaca bir tezle ortaya çıkıp, bunu bir hizipçiliğe kadar götürerek, ilan etmeye bile cesaret ettiler. Biz, anında bunlarla mücadeleyi yoğunlaştırdık. Bunun, Parti taktiğinin boşa çıkartılması, arkadan hançerlenmesi olduğunu koyduk; gerçekten de durumun böyle olduğu kanıtlandı ve açığa çıktı. Bunlara kalsaydı, biz düşmana tek bir fiske bile vurmadan, her şeyi terkedecektik. Bugün bunlarla yürütülen savaşımın anlamı çok açıktır ve bu savaşım gelişiyor. Bu mücadeleden de güçlü çıkacak olan, kuşkusuz Parti taktiği ve Marksizm-Leninizm'dir. Başlangıçta bunlar, birkaç kişiye dayanarak yürüttükleri faaliyeti, bugün neredeyse bütün Avrupa solu adına yürütmek istiyorlar ki, bu da bizim büyüklüğümüzün ve doğruluğumuzun kanıtıdır. Çünkü Avrupa solculuğunun şimdi değil, çok önceden proletaryaya, demokrasiye nasıl ihanet ettiği çok iyi biliniyor.

Ülke pratiğine yönelme durumunda ve yine tasfiyeciliğin eleştirisinde, pratik yönetimin silahlı mücadeleye nasıl özünde inanmadığı, nasıl ilkel milliyetçiliğe dayanarak onu boşa çıkarmak istediği bugün artık netleşmiştir. Bunlar, gerçekten yoğun emekle emirlerine sunduğumuz onca silah, kadro ve malzemeyi el yordamıyla bile temsil etmekten kaçındılar. Bırakalım tüm benliklerini buna katmayı, adeta bundan rahatsızlık duydular. Sanki Partinin direnişinin yükselmesi bunların başına belaymış gibi, bu beladan kurtulmak için işi gücü Partinin cıvatalarını oynatmak, temel dayanaklarını kemirmek, hır-gür çıkarmak, bozgunculuk yapmak; daha kemikleşmeden, ciddi temellerini atmadan taktiklerini böylece işlemez duruma getirmek istediler. O üslup bozukluğu dediğimiz, ağızlarını sürekli bozma, proletaryaya, halka hiç yakışmayan üsluplar veya boş, yersiz tartışmalar, dayatmalar, o çok çeşitli tavırları ortaya çıkmıştır. Bunların sergiledikleri tüm davranışlardan, özünde çizgiye ve çizginin uygulanmasına fazla inanmadıkları anlaşılmıştır. Bunlar, işler gerçekleşme safhasına geldiğinde işin erbabı olmadıklarının ortaya çıkacağını çok iyi biliyorlar.

Diğer yandan, önderlik sevdaları ile Partinin gerçek pratik gelişimi bunları sıkıyor. Böyle olunca da, duruma göre hareket ediyorlar. Bunlar zorluklarımızı fırsat bilip, "Ne de olsa yenilirler, ama bizim ünümüz de ün olarak kalsın, ne de olsa bize ilerisi için gereklidir, o halde taktiği oynatmakla zamanı geçirelim, bu konuda kendimizi güçlendirdikçe güçlendirelim" anlayışıyla ortaya çıktılar. Son olarak III. Kongre sürecine geldiğimizde, bunların 1985'te kocaman Parti imkanlarını kemirdikleri ve Partiyi yenilgiyle yüz yüze getirdikleri ortaya çıktı. Bu yetmiyormuş gibi, kendi aralarında da anlaşamayıp, merkezde de işleri bozdukları, yani normal bir Partili terbiyeyle yaşayamadıkları görüldü. Bunlar adeta, "Madem ki bizi böyle bir işin altına soktunuz, PKK taktiği dediniz, işte biz de böyle yaparız" dediler.

Siverek pratiği böyle değildi. Siverek pratiğinde şehit düşenler oldu, sağ kalanlar savaştılar. Bu işi tam bir proletarya devrimciliğine, gerillaya göre yürütmemiş olabilirler, ama yine de dürüstçe, yiğitçe bunu karşılayıp özeleştirilerine doğru yaklaştılar. Yani bunlar kadar sinsi, tasfiyeci bir anlayışı beyinlerine yerleştirmemişlerdi. Dolayısıyla, özeleştiri süreçleri biraz kolay geçti. Ama bunlarınki, işin içinde biraz sinsilik, kurnazlık ve inançsızlık olduğu için çok çetin geçti. Özünde inançsız oldukları halde, kendilerinin ne kadar güçlü inanç sahibi olduklarını göstermeye çalıştılar. Özünde silahlı mücadeleye inanmadıkları halde, nasıl halk savaşını yürüttüklerini iddia ettiler. Özünde örgütlenmeyi bozdukları halde, nasıl yaman örgütçüler olduklarını söyleyip kendilerini kamufle edip hepimize dikte ettirircesine yutturmak istediler. Tabii, pratik kişinin aynasıdır. Pratik, tüm bunları yalanlıyordu, çünkü mevcut tüm imkanlarımız sağlam bir pratiğin mümkün olacağını kanıtlarken, bunların

yönetiminin ise bunları boşa çıkarma eğiliminde olduğu, bildiğimiz son tartışma, eleştiri-özeleştiri durumuyla ortaya çıktı. Ve son açıklamalarından da anlaşılacağı gibi, bunlar utanmadan basit duygusal düşkünlüklere kadar bile işi vardırdılar. Yani adam duygularına teslim olmuş, böylece biraz rahat yaşamak istiyor. Bunu sağlamak için de, kocaman bir Parti yapısıyla oynuyor, duygusallığıyla adeta Partiye meydan okuyor. Böylelikle, dağ gibi militanları olmadık yerlere sürüklüyor. Böylece küçük-burjuvaziye has ne kadar düşkünlük varsa, çoğu bunda gözlemleniyor. Ve ondan sonra da, bu işin başında yer alanlar Kongre platformuna geldiklerinde, "Ben çekilecektim, yeter bu kadar diyecektim" diyor. Şimdi tabii düşkünlüğün bu kadarı da olmaz. Peki, sen bu kadar sorumlusun, hiç olmazsa yaptıklarının hesabını ver, ondan sonra çekilebilirsin. Yani, işi hem bu duruma getir, hem de gözümüzün önünde, "Bu kadar yeter" diyerek, bizlere meydan oku! Tabii bu, küçük-burjuva inançsızlığının, düşkünlüğünün hangi sınırlara varacağını gösteriyor. Bunlar, o üsluplarını her türlü davranışla göstermekle; bastırmacılık, tasarrufçuluk ve dayatmacılıkla bizi yıldıracaklarını sandılar.

Bunlara soru sorulduğunda, cümlenin dörtte bir kelimesini kullanıyor, diğerlerini yarım saat sonra söylüyorlar. Bunlar böylesine saygısızlık yapacak kadar ileri gittiler. Dertlerini bilmiyoruz, açıklamıyorlar. Tabii, böyle basit düşkünlük örneği sergileyenler sadece bunlar değil. Bunlar, kendilerini dayatmak için en olmadık yöntemlere başvururlar. Böylesi bir yöntemle problemlerin çözümlendiği görülmüş müdür? Bu, düpedüz terbiyesizliktir. Şimdi bunlar, çok ilkel yöntemlerle bizi sindireceklerini ve daha sonra diledikleri bir ortam bulurlarsa, bu sefer nedennasıl hak sahibi olduklarını, kendilerini neden baş tacı yapmamız gerektiğini kabul ettireceklerini sanıyorlar. Tabii biz başlangıçta, yoldaştırlar, biraz dinleyelim, rahatsız ediyorlar, ama fazla mesele yapmayalım, dedik. Ama biz bunu dedikçe, onlar bastırmaya çalıştılar. "Hala bizi dinliyor" diyerek daha fazla kendilerini dayatmaya çalıştılar. Bu öyle bir noktaya geldi ki, adeta bize bir, "Parti faaliyetini durdurun" demedikleri kaldı. Hani Avrupa'da bildiğimiz o tasfiyeciler dolaylı yoldan, "Artık Partinin bu taktiği yürümüyor, bu biçimiyle olmaz" dedilerse de, bunu ilkin bu şekilde ileri sürme cesaretini gösteremediler. Ama bizim pratik yönetim ilkel milliyetçiliğe sığınıyor, karşıdaki ise zaten hesabını yapmış ve "Hakkari'ye yaklaşmayın" diyor. Onlar da yaklaşmıyorlar. "Bu kadar kişiyi Güneye çekin" diyor, onlar da Güneye çekiyorlar. Bunlar böylece resmen savaş alanını terkediyorlar ve bunu da önderlik sayıyorlar. Halbuki, nasıl sömürgeciler, ilkel milliyetçiliği basit bir yedek olarak kullanıyorlarsa, bunlar da PKK'yi bu işbirlikçilerin basit bir yedeği durumuna getiriyorlar. Yani, uşağın uşakları, PKK gibi bağımsızlığın seçkin bir temsilcisini işbirlikçi güçlerin yedeği durumuna düşürüyor, buna da en sıkı ve geliştirilmesi gereken bir önderlik diyor.

Bunlar, muazzam bir tasarrufçuluk, dayatmacılık, bastırmacılık göstererek sorunları halletmeye ve yanındaki yoldaşlarını konuşturmayarak, bunlara toplantı yaptırmayarak, tartışma geliştirmeyerek, eleştirilerini kabul etmeyerek, sadece uyduruk emirler vererek insanları yıkmak, dağıtmak ve böylelikle güya kendilerini kanıtlamak istediler. İnsanların en iyi anlaşma aracının dil olduğu biliniyor. Ama bunlar bu aracı da ortadan kaldırdılar. Yalnızca savaşçılarla değil, bizimle de bu temel anlama aracını ortadan kaldırarak anlamsızlığı geliştirmeye çalıştılar. Dili ya kötü kullandılar, ya da hiç kullanmadılar. Bu hitap meselesi, bizde böyle ortaya çıktı. Adam konuşmuyor veya az konuşuyor; ters konuşuyor, sert konuşuyor, yani böylece anlaşma imkanını ortadan kaldırıyor. Yoldaşlık bağları vardır, her şeyden önce bizi bir araya toplayan da budur. Bununla da oynayarak anlamsızlığı derinleştiriyor ve böylece çok çeşitli yöntemlerle dağıtıyorlar. Partinin hesap sorma ortamına geldiklerinde ise, "Bu iş artık burada bitsin" diyorlar.

Evet görülüyor ki, yenilgiyi objektif olarak kabul etmişler, ama subjektif planda ise kendilerini ucuz kurtarmak, yüksek seviyede tutmak için, başka kılıflarla sorunları tartışmaya, bu tartışmaları çok gerilerden almaya, ayrıntılarını büyütmeye, esas olanı gözden kaçırmaya çalışıyorlar. Belgeler de bunu, böyle gösteriyor. Şimdi, bunlar açık ki Partinin bu kadar yüreksiz, biraz da beyinsiz savaşçılarıdır, ama bunların bir "üstünlükleri" var: Bunlar, kendi çıkarı için iyi laf etmesini, bilinçlerini kendi bireysel düşkünlükleri uğruna kullanmak için fırsatları değerlendirmesini, Partiyi ve çevresini iyi aldatmasını bilen kimselerdir. Demin de söylediğim gibi, bunların kendileri büyük bir yalandan ibarettir. Gerçekte ise, bunların yarattıkları bir üslupsuzluktur.

Peki, bunların o şişkinliklerinin anlamı nedir? İşte, "önder olduk" demek, önderlikle alakası olmayan başka bir deyimle kendisini adlandırmaktır. Bunlarınki önderlik değil, şişirme, balonlaşma hareketidir, yani önderlik balon tipi bir önderliktir, bir şiş batırılırsa patlar ve yerinde bir şey kalmaz. Bunların çelik gibi yoğrulmadıkları, dövüle dövüle çelikleşmedikleri daha sonra ortaya çıktı. Kırk türlü özeleştiri veriyorlar, ama bunda bir türlü dürüst, samimi olamıyorlar. Devrimci önder böyle olamaz; gerçekte devrimci önderin özü, sözü ve eylemi çok sıkı bir biçimde birbirine bağlıdır. Bu, devrimci önderlerde bir karakter, bir özellik sorunudur ve bu temelde gelişirler. Ama bunlar, sahtelikleri büyüterek, teoriyi bir demagoji yığınına dönüştürerek, pratiği bir aldatmacalar silsilesi haline getirerek Parti ortamına geldiler. Ve çeşitli yönlerden zorlandıklarında, şişirme balon gibi oldukları ortaya çıktı. Tabii, "Patlarsak etraf şöyle yanar, tutuşur" biçiminde sözlerle bunlar bizi ürkütmek istediler; ama Partinin hesap sorucu gücünü karşılarında görünce büyük bir umutsuzluk içine girdiler.

Bunlar biraz da bu ünlerine güveniyorlar. Onlara göre, ünleri biraz zedelenirse, aslında Kürdistan'da hiçbir şey ayakta kalmaz, PKK dağılır! Neden? Çünkü, ne de olsa güya herkesi kendilerine bağlamışlar, herkesi kendi "büyüklüklerine", "faziletlerine" inandırmışlar! Bu büyüklüklerine biraz toz konduruldu mu, herkes şüphe, tereddüt içinde kalır, dolayısıyla PKK'nin bir şeyi kalmazmış! Zaten en çok uğraştıkları şey, yaşadıkları bu yanılgılı durumdur, bunu geliştirmek istiyorlar. "Bu inandığınız, güvendiğiniz nasıl yoldan çıktı?" İşte, böyle dendiğinde, herkeste büyük umutsuzluk, karamsarlık başgöstersin, dolayısıyla da Parti bunlarsız edemeyeceğini anlasın istediler. Tabii bu büyük bir oyundu. Bunlar, Partiye karşı geliştirilmesi gereken inancı, Partinin her türlü olumlu gelişimine, onun ideolojik-politik hattına her düzeyde gösterilmesi gereken inancı, bağlılığı kendi şahıslarında kilitlemişler. Yani Parti, Parti Önderliğine gösterilmesi, geliştirilmesi gereken bağlılığı, kendileri için gerçekleştirmişler. Zaten tüm güçlerini buna sarfetmişler. Bakıyorsun, bunlar, yıllarca taşıdıkları yetkileri, sorumlulukları, kadro ve kitlelere karşı kendi kişiliklerinin nasıl büyük ve vazgeçilmez olduğunu göstermek, nasıl PKK demek bunlar "demek" olduğu ve bunlarsız PKK'nin nasıl "yaşayamayacağını" kanıtlamak için kullanmışlar.

Bunların önderlik adına yaptıkları tek faaliyet budur ve tabii ki bu, en büyük günahlardan biridir. Olumlu bir şeye, taktiğin ve işlerin yürütülmesine geldi mi, demin söylediğim gibi bunlar ortalıkta gözükmüyorlar. İşte, hepinizin bunların "erdemine" inandığı, daha sonradan belli oldu. Bu kadar izahat, açıklama yapıyoruz; sizleri silahlandırıyoruz, her bakımdan doğru emir ve talimatlarla yürütme görevini tüm zorluklara rağmen ifa ediyoruz. Ama yine de bunlar, hiç de bu kadar olanaklar sunmadan, konuşmalar yapmadan, birtakım kuru kağıtlarla, emirlerle sizleri bir yere tıkayarak, adeta nefes aldıramaz duruma getiriyorlar. Tabii bu da büyük bir çelişkidir.

Başka türlü önderlikler de vardır. Şimdi, bunlar neden daha sonra başka biçimlerde ortaya çıktılar? Yani, tümüyle bizim pratik hattımızı boşa çıkarmak için ne lazımsa o yapıldığında, buna alet olma, hatta bunun müttefiği olma... Çoğu da bunun böyle olduğunu kabul ediyor. Bütün bunlar niye? Halbuki, ortada onurlu yolda yürüyen PKK gerçeği vardır. Bir de bunların kendilerine göre yürütmek istediği, temsil ettiği sahte önderlik vardır. Örneğin, şimdi burada bir uyanık çıkıp derse ki, "Bu kamp pratiğinde filan şeyi esas alalım", hepiniz de bunu doğrular ve alkışlarsınız. Nitekim öyle biri de çıktı. Bu, Partinin kuruluş yıldönümü kutlamasında iki kelime bile konuşmadı. Önderlik öyle kolay gerçekleşecek bir olay değildir. Biz o kadar olanak sunuyoruz, destek sunuyoruz, hala da acaba meseleyi tam anlatabildik mi diye rahat etmiyoruz. Ama siz, iki kelime konuşmayan birine, sanki büyük bir önder payesine erişmiş gibi değer veriyorsunuz. Bu, sadece sizin ne kadar dar ve küçük bir konumda olduğunuzu gösterir. Birçok konuda görev zamanında yerine getirilmedi, saboteye kadar varan faaliyetler gösterildi. Bu duruma karşı herhangi bir şey yapılmadı, ama buna karşı o, yine de orada ne kadar vazgeçilmez bir "önder" olduğunu ortaya koyuyor. Diğer yandan, bütün buradaki gelişmelerin sorumluluğunu üzerine alma, onu günlük olarak her düzeyde temsil etme, başarıyla ileri götürmede asıl emek sahipleri unutuluyor. Şimdi burada büyük bir yanılgı var; sizin Partiyi, Parti Önderliğini tüm yönleriyle doğru kavrayıp uygulama yerine, bazı kişilere taparak, adeta onların basit hastalıklarını basitçe paylaşan, zaman zaman basit piyonlar durumuna düştüğünüz oluyor.

Ülkede de bu durum yaşandı. Avrupa'da da bugün karşımıza çıkan olgu budur. Neden gerçek Parti inancına, Parti pratiğinin ortamına göre kendimizi geliştirmiyoruz da, bazı kişilere göre ayarlıyoruz? Böylelikle, bu kişiler de kaderinize hükmediyor. Hayır, böyle hükmedilmek, kişilere takılmak, PKK'nin hiçbir faaliyetinde esas alınamaz; bu çok ciddi bir eksikliktir. Zaten pratikte önderliğin doğru uygulanması gerektiğini belirtirken de, bu noktaya dikkat çekiyoruz.

Bazıları var, kafa kafaya vermişler, onlarca militanı bir araya getirerek onların üzerinde olmadık baskı yöntemini uyguluyor ve adeta onları hastalandırıyor. Bunlar, adeta militanlara karşı, "Kalkın, kendinizi günahkar ve suçlu ilan edin" diyorlar. Hıristiyan dininde ancak böyle günah çıkartılabilir; bu, papazların yöntemidir. Birisi de kalkıp, "Yeter, bu PKK'nin üslubu olamaz" diyemiyor. Gözleri önünde Parti yaşamı ile çelişen birçok olumsuzluk sergileniyor, "Bu doğru değildir" deyip karşı koyamıyor. Tabii ki, olan Partiye oluyor. Aylarca pratikten, doğru çözümlemelerden uzak kalınıyor, daha sonra bir kişinin biraz büyüklüğü karşısında -bir olumsuzluğu görüldüğünde-, "Eğer üzerine yürüyemezsek bizi bastırır" endişesiyle onun etkisini yaşama ve paylaştırma durumu ortaya çıktı. Partiyi derinden kavramak, çok çeşitli yönlerden yaşamak ve bunu yoğun yaratıcılığa dönüştürmek bir yana; tümden gitmiş, kendini koyvermiş; ondan sonra biz müdahale üzerine müdahale ederek, bizim kadroyu zor bela kurtarabiliyoruz. Bunlar, önderlik savaşını tam da böyle yürütüyorlar. Ama emek sahibi olan ve biraz bunda çaba harcayanların da, bunlara o kadar ucuz aldanmalarına gerçekten ciddi bir çelişki gözüyle bakmak ve bu çelişkiyi gidererek yaşatmamak gerekir.

Bu sorunu biraz daha açarsak; bunlar önderlik sorununa kurnazca ve küçük-burjuva sınıf temelinde yaklaşıyorlar. Kim egemen ulusun koşullarından gelmiş ve onun solculuğunu yapıyorsa, bir şoven gibi davranıyor ve bu da onu jandarma otoritesine götürüyor. İlkel milliyetçi temelde geliyorsa, ağalık biçiminde bir önderlik dayatıyor. Bizde ağalık ve jandarmalık neyi ifade ediyor? Bu, yüzyıllardan beri zora dayalı olarak yerle bir edilen iki şeyin PKK'de hortlatılmasıdır. Bunun düşüncelerle, taktiklerle hiçbir alakası yok. Bunlar bu gücü kimden veya nereden alıyorlar? Proletarya terbiyesinden mi, yoksa bireysel pehlivanlıklarından mı alıyorlar? Hayır, hiçbirinden. Aslında hepsi bir tilki kadar korkak. Peki, bu gücü bilimden mi alıyorlar? Yok, bunlar "dağ gibi güçlü" olan ağalık ve sömürgecilik kurumlarından alıyorlar. Dolaylı veya etkilenme biçiminde de olsa, bu böyledir ve aynı zamanda bunlar, gücünü halkın derin zayıflığından, örgütsüzlüğünden alıyorlar. Nasıl ki, ağalar ve jandarmalar buradan cesaretlenmişseler, bunlar da cesareti, bu koşullardan gelme kadro adaylarımızın, savaşçılarımızın, örgütsel zaaflarından, Partiye tam hakim olamamalarından alıyorlar ve böylelikle ortalık kendilerine kalınca kendi ağa, jandarma otoritelerini uyguluyorlar.

Bizim yürüttüğümüz savaşın amacı; sömürgeciliği, onun zorla ayakta tuttuğu ağa-aşiret kurumlarını devirmek ve bunun yerine bağımsız, demokratik, giderek sosyalist bir toplum yaratabilmektir. Peki, gelişen bu mücadelede bunların bir başka amacı ne oluyor? Daha önce de belirttiğimiz gibi, bu bizi, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinden daha geriye çekmektir. Bu neyi gösteriyor? Parti, stratejik önderliği geliştirirken, ilkel milliyetçilikle, şovenizmle, sosyal-şovenizmle nasıl mücadele etti? Bu engellere, imkansızlıklara rağmen stratejik önderliğimiz nasıl gelişti? Ardından taktik önderlik, yani çizgimizin pratik deneyimi, silahlı mücadele temelinde nasıl yürütülebilindi, neye karşı ve nasıl gelişti? Kimler tarafından sağa, geriye çekilmek istendi? Bu sorulara cevap bulunarak, bunların dayanakları görülebilindi. O halde ortaya çıkan gerçek, Partimiz içinde bazılarının direkt veya dolaylı bir biçimde sağcılığın temsilcileri olduklarıdır. Veya bunlar sağcı nitelikte oldular; oportünistlikleri, revizyonistlikleri de bu temeldedir. Örgütle ve taktikle oynamaları yine bu yüzdendir. Velhasıl, bütün Parti değerlerine karşı olan olumsuzlukları bu temeldedir ki, bunların savaşımının özgül biçimlerini, ben önderlik sahasını yaşadığım için bu sahada gördüm.

Ancak kendimi, bunların karşısında sizin durumunuza düşürmedim. Bunlar sizin üzerinizde oynadıklarında, siz kolay boyun eğerken, ben bunlara boyun eğmediğim gibi, çoğunlukla da bunları yenilgiye uğratmasını bildim. Aristokrat küçük-burjuva kökenli birçok öge ve Türkiye solculuğundan veya ilkel milliyetçilikten gelme bir yığın adamla, çok çeşitli ilişkileri paylaşıyoruz. Bunlar baştan beri, adeta şu espriyle veya şu tarihi iddialarla -dolaylı da olsa- karşımıza çıkıyorlar: "Sen çıkıyorsun, ama bil ki biz de tarih sahnesini öyle kolay terkedecek sınıflardan değiliz. Aristokrasinin canına okuyorsun, ama onun kalıntıları bizim şahsımızda devam ediyor; küçükburjuvazinin canına okuyorsun, ama o size meydanı kolay terkedecek değildir; yine ağalık da öyle birdenbire teslimiyet bayrağını çekecek değildir. Egemen sınıfa karşı savaşıyorsunuz, ama hakim ulusun etkileri öyle kolay kolay silinip gidecek bir şey değildir; kültürel üstünlüğü, siyasal üstünlüğü var; siz bir ölü parçası olarak veya ne idüğü fazla belli olamayan bir şey olarak çıktınız. Bizi, zayıflıklarımızdan yararlanarak kullandınız, şimdi de tamamen bizi yürütmek istiyorsunuz. Yok, bu öyle kolay olmayacak, bu konuda çekişme olacak." Vb. vb.

Sorunu biraz daha açacak olursak, görülecektir ki, bunlar kendi adlarına siyaset oluşturamayacak kadar zayıftırlar. TC'ye veya işbirlikçilerine karşı bunlar, öyle bağımsız siyaset ortaya çıkaracak güçte değiller; bunların bir yerde bize ihtiyaçları vardır. Çünkü ben, temel doğruları ve temel taktikleri her zaman ortaya koyduğumda, başlangıçta, bunlardan tek bir sözcük, tek bir adım bile yoktu. Hepsini kırk defa uyardıktan sonra, ayağa kaldırabildik biraz. Bunları tek tek zifiri karanlık içinden alıp biraz doğrultmak veya bir külçe gibi oturdukları yerden ayağa kaldırmak için kırk tane küskü ile çalıştığımı çok iyi hatırlıyorum. Şimde her ne kadar yürür gibi görünüyorlarsa da, hala, hani nasıl büyük bir gemi denize demir attığında ağır ağır sallanarak duruyorsa, bunlar da öyle gemilerin o demir atışı gibi demir atarak, bizi en kritik yerde durdurmaya çalışıyorlar. Yani, gemi son süratle ilerlemesi gerekirken, aslında bunların yaptığı sık sık demir atma hareketleridir.

Son zamanda bu durum da açığa çıktı. Bunlara açıkça söyleyebilirdim; siz aslında çok zayıf, basit, düşkün insanlarsınız. İsteseydim bunları, kurnazca yollarla-yöntemlerle de değil, böyle hareket etme, konuşma ve tartışmayla nefes alamaz duruma getirmesini de bilirdim, ama yapmadım. Bunlara, önderlik için tarihten çıkardığımız bilinç ve güncel gelişmelerden çı-

kardığımız sonucu da aktardık. Bir merkez olmanın ne demek olduğunu ve nasıl çalışması gerektiğini vurguladık. Buna karşın ortaya çıkan ne oldu. Daha sonra gördük; adam kendisini dev aynasında görüyor. Kaldı ki, öyle bir ayna da yok. Sen öyle bir dev de değilsin. O zaman bir balon gibi şişme, sonra kötü patlarsın dedik. Ama bunu ciddiye almadılar.

Önderlik sevdası çetin bir sevdadır. Bu sevda, bir defa adamın gözüne göründü mü, ona her şeyi yaptırır. Fakat önderlik sevdası öyle değil ve önderlik sahasındaki sevda, saygının en kötü bir biçimini ortaya çıkartabilir. Buna tutkun olabilirsiniz dedim; her konuda tüccarlık yapın, para-ticaret işlerini öğrenin, sosyal ilişkilerde böyle olun, sanat alanında çalışın, bunların dışında başka iyi şeyler de yapabilirsiniz; bu konuda becerikli de olabilirsiniz. Ama siyasi sahada karasevdalar, hem de olumsuz temeldeki karasevdalar sizi fena düşürür. Tabii anlamaz veya ciddiye almazlar; kendi bildiklerini uygulamayı daha önemli görürler.

Tabii, bu konuda bazı oyunlar da oynadılar. Parti üzerlerine giderse veya ilerde biz tekrar kendilerine yönelsek ne yapabileceklerini hesapladılar. İşte bunun için kaçış yollarını da pekiştirdiler. O bildiğimiz üsluplarını; o anlaşılmaz ezop dillerini ortaya çıkardılar. Kısaca saygısızlıklarının en son ve çeşitli biçimlerine sığınarak tahrik ettiler. Kendileri de biliyor ki, bunlar doğru yöntemler değildir. Ayrıca bu yöntemler, öyle önderlik konusunda yürütülecek bir mücadele aracı da olamazlar. Ve buna bir de gözyaşı dökme, ağlama eklendi, bu durum bugün çok açıktır. Oysa bizim geliştirip yükselttiğimiz önderlik; mertlik, kahramanlık, yiğitliktir; dürüstlük, açıklık ve samimiyetten, yoğun bilinç ve cesaretten ibaret olan PKK hamuru, PKK'nin şekillenmesi; PKK'nin çelikleşmesi ile bunların şişkinlikleri arasında hiçbir benzerlik yoktur.

Biz Kongre sürecimizi tahlil ederken, bunların durumlarını daha kapsamlı bir biçimde koyarak izah ettik. Ve dedik ki, yaptıklarınızdan vazgeçmek durumundasınız; bu yönlü direnmenizi sürdürürseniz, işte bununla komplocu olduğunuz, tasfiyeci olduğunuz ortaya çıkıyor, uyarılara rağmen daha da sürdürürseniz ezilip gidersiniz. Bunlar tehlikeyi gördüklerinde; Partinin kendilerinin bütün oyunlarını ortaya çıkaracağını gördüklerinde Partiye teslimiyet bayrağı çektiler ve, "Tamam, doğru olan Partidir, büyük olan Partidir, küçük olan, bir hiç olan benim" dediler. Çok ilginç! Madem böyle iseniz, madem, "Parti ne derse tamamen benim için de geçerlidir" diyorsanız, niye söylediklerinizden daha bir-iki gün, birkaç hafta geçmeden eski tavırlarınızı sürdürüyorsunuz? İşte bu yüzden, özeleştirilerine bağlı kalmadıkları görülüyor.

Önderlik savaşında böyle kocakarı yöntemlerine itibar etmenin hiç kimseye şeref bahşetmeyeceğini, herkese belirttik. Yani, savaşacaksanız mertçe savaşın, bunda yenik düşerseniz bunun da bir anlamı vardır, dedik. Ama biz daha çok, düşkünce bir savaşımın örneklerine tanık olduk. Bu, devrimcilere yakışmayan savaş üslubunu terkedin, öyle fırsatlardan, geriliklerden istifade edip de birtakım şeylere yeltenmeyin, dedik. Şimdi, bunların geldiği nokta şudur: Ya dürüst olur, gerçek boyutlarının ne olduğunu bilerek, ona göre davranırlar, ya da çeşitli kurnazlıklardan, seviyesizliklerden vazgeçerler.

Kendi çabalarımı hep örnek gösterdim. PKK'ye birşey kazandırıyoruz, ama nasıl? Çok çeşitli kritik dönemeçlerde ve çok zor koşullarda nasıl çalıştık. Teorik, pratik, kadro, silah, para gibi her şey nasıl sağlanıyor? Bunların nasıl sağlandıklarını biliyorsunuz. Peki, bizim yıllarca zor bela bir araya getirdiğimiz değerleri nasıl birkaç günde gaspetmeye çalışacaksın? Ben bu kadar insanı bir araya getirmek için yoğun bir çaba ve emek sarfettim. Sen bu uzun yılların emeği sonucu hazırlanan yapıyı nasıl birkaç günde "önderliğin" altında birleştireceksin. Tabii ki, önderlik edecek kişilerin, önderliğe biraz yakışır konumda yürümeleri gerekir. Herşeyden önce, önderlik yapabilmek için, önderliğin, önderlik ettiği kesime, sınıfa, öncüye birçok şey vermesi gerekmektedir. Örneğin, sizler de, önderlik edebilmek için, önderlik edeceğiniz savaşçılara çok şey vermek zorundasınız. Çünkü, savaşçılara verebileceğiniz her şeyi vermeden, adeta kendimizi onların içinde eritmeden, siz onları savaştıramazsınız. Şu çok açık bir gerçektir; eğer ben Partiye birçok şey vermesem, Partiyi yürütmem mümkün değildir. Dolayısıyla Parti, temsil ettiği sınıfa, halka büyük değer vermezse, onlar için büyük fedakarlıklarda bulunmazsa, sınıf ve halk onu öncü olarak görmez.

Bu söylediklerimiz genel doğrulardır. Ama belirttiğimiz gibi bunların, bir topluluğa hiçbir şey vermeden, sadece bastırarak önderlik etmeye çalısmalarına gerçekten şaşıyoruz. Bugün Kürdistan'da bir jandarma köye gelir, köylüleri bir araya toplayarak kamçısını sallar ve bir "önderlik" kurar; "yürüyün, yatın, kalkın, koşun, durun" der. Türk ordusu zaten böyle bir ordudur, ve bu anlaşılır bir durumdur. Türk burjuvazisinin bu konudaki konumunu biliyoruz. Bir ağa da köylüleri böyle bastırır; bunu da anlıyoruz. Ama bizimki bunlardan mıydı, böyle mi gelişecekti? Elbette ki hayır! İlk günden beri yüksek bir ikna gücü, inandırıcılığı, yoldaşlık ilişkilerini geliştirme; herkesi yüce amaçlar uğruna yüksek bir disipline, örgütlenmeye götürme ve PKK'yi böyle geliştirme; ilk çıkıştan günümüze kadar gerçek PKK'nin oluşumu böyle değil mi? Bu kadar şehidi, direnişçisi ve yoğun bir teorik malzemesi vardır. Bunu başka türlü görmek ve göstermek mümkün değildir. Ama buna rağmen o, hala adeta inadına, "Evet 15 yıllık PKK böyledir, ama benim de ayranım böyle kabarıyor, ben de böyle birisiyim" diyor. Hayır, sen böyle birisi olamazsın, buna hakkın yok; çünkü, sen PKK'nin imkanlarını kullanıyorsun; yani bu evin sahipleri, çocukları var, bu ev bir kamp temelinde kurulmuştur. Bu evin yüksek bir ahlakı, ilkeleri vardır. Sen bu durumla nasıl bir de "varım" diyorsun. Bu, bir hırsızın eve girip, o evi soyup soğana çevirmesine çok benziyor. Zaten bunun için biz içimizde bulunan bazı hırsızlardan, kurnaz tilkilerden bahsettik. Gerçekten insan, bir misafir gibi bir yere girebilir, ama hırsızlık yapmamalı. Partimizde bazı misafirler mevcut olabilir, hoş geldiler sefa getirdiler. Ama misafir birkaç gün kalır, sonra gururunu fazla incitmeden tekrar allahaısmarladık deyip gidebilir. Yine bazı geçici yol arkadaşları olabilir, bunlar da yürüyemeyeceklerini anladıkları zaman, oldukları yerde durabilirler. Ama yok, böyle yapmayacak, bir hırsız gibi dalacak, en yüce değerleri bastırarak gaspetmeye çalışacak ve ondan sonra da yavuz hırsız misali hem evin sahibini bastıracak, hem de evin sahibini kendisine yalvarır duruma getirmeye çalışacak ve "Her şey benimdir, sen bana boyun eğ" diyecek. İşte bu kabul edilmez bir durum ve düşkünlüktür.

İşte son önder taslakları biraz böyle ortaya çıktılar. Kocaman bir PKK'yi bastırmaya, gaspetmeye çalışıyor, ondan sonra da, "Benden daha büyüğü yoktur" diyor. Buna, eskiden olduğu gibi darbe teorisi de denilebilir. Feodaller de birçok darbe ile -ki bu, burjuvazide fazla yoktur, daha çok feodal komploculukta vardır- bir birliğin komutasını ele geçirir, sarayı ele geçirir, bir beyliği ele geçirir ve ondan sonra da bir kardeş diğerine, bir sülale diğerine darbe yapar. Partide de halen ortaçağ kokuşmuşluğunu konuşturmak, bu tür yöntemlerle yetki gaspetmek, tasarruf geliştirmek; gerçekten böylesi yöntemler çok geride kalmışken, bunu Partide böyle yaşamak, sadece, bunların ne kadar geri olduklarını gösterir. Biz, bunlara defalarca, egolarınız ve güdüleriniz ne kadar güçlü olursa olsun, çağımızda bunları hiçbir toplumun tasvip etmesinin imkanı yoktur, dedik. Her ne kadar, "Kürdistan'da herkes ne yaparsa onun yanına kâr kalır" diyorsanız da, PKK bunu önleme hareketidir. Bunlar PKK içinde hiç olmazsa şimdilik sınırlandırılmıştır, diyerek uyardık. Tabii o, bunlara kulağını tıkar ve bütün iyi niyetli çabalarımızı boşa çıkarır. Hele bir de yüreğinde biraz ağalık veya beylik kompleksi varsa, bir gün de olsa, paşalık ve ağalık yapmak, ona çok zevkli bir iş gibi geliyor.

Bunlarda büyük ahlaksızlık, büyük gericilik hareketi biraz da böyle ortaya çıktı. Tabii, bunların diğer bir yanı da, son güne, yani kaçış saatine kadar Parti Önderliğine karasevda biçiminde bağlılıklarını göstermek, dile getirmektir. Bu da, aslında onların, madalyonun diğer kapkara olan yüzünü gizlemek için görünüşte samimi olduklarını, özünde bağlı olmadıkları halde bağlı olduklarını göstermeye, bununla da işlerini veya kurnazlıklarını yürütmeye çalıştıklarını göstermektedir. Biz, bunların ne karasevdaca bağlılıklarına, ne de bu ihanetlerine değer verecek durumdayız. Elbette, görmemezlikten gelecek durumda da olamayız.

Bunlar, Parti Önderliğine olan bağlılıklarını veya savaşımlarını, daha doğrusu ihanetlerini böyle ortaya koydular. Bu hususları biz, çok çeşitli değerlendirmelerde tek tek ele alarak açıkladık. Eğer, Parti Önderliği, sağlam ve güçlü gelişimini sürdüremezse veya ezilirse, belki bunlara biraz fırsat doğabilir. Ama bunlar, ömür boyu bir yatalak olmaktan kurtulamazlar. Çünkü, önderliğin doğru çözümlenmesi her türlü gelişmede, ister kadrolar açısından olsun, isterse de kendileri açısından olsun çok önemlidir. bunların kendilerine göre bir önderlik imajı var. Dolayısıyla Önderliğe yaklaşımları ve onu yorumlamaları doğru temellerde değildir. Ben kendimi, bir kişiden ziyade, bir hareketin ihtiyaçlarını karşılayan sorumlusu durumuna getirirken, çok yönlü düşünme, davranma; işleri çok çeşitli taktiklerle geliştirme durumundayım. Bu, böyle anlaşılmak zorundadır. Çünkü biz kendimizi değil, genelin çıkarlarını, birleşik geniş bir hareketi yürütüyoruz. Ortada, "yetkileri elinde toplayan bir adam" diye bir şey yok, orada da istediği gibi davranan kimse yoktur. Tersine, bu sahada ve bu kampın etrafında en az dokuz yıldır dönüp-dolaşıp neden bu kadar bağlılıkla duruyoruz? Elbette, bir ülkenin hatırı için, yoksa çok çeşitli sahalarda değişik yaşantı biçimleri denenebilinirdi. Ama öyle yapılmadı ve birçok konuda da doğru düşünce, doğru davranışlar, taktikler, ilişkiler vb. birçok şey vardır. Bunların hepsinin etrafında ilkeli yaşam vardır. Şimdi bunlar olmasaydı, PKK'yi yaratmak, bu kadar insanı bir araya toplamak veya eylem yapmak bir yana, bir jandarmaya tokat bile atamazdık.

Tabii ki, bizimkini bunlar ilgilendirmiyor; onu ilgilendiren, nasıl ucuz yükselmenin olacağı ve nasıl önderlik tutkularının yerine getirileceğidir. PKK'de böyle önder ve komutan olunamaz. Hayır, düşman bile, buna gereken ağırlığı veriyor. Peki öyleyse, militan niye ağırlık vermesin veya önderlik iddiasında olanlar böylesi büyük bir öneme sahip bir gerçeği görmesinler. Düşman Genelkurmayı bile, bizim bu çalışma tarzımıza göre özel kolordu kurdu, buna göre özel denetim geliştiriyor. Bizim militan veya önder de, elbette ki Parti Önderliğinin nasıl çalıştığına dikkat etmelidir. Düşman bu kadar uzakta olduğu halde, bizim çalışma tarzımızı bu kadar ciddiye alıyor da, bize bu kadar yakın olan Parti militanları niye ciddiye almıyorlar? Bir yandan bize bu kadar bağlı olunduğu söylenecek, diğer yandan da nasıl çalışıyoruz, işlerin önünü nasıl açıyoruz, nereden nasıl başlıyoruz, bu düşünülmeyecek veya düşünülecek ama gerekleri yerine getirilmeyecek. İşte, şaşkınlık noktası burasıdır. Hepiniz, niye bu konuda, bu biçimde bir yaratıcılığı, gelişmeyi yaratmıyorsunuz? "PKK'deyiz, PKK'nin emir ve talimatları temelinde çalışıyoruz" diyorsunuz. O halde, bunun üslubu, yürütümü hepimiz için hayati bir sorundur. Çünkü buradaki yaşam, ölümüne-kalımına bir yaşamdır. İşte komuta ve komutayı çözümleme dediğimiz olgu buradadır. Her ne kadar bizde bunun gerekleri, kurumları gelişmişse de, daha da geliştirmenin zorunluluğu kesindir.

Bu, daha önce de vurguladığımız gibi, böyle taslaklar biçiminde değil, yetkince büyük emeğin ve yaratıcılığın sahipleri olarak; cesaret, mantık, deha ve bilgi içiçe geçirilerek yürütülürse, güçlü militanlar, önderler haline gelinebilinir. Ama bunu, karikatür biçiminde çözümlemeye çalışırsanız, kesin söyleyelim, sonunuz bu önder taslaklarından farklı olmayacaktır. Bunlar bizi kandırdı mı, bir sorunu hallettiler mi? Yok. En kurnazları da dahil olmak üzere, bugün kendilerine olan bütün saygıyı, inancı, umudu, hepsini yerle bir ettiler; kendilerini, yüzlerine bakılmayacak duruma getirdiler. Sadece ne kadar zavallı, düşkün olduklarını ortaya koydular. Sonuç bu, esas almayın; bunların yöntemleri kendilerine hiçbir yarar getirmediğine göre, başkalarına da yarar getirmesi düşünülemez. Madem ki, bunların pratiği böyle sonuçlanmıştır, ne diye biz bunların yol ve yöntemlerini deneyelim. Madem ki, gelişmenin yolu ve yöntemi belli olmuştur, biz ne diye bunu takip etmeyelim... Çıkarılacak önemli dersler bunlardır. İlle de kaçığımız var, bizde de kötülük tohumları saçsın diyorsanız, o zaman sonuçlarına katlanırsınız. Ne ben bununla çok üzülür, endişelenirim ve ne de siz, başınıza bunlar geldiğinde, kendinizde fazla bir itiraz hakkı görebilirsiniz. Bizde yaşam, biraz da böyle gelişmek zorundadır. Planlı yaşam dediğimiz, gerçeklere gözünü kapatmadan, teğet geçmeden yaşamaktır.

Bu önder taslaklarının zavallılıklarını, doğru yönetim ve doğru önderliği savunmakla ortaya çıkardık. Zaten diğer yol kolaydı; bunların hepsini bir odaya tıkayarak, sorunu böylelikle halledebilirdik, ama biz böyle yapmadık. Ve halen hepsinin tüm olumsuzluklarına rağmen kendilerine düzeltme imkanlarını bile veriyoruz. Yeterki Partiye ve halka büyük zarar verme hareketlerini durdursunlar. Bunlar, bu kadar yardımlarımıza rağmen, Parti taktiğini, stratejik önderliği durdurma, işlemez hale getirme tavırları içine giriyorlar; her şeyini vermeye hazır kitleyi emirlerine sokuyorsun, gidip tepeliyorlar, her türlü işe hazır kadroyu emirlerine veriyorsun, yerle bir ediyorlar. İşte bizim bunlara sunduğumuz olanakların karşılığı bu. Bu, bizim sunduğumuz desteğe karşılık bir destek olabilir mi? Hayır. Bozgunculuklarını bıraksalar, bunu da yeterli bir yardım olarak kabul ederiz. Ve yapabilecekleri olumlu şeyler varsa, üslubuna göre yapsınlar. Yok, yine, "Sömürgeciler, ağalar gibi oynarız" derlerse, biz de, kuralına göre oynayın, deriz.

Ortamı bu kadar açtık, bunlara açık beyanda bulunduk, bulunuyoruz. Yok, eğer konumlarında ısrar ediyorlarsa, o zaman örgütünüzü, silahlarınızı sağlama alın, ve ağlama, affetme talepleriyle gelmeyin, böyle gelin, kozlar öyle paylaşılsın. Sömürgecilere sığınmak marifet sayılmaz. PKK sahasında ortaya çıkıp da, zor anlarda, sıkışıldımı TC'ye kaçma, şu veya bu güce sığınma doğru değil; bu yol tercih edilmemelidir. Bu geçici bir sığınak olabilir, ama bu onlar için ömür boyu mahkumluktur. O halde, böyle kötü mahkumlar durumuna düşmemek için, tek doğru yol, gerçek insanlığı konuşturmak ve insani yetenekleri Partinin emrine vererek yaşamı onurlu kılmaktır.

Önder olmak isteyene, sonuna kadar destek olmaya, bir hizmetçi gibi çalışmaya, son derece hazır ve rahatım. Savaşçı adaylarına, savaşı çok çeşitli alanda geliştirebileceklere, biz her türlü desteği sunmaya devam edeceğiz. Ama onlar da, bu işi kural ve kaidelerine göre yürütmelidirler. Tabii, bir kocakarı gibi bağrımıza basıp işleri durdurmayı denememelidirler. Bu, PKK'nin içinde çalışanın işi olamaz. Bilinçli polisler bile Parti içinde böyle çalışmazlar. Şunu da akla koymak gerekir; bu açıdan en tehlikeli polislik, objektif ajanlık oluyor. Çünkü, bilinçli ajanlar adımlarını dengeli ve bilerek atarlar. Bir şeyler verir, bir şeyler de alırlar. Yani Partiye birşey vermeden, bir şey alamazlar. Ama kocakarılar, hiçbir şey vermeden, her şeyi almak istiyorlar; bundan daha kötü ajanlık olur mu? Biz, bu konumlarıyla bunların, toplumumuzun ajanlaşmış yapı ve kişiliklerinin temsilcileri olduklarını söyledik. En tehlikeli ajanlığın, bu nitelikte bir ajanlık olduğu bilinmelidir ve bunun en ufak bir zaman bile geçirilmeden derhal terkedilmesi gereklidir. Parti gerçeğimiz, buna ulaşmayı emrediyor.

Parti, doğru yolu çizmiş ve buna göre imkanları ortaya çıkarmıştır. Bu bakımdan herkes bu doğru yolda yürümesini bilmeli ve olanakları en iyi bir şekilde kullanmalıdır. Bu, devrimci militanlığın vazgeçilmez bir hususudur. Bunu böyle yapmak, son derece önemli bir görevi de yerine getirmektir. Partiye doğru yaklaşımın kendisi de budur. Bunun dışında başka hiçbir yol ve yöntemle Parti içinde kalınamaz. Bu gerçekliği iyi bilmek ve kavramak son derece önemlidir ve kişiyi büyütecek, yüceltecek bir davranıştır. İşte böylesine militanlar haline gelmek için bütün koşullarımız uygundur.

DEVAM EDECEK

III. Kongre Çizgisi Her Türlü Engeli Aşma Gücündedir

PKK 10. YILI

PRATİGİMİZİ III. KONGRE GERÇEGİ TEMELİNDE DÜZELTELİM

Halkımızın direniş tarihinde, işgal, istila ve sömürgecilikte ifadesini bulan dış saldırılar ile bunların başarıya ulaşmalarında, iç ihanet ve teslimiyet baş rolü oynamıştır. Halkımızın tarihi boyunca, ihanet ve teslimiyet, dış güçlerin elinde, kaleyi içten fethetmenin vazgeçilmez yöntemi iken, egemen sınıfların da temel karakteri bu olmuştur. Halkımızı çağın dışına iten, 20. yy.'ın başından itibaren yok olma tehlikesiyle karşı karşıya getiren, bugün her namuslu insanın teslim ettiği bir gerçek olarak, utanılası bir yaşama mahkum eden, tarihimizin bu acılı gerçekliği, Partimiz tarafından birçok yönüyle izaha kavuşturulmuştur. Dolayısıyla, bizde ihanet ve teslimiyetin tarihini bilinçli-bilinçsiz gelişme yönleriyle veya düşmanın bu belayı ülkemizde hakim kılmak için başvurduğu yöntemleri kapsamında uzun işlemek yerine, tarihı gerçekliğine, bu biçimde kısaca dikkat çekerek ulusal kurtuluş mücadelesi süreci içindeki gelişimi çerçevesinde ele almak, daha güncel ve somut bir yaklaşım olacaktır. Çünkü, ulusal kurtuluş sürecinde, ihanet ve teslimiyet, geçmişte olduğu gibi hep tek yönüyle icra etmemekte, halkımızın haklı ve soylu davası karşısında ilk kez yenilgiye uğramakta ve mahkum edilmektedir. Bunun böyle olmasında, Partimizin, mücadeleye önderlik etmesi belirleyici bir rol oynamaktadır. Eşi görülmemiş çürüme, yozluk ve yok olma, ancak ve ancak çelikten iradeye sahip çağdaş sosyalist bilimle donanan öncü bir güçle önlenebilir ve halkımız için tarihe ileri bir akış verilebilirdi.

1970'lerde filizlenen öncü güç, tam da bu nitelikteki bir öncüdür. Halkımızın çıkarlarını dile getiren ve kurtuluşu müjdeleyen öncümüz PKK, en olumsuz bir tarihi mirasa, donanımsız bir konuma sahip olmasına rağmen, ne pahasına olursa olsun bu çıkışı gerçekleştirmeye cesaret eder. Ama bu çıkış kolay olmaz, çok sancılı ve zor bir adım olduğunu daha ilk anda kendisini gösterir. Tam da "Kürtlüğü yokettim, Kürdistan'ı yuttum" dediği bir anda bu çıkışın yapılması, düşmanı iliklerine kadar korkutur. Nitekim daha ilk günlerden itibaren, ajan sızdırma, komplo ve provokasyonlar gündemleşir. Fakat soylu direnişin ve çıkışın sahibi devrimciler, çelikten iradelerini konuşturarak, ikinci bir adımı gerçekleştirirler. Bu adım, devrimci düşüncelerin halkın içine taşırılarak filizlenmesi biçiminde anlamını bulur. İşte, bu adımda korkaklar, sınıf çıkarları zedelenen feodal-koprador ve küçük-burjuva kökenliler kabuklarına sinerler. Sonsuz bir inanç sahibi devrimciler, bu kaçkınlığa, soysuzca teslimiyete aldırış etmeden ileri hamleler gerçekleştirmek üzere halkımız içinde yer alarak düşüncelerini beyin ve yüreklere taşırarak, halkımızın bağrında taht kurarlar. Düşmanın buna gözyumması veya sessiz kalması mümkün değildi. Onun içindir ki, bu çıkışa, büyük enternasyonalist devrimci Haki KARER yoldaşı, örgütlediği ajan Sterka Sor (Beş Parçacılar) örgütü eliyle katlederek cevap verir. Aynı zamanda, başta Parti Önderliği olmak üzere tüm önder grubun imhasını hedefler. Elbette, fiziki olarak devrimcileri imha etmekle nihai amacına ulaşmayacağını çok iyi hesaplayan sömürgeciler, devrimci düşünceleri de kökten kazmak için ajan Tekoşin örgütünü devreye sokar. Toplu bir plan çerçevesinde gerçekleştirilmek istenen sinsice amaç, devrimcilerin güçlü iradesine çarparak geri teper ve boşa çıkar. Bu süreç, zorlu ve birçok cephede saldırıların gündemleştiği bir süreç olur. Halkımızda onay gören ve fiilen katılım sağlayan devrimci düşünceler ve devrimci önderlik, saldırıları cevapsız bırakmayarak hızla gelişim gösterir. Kitleselleşen devrimci düşünceler Haki yoldaşın anısına bağlılığın verdiği sorumlulukla halkımızın öncü ve örgütlü müfrezesi PKK kurulur.

Partimiz PKK'nin kuruluşu, halkımız için büyük bir kazanım olurken, düşmanı çılgına çevirir. Aynı süreçte, sosyal-şovenizm, ilkel-milliyetçilik, küçük-burjuva teslimiyetçiliği kısacası sömürgecilik; dolaylı-dolaysız tüm dayanaklarıyla harekete geçer. Peşpeşe yüzlerce devrimci katledilir. Esir alınır. Ama, her şehadet olayının ardından direnişler gelişerek büyür. Kendisi açısından durumun vehametini anlayan sömürgecilik, sonuca ulaşmanın tek aracı olarak, faşist bir darbeyi görür ve nitekim askeri faşist darbe gerçekleştirilir.

Askeri cuntanın, Kürdistan'da estirdiği azgın bir terörle, her taraf adeta yeniden işgal edilerek egemenlik kurulmaya çalışılır. İşte bu dönemde her güç ve birey, gerçek kimliğini ortaya koymak zorunda kalır. Türk "sol"u ve reformist Kürt küçük-burjuva örgütleri başta olmak üzere muhalif tüm güçler ve bireylerin büyük çoğunluğu teslimiyet bayrağını çekerek kendilerini tasfiye ettiklerini ve ihanete yöneldiklerini görüyoruz. Partimiz PKK, görkemli direnişler sergileyerek, mücadelesini süreklileştirir. Saflarda berraklaşma ve netleşme sağlanır. Kaypak, korkak, sınıf çıkarları zedelenenler teslimiyet bayrağını çekerler ve büyük kesimi bunu ihanetle noktalar. İşte Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit vb. hainleri bunun açık örneğini teşkil ederler. Bunlar eliyle Partimiz şahsında tüm halkımız teslim alınmaya çalışılır. Bu yönlü hayli deney ve tecrübeye sahip olan sömürgeciler, 1920'lerde TKP, 1970'lerde THKO vb. örneklerde olduğu gibi, PKK'yi içerden teslim almaya, ihanet tohumlarını dışarıya taşırmaya yeltenir. Ama tepeden tırnağa direnişin yüce hamuruyla yoğrulan PKK, buna, Mazlum, Hayri, Kemal ve diğer devrimci önderlerin öncülüğündeki direnişle karşılık verir. Sömürgeciler tarafından tek yönlü ve geriye işletilen halkımızın tarihi, büyük bedeller karşılığında da olsa ileriye gelişimi hızlandırılır.

II. Kongre sonrası vatana dönüş ve mücadeleyi geliştirmenin önüne engel olmak ve bizi bundan alıkoymak isteyen provokasyon hareketi, o dönemin koşullarında ortaya çıkan en belirgin karşı-devrim hareketidir. Başını Semir provokatörünün çektiği bu hain çete, "demokratik PKK" sloganıyla ortaya çıkmış, özünde Partimizin çizgisini deforme etmeye, yozluğu geliştirerek özünden boşaltmaya, Önderliğimize her türden saldırılarıyla, hatta düşmanla direkt bağ içinde, vatana dönüş hareketini engellemeye çalışmıştır. 1983-86 döneminde taktiğin başına musallat olan sağ tasfiyecilik de; bazı farklılıklar arzetse de doğurduğu sonuç itibarıyla aynı amaca hizmet etmiştir. Aydın küçük-burjuva ve feodal-aristokrat sınıf anlayışında somutlaşan sağ tasfiyecilik, taktiği sağa yatırmış, Partiyi içten kemirircesine tasfiye etmeye çalışmıştır. Düşmanın yoğun çabalarına rağmen başaramadığını, bunlar bu biçimiyle başarılmasına hizmet etmişlerdir.

Parti III. Kongremizin en önemli amaç ve görevlerinden bir tanesi de tasfiyeciliği tasfiye etmek olmuştur. Amansızca yürütülen sınıf savaşımı sonucunda proletarya zafer kazanarak çıkarken, diğer sınıf anlayışları mahkum edilmiştir. Üstün bir başarıyla sonuçlanan III. Kongre sonrası, yabancı sınıf kalıntıları, karikatürce ve çok daha kötü biçimlerde boy verdi. Tasfiyecilik, önemli tahribatlar yaratırken, çeşitli biçimlerde dayatılan teslimiyet de, bundan eksik kalmaz. Her iki anlayış da özde eskileriyle farklılık göstermemekle birlikte, daha değişik biçimlerde ortaya çıktılar.

Buraya kadar belirttiklerimiz, gelişmeleri ve sonuçları tümden açıklamaktan ziyade, sorunun özlü bir özetini içermektedir. Amaç, daha çok, son olarak cereyan eden tasfiyeciliği ve dayatılan teslimiyetin geçmiş örneklerini açıklamaktır. Bu sorunun özünü ve son gelişmeleri açıklarken, bunların faaliyet ve tahribatlarını belirtmek gerekir. III. Kongrede kendilerini maskeleyerek gizleyen yabancı sınıf anlayışlarının sahipleri, netleşmiş Parti ortamında, kendilerini daha fazla gizleyemezlerdi. Nitekim pratiğe yönelirken, değişik alanlarda görülen bu anlayışlar, kendilerini daha fazla kamufle edemezler. Partimize zarar vermiş, bir yıllık atılım sürecinde yaratıkları tahribatlarla da engelleyici olmuşlardır. Ancak daha fazla zarar verilmemesi için gereken önlemler alınarak etkisiz duruma getirilirler. Tarihsel kökenleri yüzyıllara dayanan, toplumsal temelleri çürük olan, sonuçta ihanete varan bu çıkışların bugün de boy vermemesi mümkün değildir. Partimizin tarihinde —ki, bu 15 yıl gibi bir süredir— bu sonla noktalanan birçok ihanete tanık olmuşuz. III. Kongreden sonra, Partimize, ilkel-milliyetçi, kemalist küçük-burjuva, teslimiyet çizgilerini dayatan anlayışlar, içten içe Partimizin çizgi ve taktiğini kemiren, saptıran ve doğru uygulanması önüne set çekmek isteyen anlayışlar olmuşlardır. Genelde olmazsa da önemli roller oynamak durumunda olan alanlar başta olmak üzere, birçok alanda '87 atılımı geciktirilerek, taktik sağa yatırılmıştır. Bunun sonucunda, tarihimize şehitlerin kanıyla yazılan ve halkımıza çok şey vaad eden Özgürlük Yürüyüşü engellenerek boşa çıkarılmaya çalışılmıştır. Parti kadroları başta olmak üzere, değerlerle oynayarak, amaçlarını gerçekleştirmeyi umut eden sağ tasfiyecilik, Parti Önderliğinin direkt reddi anlamına gelen tutumlara girme cüretini bile göstermekten geri kalmamıştır. Daha öncekilerin kötü kopyeleri ve karikatürleri olmaktan öteye gidemeyen bu tasfiyeciler sürekli halkımızın çıkarlarıyla oynamışlardır. Halkımızın toplu katliam ve imhasını ilke edinen ve katı şovenizmde ifadesini bulan sömürgeci politikaların yansıması kemalist küçük-burjuva anlayışı, Partimiz içinde hortlatılarak, sinsice yaşatılma uğraşı verilmiştir. Adeta tarihsel geçmiş, Partimiz içinde tekrarlanmak istenerek, kemalist anlayışla hareket eden küçük-burjuva ve işbirlikçi egemen sınıf anlayışları, kendi aralarında uzlaşarak, proleter devrimci çizgiye karşı savaş açmışlardır. Şehitlerin kanı ve büyük bir emek üzerine inşa edilen Partimiz, içten fethedilerek değerlerine asalakça ve hovardaca konmaya çalışılmıştır. Bunun için de, "tek şeflik" egemen kılınarak, Partimizin devrimci ahlakını özden boşaltmanın, tüm kurallar ihlal edilerek sonuca ulaşmanın yoğun çabası içinde olunmuştur. Kısacası, bunun için ne gerekiyorsa o yapılmıştır.

Halkımıza ve Partimize çok büyük kayıplara mal olan bu düşmanca faaliyetlerin önüne geçmek bir zorunluluk haline gelince, Partimizin doğru devrimci müdahalesi gündemleşti. Ucuz hesaplarla, fırsatlarla çirkin emellerine ulaşmak isteyen, ilkel-milliyetçilikten ve kemalizmden gıdasını alan teslimiyetçilik biçiminde somutlaşan anlayışın sahiplerinden kimisi karşı-devrim saflarında nefes alarak ihanetle sonlarını noktalarken, kimisi de buna varma fırsatını bulamamıştır. Elbette ki, bu, onların dürüst oldukları anlamına gelmez, tam tersine onların suçları çok daha ağırdır. Ancak, Partimizin müdahalesiyle etkisizleştirilerek, düşmanla fiilen birleşmeleri önlenebilinmiştir. Aksi halde, düşmanca saldırıların sahibi olanların sınıf karakteri de dikkate alınırsa, son nefes alacakları yer karşı-devrim saflarıdır. Yüzlerce yıldır tüm değerleri kendi sınıf çıkarları için sömürgeciliğe peşkeş çeken ve günümüzde de en kötü bir biçimde işbirliği, uşaklığı yapan hain egemen sınıfın Partimiz içine sızan ajanlarıdır. Bu sınıfın karakteri izah etmeyecek kadar açıktır. Bugün, Partimizin şahsında somutlaşan halkımızın iradesi ve gücü, kendisine yönelik işlenen her türden saldırının suçunun hesabını soracak bir konuma gelmiştir.

Halkımıza, değerlerine karşı işlenen her suçun hesabını soran Partimiz, son olarak çok iğrenç bir biçimde çirkin emeller peşinde koşan ve bu yönlü geliştirdikleri faaliyetlerle ağır zarar verenlerden de hesap sormasını bilmiştir. Partimiz şahsında, halkımızın bağrına bir hançer gibi sokulmak isteyenlerin durumunu Parti Önderliğimiz şöyle izah etmektedir: *"Adam bir bütün olarak partinin gelişimini tartışmaya sokuyor, bu kadar şehidin kanı pahasına mal olan, bu kadar geniş bir emeğin ürünü olarak ortaya çıkan bir gelişmeyi başka türlü göstermeye, onda yeni çizgiler yaratmaya, onu deforme etmeye, ters akıtmaya kadar işleri zıvanadan çıkarıyor. Taktiğe gelince de, bir Atatürk Barajı diker gibi bir barajı Parti çizgisi önüne dikiyor. Onlarca yıl Partiyi eylemsiz bırakarak, çabalarını önderlik maskesi altında bize de yutturmaya çalışıyor. Bunlar, gaflet ve delalet içinde bulunan kişilerdir. Halklara en büyük kötülük bunlar tarafından gelebilir ve bunların açtığı yol, köleliğe yeniden boyun eğerek gitmenin yolu anlamına geliyor"*. Alıntıda da çok açık bir biçimde izah edildiği gibi bu tipler halkımıza yapabileceklerinin en kötüsünü Partimiz şahsında yapmak istediler. Yaptıklarının hesabını bunlardan sormak vazgeçilmez bir görevdir. Kürdistan'da her şey yerli-yerine oturtulmadıkça, suçlular, haksızlar sanık sandelyesine oturtularak mahkum edilmedikçe, ileri bir akışı sağlamak olanaksızdır. Bu, binlerce yılın hesabının sorulması ve tarih karşısında mahkum edilmesinin ilk adımını teşkil ediyor. Yargılanan ve mahkum edilenler salt sömürgecilik değildir, tüm gericiliktir, egemen sınıfın yaptığı işbirlikçiliktir, teslimiyet ve ihanettir. Halkımız, iradesini Partimizde somutlaştırarak kendisine yapılan tüm kötülüklerin hesabını tek tek soruyor, bundan sonra da sormaya devam edecektir. İşte bunun son örneklerini teşkil eden toplantılarda ortaya çıkan eğilimleri ele alıp değerlendirmek gerekir.

Bunlardan biri, sağ tasfiyecilik konumunda olup da ilkel-milliyetçi,işbirlikçi çizgiyi temsil eden anlayıştır. Daha önce izah etmeye çalıştığımız tahribatların sahibi egemen sınıf anlayışı, sahtekarlık ve çarpıtmalarla çağdaş bilimle donatılan Partimizin çizgisini deforme etme amacına ulaşmadan suçüstü yakalanmıştır. Yeniden ihanet tarihini tekerrür etmeye çalışan egemen sınıf suç üstü yakayı elevermekten kendisini kurtaramamıştır. Bu sefer sanık sandalyesine oturtularak yaptıklarının hesabı teker teker sorulmuştur.

Suçluluk konumuyla sanık sandalyesine oturtulan bireyler değil, tarihleri kirleten hain bir egemen sınıfın, gericiliğin ve efendileri olan faşist Türk sömürgeciliğinin kendisidir. Halkımızın iradesinin en üst temsilcisi olan Partimizin, insanlık adaletinin en yüksek organını konuşturması, onları iliklerine kadar titretmiştir. Onların, suçsuz ve haklı insanlara ve soylu davalara karşı kurdukları uyduruk ve sahte mahkemelerindeki tüm savunma olanaklarını ortadan kaldırma bir yana, işkence, zulüm ve despotluklarına karşı, Partimiz en büyük suçların fiili sahiplerine adaletin ve insanlığın sunabileceği en geniş olanakları tanımıştır.

Suçlu, birkaç insan tarafından değil, bulunan tüm Parti militanlarından savaşçılara kadar, halkımızın önderleri ve korucuları tarafından teşhir edildi. Suçlu, adına konuştuğu, hareket ettiği ve geliştirdiği tasfiyeci faaliyetlerini bir daha gerçekliği yansıtmayan, hile ve yalanlarla örtbas etmek istedi. Ama, bu defa, karşısında dilsiz ve savunmasız bir halk değil, halkın, bilimle donanan çağdaş öncüsü vardı. Artık, aldatılan, kandırılanlar topluluğu değil, hakkını söke söke alan ve buna uzanan ellerden, dikilen kem gözlerden, fiili saldırılar kadar her türlü tecavüzden hesap soran bir halk öncüsü konuşuyor ve sahteliklere de müsade etmiyor. Burada, adalet, yerli-yerine oturtuluyor, sömürgecilik ve egemen sınıfın çıkarlarını korumak için kurulan sahte organlar; adalet yerine adaletsizliği, haklı yerine haksızı geçirmiş, yani her şey gibi tersyüz edilmiştir. Adalet ve yargı organları dedikleri şeyler, insanlara gözkırpılmadan suçsuz yere ölüm fermanlarının yazıldığı yerler haline getirilmiştir. Hatta daha da ileriye gidilerek, uydurulmuş iddianamelerle insanlar darağaçlarına çekilmiştir. Belleklerde canlılığını hala koruyan 1920-40 yılları arasındakı isyanların durumu ve sonrası gelişmeler, bunun açık kanıtlarıdır. Öyle ki, bu durumlarıyla, Türk sömürgeciliğinin Hitler'e örnek olduğu bilinmektedir. İşte Partimiz, tüm

Devamı 22. sayfada

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın Kadın Sorunu üzerine değerlendirmesini, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yayınlıyoruz

KÜRDİSTAN'DA AİLE KURUMU, KADIN HAKLARI VE ÖZGÜRLÜĞÜ SORUNU

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Kadının, bildiğimiz gibi 15 yaşına veya evlilik çağına gelinceye kadar, —bizde toplum köylü toplumudur, kanaatlerini düşünürsek— kardeşleriyle bile doğru dürüst bir sosyal ilişkisi yoktur. Baba karşısında bile sağlıklı özgür bir ilişkiye sahip değildir. Zaten evlendikten sonra veya erkekle ilişkiye geçtikten sonra da hemen yaygınca bir boyun eğme, erkeğe tabi olma konumuna giriyor. Ondan sonra da evin işi zaten boğdurucu bir etkiye sahiptir. Bir de buna eklenen çok sayıda çocuğun bakımı, kadının durumunu daha da içinden çıkılmaz bir hale getiriyor.

Bu, kadının yerle bir olması için tek başına bile yeterli bir nedendir. Ve diğer nedenleri buna eklemiyoruz. Yani toplumda hor görülme, boyun eğdirilme, adam yerine konulmamayı bir tarafa bırakırsak, aile içi ilişkilerde yalnız çocuklara karşı konumu bile nefes aldırılmadan onun düşürülmesi ve yaramaz bir konuma getirilmesi için yeterlidir.

O halde, ailenin yaşadığı kölelik ve içinde bulunduruIduğu maddi koşullar dayanılır gibi değildir. Dolayısıyla şöyle bir anlayış vardır; kaçıp kurtulma, aileden kurtulma. Bugün bir çokları işte "kızımız kaçtı, aile şöyle parçalandı, böyle boşanmalar gelişti" diye söylemekteler. Tabii, bunun nedeni dehşet ortamından kaçmadır.. Ailede kadına bir şey verilmiyor, tam tersine kişiliği sonuna kadar adeta değirmende un öğütür gibi öğütülüyor. Tabii ki, bu yapıda olan birinden hayır çıkmaz. Kaçsa daha da kötü duruma düşer. Bunu daha fazla açma gereğini duymuyoruz. Çünkü kadının içinde bulunduğu durum; daha önceki değerlendirmelerimizde ortaya konulmuş ve kadın kişiliği üzerine geniş tahliller yapılmıştır.

Kadın kişiliğinde sürekli olarak ortaya çıkan nedir? Basitlik, hafifliktir. Kadının böylesi bir yaşam nesnesi olması, onda her türlü hafifliği geliştirir. İşte hafiflik, bu yüzden kadınlara özgü bir deyim olarak kullanılır. Bu da kadının düşürülmüşlüğünden, söz sahibi olmamasından kaynaklanır. Kadın öyle bir durumdadır ki, ailenin mülkiyetinde söz sahibi olmaz, dışarıyla ilişkisi kopuktur. Böylesi bir yapıda ortaya çıkan kadının durumu nasıldır? Bu gerçekten sağır, dilsiz ve köle bir kadından başkası değildir. Ailenin düşürülmüşlük derecesi, kadının düşürülmüşlük derecesini de tayin ediyor. Aile ne kadar düşmüşse, kadın da ondan daha fazla düşürülmüş olarak karşımıza çıkıyor. Bu bakımdan bizde kadın sorunu ve aile meselesi içiçe geçmiştir de denilebilir. Çünkü bizde kadına tanınan rol sınırlıdır. Bu rol ise, aile içiyle daraltılmıştır. Aile kurumunun devrimcileştirilmesi bu bakımdan kadının devrimcileştirilmesi ve özgürleştirilmesidir de. Yani, aileciliğin yıkılmasında bu kurumun devrimin hizmetine koşulmasında, kadının özgürleştirilmesi ve devrimcileştirilmesi belirleyici bir önemdedir. Bu proplemi çözmeden, aileyi düzeltmek de mümkün değildir.

Devrim, aile için problemlerinin çözümü demek olduğu gibi, kadın için de daha büyük bir önem taşıyor. Eğer kadının özgürleştirilmesi, geliştirilip, ilerletilmesi gerekliyse kadının devrimcileşmesinden başka çözüm yolu yoktur. Kadının özgürleşmesi, konuşabilmesi, sosyal, siyasal özgürlüğü kazanması ve en azından biraz da olsa uygar ilişkilere girebilmesi için devrimden başka yol yoktur. Kürdistan'da mevcut durumda bundan başka bir çözüm yolu yoktur. Bu açıdan devrimci kadın hareketine ve bu hareketin gelişimine, kendi özgün koşulları içerisinde daha ayrı bir önem atfetmek ve bu önemle orantılı bir şekilde örgütlenme çalışmasını derinleştirmek gerekmektedir.

Bizde militan yapı bu zeminde zorlanıyor. Çoğu arkadaşın bu konuda epey zayıflığının var olduğu bilinmektedir. Bizce bu durum şu nedenlerden kaynaklanıyor: Gelenekler her konuda olduğu gibi bu alanda da hükmünü devam ettiriyor. Mesela, bayanlar çok düşünür, "herkesin evlendiği bir yaşta ben evlenmezsem olmaz" derler. Evlenmeyi evde kalmanın getirdiği problemlerden kurtulmak olarak görürler. Aynı şekilde erkeklerde de evlenme, çocuk ve ev sahibi olma fikri yaygındır. İşte, bütün bu sorunlar adeta bir zincir gibi bağlanmış olduğumuz sorunlardır. Normal düzende ailesiz yaşamanın çok zor bir olay olduğu bilinmektedir. Bu olmadan adeta insanlarımızın bir mecnuna döndüğü görülmüş gerçeklerdendir. Hatta çok tanık olunduğu gibi, çocukları olmayan aileler bile, büyük bir mutsuzluk yaşarlar. Yine, uzun bir süre bekar kalan bir kişinin abuk-sabuk şeylere yöneldiği de az görülmüş olaylardan değildir. Bunlar toplumumuzun, güncel olarak yaşadığı gerçeklerdir. Peki, toplumun, bu sorunun çözümüne getirdiği yanıtlar nelerdir? Bilinen klasik yaklaşımın dışına çıkmış değildir. Zaten toplumun kendini yeniden üretiminin, ekonomik ve toplumsal faaliyetinin bir gayesi de kendi neslini devam ettirmektir. Bu da bilinen tarzda ailelerin kurulması ve geliştirilmesidir.

Şimdi bu gerçeğin ışığında kendi durumumuza baktığımızda gördüğümüz gerçeklik nedir? Bizde de militanlar böylesi bir yaşamın etkisi altında görülüyorlar. Birçoğu PKK saflarına girdikten sonra, bu konudaki hayallerinin altüst olduğunu da gördü. Belki bir kısmı bu konuda mevcut gerçekliğimizin ne kadar acımasız olduğunu da düşünebiliyordur. Belki bir kısmı içten içe tepki bile duyuyordur. Biz de bu konularda kendimizi sıkıyoruz, ama bunları basit bazı şeyler uğruna kesinlikle yapmıyoruz.

Bugün halen bizim toplumumuzu kemiren önemli bir hastalığın bu olduğu bilinmektedir. Geleneklerin ağır etkisi altında yaşayan kız ve erkek çocukların daha küçük yaşta evlendirildikleri ve ağır bir yükün altına sokuldukları bilinmektedir. Sırf gelenekler böyle diye, bu durum ortaya çıkmaktadır. Bu durum, TC'nin ordusundan kat kat daha fazla bir yıkıcılığı beraberinde getirmektedir. Daha çocuk yaşta, farkına bile varılmayan bir sorumluluk altına girmek insanlarımızı adeta altından çıkılamayacak toplumsal ilişkiler içerisine sokuyor. Şimdi bunlar çocukların eğitimini, sağlık vb. problemlerini nasıl çözümleyecekler, bunu nasıl başaracaklar? Tabii ki bu konuda fazla şansları yok. İşte, devrimi daha da ilerletebilmemiz için, bütün bu kesimleri devrime çekmek şarttır. Halen önemli oranda bir sayı, kadın olsun erkek olsun devrim dışındadır.

İşte bu noktada, sorunun doğru bir çözümünü gerçekleştirmek için, Partimize nasıl yansıdığına da değinmek istiyorum. Biz özgürlüğe inandığımız için bu konuda bir eşitlik tanıdık. Buna karşın, "iyi aile evlatları" olma uğruna hepinizin ortaya çıkardığı sorunların yanısıra, saflarımıza aldığımız bazı bayanların da çıkardığı sorunlar, bu problemi devrimci bir tarzda aşmayı değil, onu düşkünce yaşamayı birlikte getirmektedir. Partimizin bir eşitlik, özgürlük kurumu olduğu bilinmektedir. Bu bakımdan Partimiz bütün toplumsal ilişkilere el atıyor ve bunlara devrimci bir çözüm getiriyor. Aynı şekilde kadın sorununa da bu temelde yaklaşmaktadır. Burada sorunun sadece kadından değil, erkekten de kaynaklanan yönleri var. Biz bunları daha ayrıntılı bir şekilde ortaya koymak istiyoruz.

SORUNUNUN PARTİ SAFLARINA YANSIYIŞI VE DOGRU ÇÖZÜM

Erkekliğin Parti içinde başlı başına bir sorun olduğu ve bu kesimin, liderliği çok farklı anladığı bilinen bir gerçektir. Bunların Parti saflarında tıpkı aile kurumu içindeki gibi bir liderliği yaşamak istediklerini ve yaşadıklarını belirtmiştik. Sorunun bu şekilde karşılıklı bir boyutu olduğunu belirtmek istiyoruz. Bu bakımdan yanlış erkeklik anlayışı ile sahte bir hakimiyetle kendini tatmin etmek isteyen bu yaklaşımdan erkeklerin de kurtulması ve doğru sosyalist yaklaşımı temel alması; bu sorunun çözümü için büyük bir önem taşımaktadır. Bu açıdan erkeğin ilişkilere özgürce ve eşit bir temelde yaklaşması gereklidir. Bu Parti açısından, doğru çözüme ulaşmak için vazgeçilmez bir olgudur.

Parti topluluğu içine aldığımız, az da olsa bir grup bayanın ta başlangıçtan itibaren sergiledikleri pratik, kelimenin tam anlamı ile biraz düşkünce olduğu gibi yıkıcı da olmuştur. Bunları belirtirken, bunların olumlu yanlarının hiç olmadığı anlamında belirtmiyorum. Bunların olumlu faaliyetlere katılımı da sözkonusudur, biz burada daha çok yıkıcı yanları üzerinde durmak istiyoruz.

Bu sorunlar, sadece kadının şu veya bu özelliğinden mi ileri geldi? Bu konuda genelde militanlaşmamanın, özelde gerici kültürün hakimiyetinin bir sonucu olarak bu durumun ortaya çıktığını belirtmek gerekir. Parti militanlığının güçlü bir temsiline ulaşamama durumu, en yıkıcı etkilerini bu kesim üzerinde gösterdi.

Bunlar, Parti içinde hakim duruma gelmek için adeta hiçbir kuralı tanımadılar. Partimizin özgürlük anlayışını çok sahte bir şekilde anlamaları ve bunu uygulamak istemeleri sözkonusudur. Bu konuda Partiye yaklaşımları da çok ilginçtir. Sanki bin yıllık köleliğin intikamını Partiden çıkarırcasına bir yönelim içerisine girdiler. Özgürlüğü, Partiyi sağlıklı bir örgütlenmeye kavuşturmak için değil, tam tersine örgütü bir cadı kazanına dönüştürmek için kullandılar. Biz bunlara imkan tanıdık, görevler verdik. Bunun yanında gelişen, saygın ilişkinin zedelendiği, bozgunculuğun ve yıkıcılığın ortaya çıktığı bir ortam oldu. Bu konuda hemen belirtelim ki, erkeklerin de bu durumun ortaya çıkmasında payı az değildir. Bunlar, kadın özgürlüğü sorunu ve Partinin genel özgürlük mücadelesi üzerinde yoğunlaşacaklarına, "bir imkan ele geçirdik, bunu nasıl kullanacağız veya kemireceğiz" diyerek, bunu dedikodu ve kavga yapılacak bir nesne haline getirmek için ellerinden gelen bütün olanakları sergilediler. Bunlar Parti içinde sınır tanımayan ilişkilere yöneldiler. Biz bu duruma da özenle yaklaştık, doğru çerçevenin ne olması gerektiğini açtık. Ama gördük ki bunlar egemen olma sevdası ile hareket ediyor, bütün Parti üzerinde de bunu gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Özgürlük kavgamızda, bunların da içinde bulunduğu zayıflıkları dikkate alarak verdiğimiz desteği bunlar yanlış yorumladılar. "Fırsat bu fırsattır" diyerek, "yaşamak için günleri iyi kullanalım ve elden gelen her çabayı sergileyelim" biçiminde ifade edilecek bir yaklaşım içine girdiler. Bunlar kendi aralarında bile doğru bir yaklaşımı tutturamadılar. Bunlar birbirlerini yoldaş yerine koymaz ve yanındaki militanı bir yoldaş olarak değil, ya egemenlik kuracağı, ya da egemenliği altına girecek biri olarak görürler. Bu açıdan burada kurulan ilişki de özgürce ve yoldaşça olmamaktadır. Bu mantığın sahiplerinin durumu böyledir. Bunlar bunun dışında başka bir ilişkiye imkan tanımamaktalar. Halbuki Partinin geliştirmek istediği ilişki özgürce ve yoldaşçadır.

Bu tipler, durumları ortaya çıktıktan sonra, ya şunun omuzuna basarak, ya da buna sığınarak yükselmek istediklerini söylüyorlar. Bu iki yöntem de alçakçadır ve kabul edilmezdir. Kişinin yükselmesi emeği ile orantılı olmak zorundadır. Bunun dışındaki yöntemler kabul görmez. Zaten sığınmanın kendisi kölece bir yaklaşımdır. Bunun için neyi olursa olsun kişinin başkalarına bu şekilde sığınması alçakça bir tavır içerisine girmesi demektir. Biz PKK'yi oluştururken, bu ortama özgür ve eşit ilişkiler dayatırken, kesinlikle bizimle yoldaş olmaları şartını koyuyoruz. Yoksa omuzumuza basarak bir sığıntı gibi ortaya çıkmalarını istemiyoruz.

Bu ilişkinin diğer bir kutbu ise, erkek yoldaşlardır. Bu konuda, bu yoldaşların sorumluluğu da az değildir. Bunlar da en başta özgür ilişkilere yanaşmıyorlar: ya kadına boyun eğdiriyor, ya da yaltaklanıyor. Özgür ilişkilere girmeyi gururuna yedirmiyor. Yaltaklanmanın gideceği diğer bir aşama boyun eğdirmedir; bu da çok tehlikeli ilişkilerin doğmasını beraberinde getirir. Partimize yapılacak en büyük kötülüklerden birisi de yaşamı bu şekilde ele almaktır.

Bilinir, Osmanlı ve Bizans saraylarında, hatta diğer krallıklarda kadının belli bir yeri vardır. Bizim saflarımızda yer alanların çağdışılıkları o kadar fazladır ki, o bin yıllık şaşkınlığın ve düşkünlüğün bütün hesabını genelde Partiden, özelde ise Parti Önderliğinden çıkarmak istiyorlar. Bu konuda da çeşitli değerlendirmelerimiz var. Bunları ilerde daha iyi işleyebileceğiz. Burada da göreceğiz ki, bazıları on yıldır aramızda bulunmalarına rağmen, geliştirdikleri hünerleriyle nasıl bazılarını arkalarına, bazılarını da karşılarına alarak, Partimizin içinde adeta bir fitne-fesat yuvası olarak yaşam sürdürmüşler. Şimdi, ortaya çıkan bu durumdan hareketle dinlerin ortaya çıkardığı "kadın şeytandır" sonucunu çıkarmıyoruz. Biz hiçbir harekete nasip olmayacak bir şekilde saflarımızda bulunanlara geniş özgürlük ve olanaklar sunduk. Buna karşın biz kadının özgür bir kişilik altında savaşımının büyük önem taşıdığını belirttik. Biz ne pahasına olursa olsun saflarımızda böylesi bir özgürlük anlayışını kesin bir şekilde somutlaştıracağız. Bu konudaki görevleri gerçekleştirmenin öyle kolay olmayacağını da biliyoruz. Biz bu konuda doğru yolda mesafe almaya çalıştıkça darbe yediğimiz anlar da oldu. Örneğin, savaşın en çok yoğunlaştığı ve bunun için de bütün gücün buna harcanması gerektiği yerde ortaya çıkanlar azımsanacak şeyler değildir. Mesela, biz bazı bayan arkadaşları sınansınlar, güçlensinler diye pratikte görevlendirdik ve grupların içine verdik. Ama ortaya çıkan ne oldu? Adeta bir cadı kazanı kaynatılıp, birbirini baştan çıkarma ile uğraşıldı. Günlerce tartışılan konu da "yeni sosyal ilişkiler" adı ile ortaya çıktı ve bunu Partiye de hakim kılmaya çalıştılar. Bunlar birbirileri ile sahte bir ilişkiyi bile doğru-dürüst geliştiremeyecek durumdalar. Buna rağmen, kalkıp bir de bunu Partiye egemen kılmaya çalışmaları esef verici bir durumdur.

Bunlar (erkek ve bayanlar) bu konuda uzun tartışmalar da yürütmüşler. Halbuki bu tartışmalar bir asit gibidir, ilişkileri eritir. Tabii bunlar bu durumlarıyla korkunç derecede bir emeğin heba edilmesine yol açtılar. Eğer örgüte komuta etmesi gerekenler böyle bir tartışmayı geliştirir ve buna müsaade ederlerse, örgüte en fazla darbe buradan vurulur. Bu durum birçok alanda görüldü.

Biz bu yanlış yaklaşımların düzetilmesi için epey çaba sarfettik. Bu konuda Mart 1987'de yaptığımız kapsamlı bir değerlendirme vardır. Aslında bu yazımızın başına getirilmek istenenler de öyle azımsanacak şeyler değildir. Bunu sadece bayanlar değil, bazı düşkün erkeklerin de geliştirmeye çalıştıklarını biliyoruz. Bu konuşmalarımızı güya okuyor, yorumlamaya ve uygulamaya çalışıyorlar. Tabii burada geliştirilmek istenen başka şeylerdir. Bunlar devrimleşmemeyi, "özgür" yaşamayı bir marifet olarak görüyor ve bunu yürütmek istiyorlar. Bunun ise devrimciliğe karşıt bir konumun kendisini ortaya çıkarmasından başka bir anlamı yoktur. Biz burada bu doğruları kadın-erkek ilişkilerinden çekindiğimiz veya bunun şöyle veya böyle tehlikeli olduğu için değil, düşkün örnekler çok kötü olduğu için belirtiyoruz.

Bugün Türkiye'de "kadın yeniden keşfedildi" iddiasında bulunuluyor. İşin aslı ise, şudur: Türk kapitalizminin kadını pazarlamaya çalışmasıdır. İşte "sosyal ilişki var, kadın parlamentoya giriyor, kadının önemi ortaya çıktı" vb. Bunun hepsi biraz daha kapitalizme kâr getirmek içindir. Bu, eski aile ilişkileri yerine, sermayeye daha çok kadın emeği, daha çok kadın kişiliği sunmak için yürütülüyor. Bunu Avrupa kapitalizmi yüzyıl önce

yaptı. Türkiye bunu yeni yeni yapıyor ve dikkati çekecek bir biçimde, hatta bunu "sol" dergilerde bile yaygın bir biçimde işliyorlar. Bunun adına da "kadın sorununa şöyle yaklaşım, böyle yaklaşım" diyorlar. Dikkat edelim; faşist baskı kadını ön plana çıkararak, üzerinde daha çok oyun oynayıp kullanılacak bir nesne durumuna getirerek kendisini sahtece kurtarmak istiyor. Kadına ve kadın gücüne yöneltilen ilgi, faşizmi önemli oranda rahatlatıyor. Basına bu kadar yansıtılması boşuna değildir. Dolayısıyla bu yaklaşımın, öyle kadın özgürlüğüyle alakası da yoktur. Tam tersine, bu konuda faşizmin son derece alçakça bir tarzda ilişkiye düşürmesinden bahsedilebilinir.

İşte bunun kötü, basit, silik bir benzerini de saflarımızda gördük. Veya bazıları sanki faşizmin bu düşürülmüşlüğünü Partimize yansıtmak istercesine bir oyun içine girdiler. Şimdi biz burada, bunlar art niyetli mi değil mi tartışmasını da yapmak istemiyoruz. Elbette bazı yerlerde art niyet var. Hapishanelere, özellikle de kitle ilişkilerimizin olduğu sahaya polis, kadını sürüyor. İçimize de sürebilir mi? Sürebilir... Fakat, ben daha çok bu örneklerin olduğunu söyleyerek değil de, sosyal bir olgu olarak veya sosyalleşmemiş, siyasallaşmamış bir tipin özgürleşmeyi çok kötü yorumlayarak uygulamaya çalışmasından bahsediyorum. Meseleyi sadece basit bir ahlak meselesi olarak ele almıyorum. Sorun bu değildir. Sorun, siyasallaşmanın çok kötü ele alınmasından ötürüdür. Yani, militan olması gereken biri, Parti içindeki kariyeri, örgütlemeyi, hiyerarşiyi bu kadar sahtece aşmaya ve kadınlığını öne sürerek kullanmaya çalışırsa, elbette ki bu bir eşitsizlik örgütü olur. Bu, emeğe dayanmayan bir yükselme olduğu için tehlikelidir. Bir de kadınlığını kullanmak, yani biraz da cinselliğinden yararlanarak bunu yapmak istediği için bu daha tehlikelidir. Çünkü, bizde erkekler bu konuda son derece düşkün bir durumu yaşıyorlar. Dolayısıyla bu konuya en azından devrimci bir yaklaşım ve yorumu getirmemiz şarttır. Kaldı ki eşitliği Parti saflarımızda sağlayamazsak, özgür, saygıdeğer bir kadın-erkek ilişkisi Parti içinde oluşmazsa; yarın biz bunu toplumda nasıl sağlayacağız? Ve Parti içinde, hem de en ileri düzeydeki ögelerimiz "sosyal eşit ilişkiler böyledir" deyip, bu ad altında en tehlikeli ilişkileri geliştirirlerse vay o örgütün haline, başına geleceklere. Dolayısıyla işi sıkı, ilkeli tutmak büyük önem taşıyor.

Kendimizi her bakımdan olgun, saygılı hale getirebiliriz. Ben sonuna kadar görev bölümüne, iş bölümüne evet, kadın-erkek ayrımına hayır diyorum. Yapılması gereken ayrım ise, ancak işin özelliklerine ve yeteneklere göre olabilir. Gerekirse silahlı mücadelede de komuta edilebilir, ki bu konuda Partimiz zaten açıktır. Dikkat edilirse Parti kendine güveniyor ve bu konuda imkan da tanıyor. Hiçbir örgütün yapamadığı girişimciliği Partimiz yapıyor. Ama bazıları, Parti bu olanağı açtı diye, çok kötü durumlara kendilerini düşürüyorlar. Özgürlük, bizde kolay kazanılmamış ki, biz bir-iki düşküne bunu peşkeş çekelim. Biz şunu her zaman söyledik; sonuna kadar gelişmeye, sonuna kadar örgütleşmeye evet; ama, bu konuda Partiyi kötü kullanmaya asla en ufacık bir prim vermeyiz. Fakat, halen önemli oranda yaşananın da bu olduğunu ve ilişkilerde sağlıklı bir konuma gelinmediğini belirtmeliyiz. Yalnız Parti içindeki" ilişkilerden değil, genelde topluma, özelde kadın kesimine yaklaşım da çok yetersizdir. Veya bu konuda sahte erkeklik duygusu ve kendisini bir nesne gibi gören kadın imajı yıkılmamıştır. Bu zordur, yıkılmaz dememek gerekir. Bir devrimci, ilişkilerinde bunu aşar ve kendi üzerinde bir nesnenin hakimiyetinin gelişmesine olanak tanımaz.

Kişiye, yeni terbiye, eğitim ve kişiliği kazandıran, kişinin kendisidir. Eğer kişi bunlara ulaşma gücünü kendisinde göremiyorsa, neden bu soylu ilişkilerin egemen olduğu saflarımıza geliyor. Şu iyi biliniyorki; başıbozuk ve maceracı tiplerin Partimizde yeri yoktur. Partimizin bu özellikleri anlaşılmayan ve bilinmeyen özellikler değildir. Yine biliniyor ki, Partimizin bu konuda da harcadığı çabalar az değildir.

Burjuva toplumunda, kadına şöyle veya böyle hak verildiğinden, özgür olduğundan bahsedilir. Ama bir kadın bu toplumda ister askerlikte, ister herhangi bir devlet bürosunda, isterse de bir işletmede olsun bir ay bile kendi saygınlığını koruyamaz. Her taraftan saldırıya uğrar ve kişiliğini bir nesne gibi satmak zorunda bırakılır. Partimizde bu tür şeylerin olmadığı bilindiği gibi, bu konuda çok sağlam bir kurumdur da. Bu, düşman üzerinde bile etkide bulunmuştur. Saflarımızda yaşayan bayanların sağlam kalması düşmanın bile büyük bir hayretine yol açmıştır. Bu durum Partimizde kendine hakimiyetin gücünü gösterir. Bunun bir yücelik olduğunu belirtmeye bile gerek yok. İşte bununla oynamak ne bir marifet ne de bir kurnazlıktır. Bu yüceliğe saygı duyulması gerekir. Biz bunu birkaç kişinin saygınlık kazanması için de yapmıyoruz. Bu, kaybedilen saygınlığı, gelecekte yeniden kazanmak ve bunu geliştirmek içindir. Bugün Partimizde böyle bir ilişkiyi geliştirmemiz, gelecekte bu bayrak altında, bütün toplumda da sağlam ilişkilerin gelişmesini beraberinde getirecektir. Bu ilişkilerse özgür ve sosyalist ilişkiler olacaktır.

Şimdi bu hususu iyi anlamak gereklidir. Bazı arkadaşlar bizim bu ilişkiye verdiğimiz önemi yanlış anlıyor veya böyle anlamak istiyorlar. Mesela; bayan arkadaşlar, "nasıl olsa Parti içinde bizim sayımız az ve Parti bizle şu kadar uğraşıyor, biz de kendimizi şöyle veya böyle dayatabiliz" diyorlar. Evet, sayıları az olabilir, ama biz, sorunun üzerinde sadece bu küçük grup için bu kadar durmuyoruz. Geleceğin ilişkisini yaratmak istediğimiz için, soruna bu denli önem veriyoruz. Bayan arkadaşlarımız bundan geleceğin ilişkisini yaratmak için büyük bir çaba sarfetme sonucunu çıkarmaları gerekirken, tam tersine Partinin ilgi ve desteğini yanlış yorumluyor ve kendilerini dayatıyorlar. Bugün saflarımızda sağlam ilişkiyi geliştirmek büyük bir önem taşıyor. O bin yıllık kölelik tarihini yıkmak için de bu gereklidir. Bugün toplumumuzun bütün kesimleri özgürlük istiyor. İşte bunları gerçek özgürlüğe kavuşturmak için de bu gereklidir. Yine biliniyor, özgürlük öyle kolay elde edilmiyor. Ancak, özgürlük muazzam bir siyasal savaşımın ve teorik faaliyetin sonucu olarak gelişiyor.

Bu arkadaşlarımız toplum içinde bir yandan düşürülmüşlükten, bir yandan adam yerine konulmamaktan, diğer yandan ise özgür olmamaktan bahsediyorlar, ama en azından saygılı bir ilişkiye ulaşma gücünü bile gösteremiyorlar. İşte bu kabul edilmez bir durumdur. Toplum içinde durum bu olabilir, ama Partimiz saygın ilişkilerin geliştirilmesi gereken bir zemindir. İyi bilinmeli ki, Parti kendisini bu şekilde kemiren, bu şekilde kullanmak isteyenlere özgürlük tanıyamaz. Bizim Partimizin bir disiplin anlayışı vardır. Biz bunu egemen kılmaya çalışıyoruz. Bunu öyle kişileri zor durumda bırakmak için yapmıyoruz. Parti bir okuldur; bu açıdan örnek ilişkileri Partide geliştirmeye çalışıyoruz. Giderek buradan da bütün topluma yansıtmak istiyoruz.

Burada terbiyeli olmanın gereğine de değinmek istiyoruz. Partimiz özgürlük ortamı tanıyor diye, kişi bunu kendi keyfince kullanamaz. Parti bazı yetkiler tanıdı diye, kişi bunu kendi bildiğince uygulayamaz. PKK'de önder, yetki ve sorumluluk sahibi olmanın kesin kuralları vardır. Hiç kimse bunu zedeleyemez. Fakat bazıları toplumun oluşturduğu çemberden çıkıp, Partinin özgür ortamına gelince adeta şaşırıyor ve bu ortamı çok kötü bir şekilde kullanmak istiyor. Bunlar bir bütün olarak Parti gerçekliğimizi yanlış anlıyorlar, bunun sonucunda da birçok düşkünce tavrın ortaya çıkmasına yol açıyorlar. Bunlar özgürlüğü kendi düşkünce duygularını tatmin etmenin bir aracı olarak görüyorlar. Parti ortamını da bu amaçları için kullanmaya çalışıyorlar. Bunun olanaklarını elde edemeyeceklerini de görünce yıkıcılığa yöneliyorlar. Tabii bunun sonuçları, hiç de olumlu olmuyor. Bunun için Parti ortamını doğru ele almak, burada doğru bir yaşam ve ilişki tarzını tutturmak büyük bir önem taşımaktadır. Bizim geliştirdiğimiz eğitimin amacı da bu doğru yaşama ulaşmaktır. Bu, bizde görevlere yetkince sahip çıkmak için kendimizi bilemeyi, insiyatif sahibi olmayı, eşit ve saygıdeğer ilişkilere, ortamı sonuna kadar açık tutmayı gerekli kılar. İşte bu tarz bir yaşam ve çalışmaya biz evet deriz. Zaten, Partimizin özünün uygulanmasının anlamı da budur. Bunun dışında kime ait olursa olsun, yanlış çıkışlar ancak kişinin kendisine zarar verir.

Partimize her yaş ve milliyetten kadın ve erkeklerin gelmesine biz karşı değiliz. Tam tersine bunu teşvik eder ve destekleriz. Çünkü, Partimiz insanlığın sağlam, en saygıdeğer, özgür, enternasyonal ve yurtseverliğin bir kalesi olmak istiyor. Bu bakımdan Partimize yaklaşım da soylu olmak zorundadır. Partimizin temelinde yatan değerlerimizin vasiyeti bunu bize emrediyor. Partimizin özgürlüğe verdiği paha biçilmez değer, geliştirdiği doğru-devrimci yoldaşlık ilişkileri son derece açık ve başka türlü yorumlamaya olanak tanımayacak kadar nettir. Bu açıdan Partimizin bu konuda geliştirmek istediği doğru ölçüleri iyi tanımak ve anlamak gerekir.

Bazılarının gerici tutkuları uğruna nasıl savaşım verdiklerini -kadın ve erkek oldukları için değil- siyasal ihtirasları uğruna "aile reisi" sıfatına veya "kadın kurnazlığına" dayanarak nasıl yükselmek istediklerini biz ortaya koyduk. Bu bakımdan mesele sadece basit bazı güdülerin tatmin edilmesi sorunu da değildir. Bunların Partimizde yaşanmayacağı iyi biliniyor. Bunu ısrarla böyle yaşayamazlar. Şimdi bazıları kalkıyor bize bu konularda sözümona akıl veriyor. Adamın daha gözü feodalizmin tutkularından açılmamış, yine TC'nin dayattığı en bayat ilişkilerden kendisini kurtaramamış, o, bu durumuna bakmadan kalkıp bize "sosyal ilişkilerin" nasıl olması gerektiğini öğretmeye çalışıyor. Şimdi daha kendisini doğru-dürüst yaşatmayı beceremeyen adam kalkıp da bize neyi öğretecek? Tabii bu çok garip bir durum. Bunlar daha doğru bir şekilde çevresine selam vermesini bile bilmeyenlerdir. Bugün elinde devlet gücü olanlar bile, Partimizin bu özelliğini saygı ile karşılıyorlar. Eğer bu düşkünler gerçekten yücelikten yana olsalar, Partiden değil kopmayı, en insani ilişkilerin geliştiği bu ortamı daha iyi kavramaya, anlamaya ve uygulamaya çaba sarfederlerdi. Bunlar sosyal ilişkiden sadece karın doyurmayı anlıyorlar. Böyle olmasaydı, TC'nin yanına sığınmaz, sırf bir gün onun misafirhanesinde kalmak, karnını doyurmak için kendisini bu kadar düşkünce durumlara sokmazdı. İşte bunlar, bunun adını "sosyal ilişki" olarak koyuyorlar.

Biz bu ilişki sahasında da son derece güçlü militanların ortaya çıkmasını istiyoruz. Bu şekilde güçlenmek isteyen militanlara, biz sonuna kadar da yardımcı oluruz. Hiçbir bayan arkadaşımız evli veya bekar olsun, Parti ortamında en ufak bir eşitsiz, baskıcı ortamla karşılaşmayacağını iyi bilmek zorundadır. İşte gerçek anlamda özgürlüğün en büyük anlamı budur. Biz, saflarımızda da bu biçimi uyguluyor ve geliştiriyoruz. Saflarımızda hiç kimse, bir bayan arkadaşa şöyle yaşa, şöyle davran biçiminde bir dayatmada bulunamaz. Bunlar için de geçerli olan yoldaşlık ilişkileridir. Bunun dışında hiçbir yaklaşım kabul edilmez. İşte bu durum, Partimiz içerisindeki özgürlüğün derecesini gösterir. Böylesi bir özgürlük, hiçbir Batı Avrupa ülkesinde yoktur ve hatta bazı sosyalist ülkelerden bile ileridir. Biz özgürlüğü bu şekilde anlamak zorundayız. Yoksa bunu basit tutkuların kölesi haline gelmek ve bunu her ortama dayatmak biçiminde anlamamak gerekir. O halde, Partimize bu şekilde dışarıdan dayatılan ve içeriden geliştirilmek istenen bu tür yaklaşımların altında biz başka nedenler arayacağız. Böylesi yaklaşımları, sadece basit bir düşkünlüğün sonucu olarak görmekten ziyade, başka güçlerin oyunu olarak bileceğini de gözönünde bulunduracağız.

Konunun daha iyi anlaşılması için kendi koşullarımızı irdelemek istiyoruz. Biz bir devrime kalkmışız. Bu, beraberinde aileden, okuldan, üretimden ve hatta kültürel yaşamdan kopmayı getirdi. Yine biz düşmanla ölüm-kalım savaşına girmiş durumdayız. Böylesi bir ortamda hangi normal aile ilişkisinden, kültürel-sosyal yaşamdan bahsedilebilir. Burada her şeyin devrim ilişkisine dönüştüğü açık bir gerçektir. Devrim ilişkisi nedir? Geleceğin her türlü yeniden inşasına yönelirken, daha sonra doğması gereken ilişkilerin bir embriyonudur. Burada eskiye ait olan bütün ilişkiler parçalanıyor ve yerine yenisi geçiriliyor. Şimdi buna karşı "biz eskiden şöyle yaşıyorduk, yine böyle yaşayalım" demek, eskiye, gericiliğe bağlılıktır. Bazıları çıkıp "devrimcilerin de böyle veya şöyle yaşamaya" hakkı var, diyorlar. Evet, devrimcilerin en üstün yaşamı yaşamaya hakları var. Zaten yaşıyorlar da; fakat kendilerini yaşamaya asla hakları yoktur. Adı üzerindedir, devrimciler geleceğin toplumunun ilişkilerini kendi şahıslarında yaşıyorlar. Yani, devrimciler geleceğin toplumunun ilişkilerini kendi şahıslarında yaşıyorlar. Yani, devrimciler geleceğin mimarları, filozofları, ahlakçılarıdır. Devrimciler, araştırır, inceler, ama bunları fazla yaşayamazlar veya onların yaşaması sembolikt ir. İşte, bir kişi burada güncel düzenin ilişkilerini yaşamak ve sürdürmek istiyorsa, ondan büyük bir devrimci çıkmayacağı gibi, bu durum onu gericiliğe ve hatta karşı-devrimciliğe kadar bile götürür.

Biz burada bir kişi, bu konuda niye sorun çıkarıyor demiyoruz. Ama eğer kişi büyük bir devrimci olmak istiyorsa bir kez fedakarlık düzeyini alabildiğine yoğunlaştırır. Yine bu konuda kendisine güveniyorsa geleceğin ilişkisini kendisinde yaratır. Aynı şekilde özgür kadın ve özgür erkek arasındaki ilişki nasıl olmalı, sorusuna da doğru karşılığı verir. Yok eğer kişi, bu konuda zayıflık içerisine düşerse, büyük bir yıkıma yol açar. Bizim toplumumuzda kadına yenilmeyen erkek var mıdır? Zaten düşman bu zayıflığı bildiği için, koz olarak kadını öne sürer. Özellikle de Kürt egemen sınıflarını önemli oranda bu konuda çekmeyi başarmıştır. Tabii ki bir devrimci böylesi bir bastiliği gösteremez. Düşman karşısında yenilmeyecek, başka bir konuda savaşacak ama basit bir kadın sorunu yüzünden yenilecektir. İşte bu durum kişi için, bir yüzkarasıdır. Sömürgeci düşmanın bugün köylere de bu temelde el attığı ve gençlerin düşüncesini bu şekilde fethetmeye çalıştığı bilinmektedir. Bu oyunu boşa çıkarmak devrimci ilişkinin gelişmesine bağlıdır.

Diğer konularda olduğu gibi bu konuda da çetin bir savaşımın yürütüldüğü bilinmektedir. Özgür bir kadın yaratmak, belki de özgür bir halkı yaratmak kadar zor bir iştir. Bu gerçekliğin bilinci ile hareket ediyor ve savaşımızı bu temelde geliştiriyoruz. Belki bunun farkına fazlası ile varılmayabilir, ama PKK'de yürütülen mücadelenin bir ögesi de budur. Partimiz bu konuda da yeninin önünü açmak için bu ilişkileri sert bir eleştiriye tabi tutmaktadır. Yeni olan ancak eskinin sert bir eleştirisi temelinde gelişebilir. Bazı düşkün tipler, kendilerini bu gerçeklik temelinde eğitime tabi tutmuyor ve yenileyemiyorlar.

Şimdi, burada karşı çıktığımız kadın-erkek ilişkisi değildir. Yıkmak istediğimiz ve karşı çıktığımız, kişiyi köleliğe götüren ilişki tarzıdır. Bu konuda hangi arkadaş kurduğu ilişkinin devrime götürdüğünü iddia edebilir? Biz, arkadaşlara dedik ki, öyle ilişkiler geliştirin ki, sizleri bir adım daha yurtseverliğe, özgürlük hareketine yakınlaştırsın; yine öyle bir kadın özgürlük hareketi geliştirin ki, hem kendiniz hem de toplumu daha fazla özgürlüğe götürsün. Buna öncülük eden arkadaşlar oldu mu? Biz bütün ortamı buna açık tuttuk, gereken fedakarlığı yaptık. Şimdi geriye kalan nedir? Doğru ilişki tarzını tutturmaktır.

Eğer bu konuda dikkatli davranılmaz ve sorunlar ehemmiyetle ele alınmaz ve geleneksel zayıflıklarımız giderilmezse çok şey yitireceğiz. Militan ölçülerin burada da sergilenmesi gereklidir. Kadını hor gören bir yaklaşımın karşısında olduğumuz bilinmektedir. Biz, kadına egemen sınıf mantığı ile yaklaşılmasından nefret ediyoruz. Bu bizim sosyalist kişiliğimizle bağdaşmaz. Buna karşı bize düşen nedir? Parti içinde ve giderek toplumda özgür ilişkiyi yaratmaktır.

Bu konuda da güçlü ilişkileri yaratmak son derece önem taşımaktadır. Bu öyle zannedildiği kadar da ayıp bir olay değildir. Yine bu konuda az veya çok ilişkide öyle fazla önemli değildir. Burada güçlü kişilerin ilişkilerine ulaşmak gerekir. Kendine güvenen bir militan kaç kadını devrimcileştirdi? Kadına yaklaşırken acaba cinsellikten önce, hangi siyasal, örgütsel ve hatta toplumsal konularda onu güçlendirdi? Bunlar gerçekten zor, fakat üzerinde özenle durulması gereken konulardır. Toplumumuzda kadına nasıl yaklaşıldığını çok iyi biliyoruz. Bu, erkeğin de son derece

düşkün bir konumda olduğunu göstermektedir. Kadını nasıl ezdiğini, bir erkeklik belirtisi olarak anlatanların kendisi bile, son derece düşkün bir konumdadır. Bunlar, kadın üzerindeki hakimiyetini geliştirmeyi bir onur gibi lanse ederler. İşte bu da feodalizmin yüzyıllardan beri ektiği kişiliğin bir başka görünümüdür.

Bazıları aileden öğrendiklerini Parti içinde uygulamak istiyorlar. Babam annemi şöyle döverdi, ben bacımı şöyle döverdim diyor ve aynısını Parti içinde de yaşamaya çalışıyorlar. Bunun anlamı nedir? Parti içinde feodalizmi yaşatmaktır. Bunun ne militanlık, ne otorite ve ne de yetki ile alakası var. Zayıf bir kadın üzerinde hakimiyet kurmanın, onu ezmenin neresi büyüklüktür? Kadın zaten toplum içinde alabildiğince bastırılmış ve köleleştirilmiştir. Kadınların zayıflığından yararlanarak, onların üzerinde hakimiyet kurmak kesin bir Parti ilkesi değildir. Bunun tersi de, işte "Parti ortamında feodalizmi kırdık, her istediğimizi yapabiliriz ve her türlü yaşamı yaşayabiliriz" demekte büyük bir yanılgıdır. Özgürlüğün böyle yorumlanamayacağını daha önce de belirttik. Şu iyi bilinmeli ki, saptırılmış özgürlük anlayışları hastalıkları daha da derinleştirir. Bu nedenle, kökleri bin yıla dayanan bir sorunu kalkıp kendi keyfimize veya geleneklere göre çözümlemek mümkün değildir.

Özgürlük hareketinin genel ölçüsü; kadın özgürlüğüne karşı tutumda da kendisini belli eder. Bundaki zayıflıklar özgürlüğe karşı genel yaklaşımdaki zayıflığın da bir ölçüsüdür. Bütün bu eleştirilerden sonra bazıları, geriye ne kaldı diye sorabilir. Reformcular bu konuda, "Hem böyle yaşayalım, hem de devrim yapalım" derler. O, reformcuların görüşüdür. Devrimciler, bu köklü eleştirilerinin ışığında çözüm arar. Reformist hem düzene karşıdır, hem de düzenle uzlaşır. Hem aileyi eleştirir, hem o ailenin bir yığın geriliğini paylaşır. Hem "fedakarlık" der, hem de aşırı bireysel, menfaata, çıkara düşkünlüğü yaşar. Ve bütün bunlar o kişiyi tutucu, hatta daha da zorlanırsa gerici yapar. Ama, kesinlikle çok güçlü bir devrimci yapmaz. Bizde çıkan örnekler neydi? Bugün en çok Partiyi uğraştırmak isteyenlerin hal ve hareketleri nedir? Bunlar, tamamen bu anlattıklarımız içinde ifadesini bulur. Bunlar, daha doğru-dürüst özgür ilişkileri yaratmadan, saygı duyulacak kişilikler oluşturmadan her türlü gayri-meşru ilişkileri dayatmaya çalıştılar. Partimizin binbir emekle açtığı özgürlük ortamını adeta bozmak istiyorlar. Bu zeminde adeta bir kaçış ve teslimiyet olayı da körükleniyor. Bu örnekler çoğaltılabilir. Güçlü kadın hareketini düşünmeyen, bu konuda duyarlı olmayanın diğer özgürlük problemleri karşısında da fazla duyarlı olacağı söylenemez. Özgürlük kavrayışı ve uygulanışı bir bütündür. Bu, adama her alanda özgürlükçü olmayı emreder. Bu sorunu ne gizli-kapaklı idare edebilir ne de yok sayabiliriz. Bu, inkarcı bir yaklaşım olur. Bu alanı fazla kurallara, kaidelere bağlamadan, sınır tanımayan bir alan olarak değerlendiremeyiz. Parti, toplumun her kesimine olduğu gibi, bu kesime de özgür bir kişiliği; özgürlük için örgütlenmeyi, eylemi dayatıyor. Bir defa PKK ile yürümek isteyenler böylesine temel bir özgürlük amacının var olduğunu kavramak, uygulamak zorundadırlar.

Halkın ezici bir çoğunluğunu oluşturan; hem de ezici bir baskı ve sömürüyü yaşayanların, özgürlük problemine el atmak, onları devrime kazanmak büyük bir meseledir. Ama daha ilk adımı atar atmaz, bu konuda en düşkünce ilişkiyi dayatmak bir nevi provokasyon hareketidir. Tabii, bazıları bu konuyu basit kişiler arasındaki cinsellik sorununa indirgiyorlar; mesele o kadar basit değil. Bu konuda dinler, felsefeler, feodalizm, kapitalizm vb. değişik değişik şeyler, birtakım normlar, ahlaki anlayışlar ortaya çıkarmıştır. Biz bunları kopye etmekle hiçbir yere varamayız. Öyle boyuneğen kadını kendi saflarımızda tutmakla, sadece özgürlükçü hareketimizi lekeleriz. Yine bu konuları görmezlikten gelerek devrimin önemli bir etmenini bir tarafa itmiş; bu konuda sınır tanımayan her türlü açık ilişkilere izin vermekle ajan, provokatör hareketi körüklemiş oluruz.

O halde, sıkı bir özgürlükçü eğitim, örgütlenme, mücadele ve buna öncülük düzeyinde katkıda bulunma; Partililerin en başta gelen görevlerindendir. Bugün kadın faaliyeti bazı alanlarda biraz gelişiyor ve daha da gelişecek. Buna güçlü yaklaşmak gerekiyor. Yani, karşıdaki olgunun ciddi, önemli, ağır sorunları olduğunu bilerek son derece yoldaşça ve fedakarca yaklaşılmalıdır. Bir cinsin kurtuluşuna devrimimizin vereceği katkıyı düşünerek, onun propagandasını, örgütlenmesini yaparak, karşılık verilmelidir. Yoksa, artduygulara, tutkulara alet edip daha doğru-dürüst bayan bir militan yetiştirmeden bir-iki adım atmadan veya ona bir kişilik kazandırmadan, ters ilişkilere girmek, Partimizin bu konudaki çabasını engelleme olur. Bazılarına göre bir nolu sorun, nasıl suni-yapay ilişkilerin geliştirileceğidir. Ama bu, devrimin özüne ters oluşumlara yol açar, kişiyi küçültür.

Türkiye'de "devrimci ilişkiler", "devrimci evlilikler" vb. denildi; sonra bütün bunların tasfiyeciliğin bir parçası olduğu ortaya çıktı. Halen de bol bol kadın-erkek eşitliği nasıl olmalıdır, diye tartışılıyor. Bunu diyenler, bugün faşizme karşı önemli savaşım görevlerini bir tarafa itmişlerdir. Kendilerini sahte, tali sorunlarla veya genel soruna bağlı olarak halledilmesi gereken bu sorunla apayrı bir sorun olarak ilgileniyorlar. Yine bu sorun, burjuva entellektüellerinin zihin antremanı haline getirdikleri, güya ilericiliklerini kanıtladıkları bir saha oluyor. Ayrıca bu devrimde sınıfta kalmış olanların kendilerini tatmin ettikleri bir sahadır. Ama önemli bir anti-faşist görev sahası değildir. Ama Türkiye'de bu biçimde ele alınıyor. Bize de bu konuda sorunlar; bu tip tasfiyeci çözümlere özgü yöntemlerle getirilmemeli deriz. Burada biz yine bir ilkeyi dile getiriyoruz. Bu ilişki bizi ne kadar devrime götürür? Devrimimiz ulusal kurtuluş devrimidir. Bu, bizi yurtseverliğe ne kadar götürüyor? Kadın faaliyeti yurtseverliğe ne kadar çağrı oluyor? Kadın-erkek ilişkisi bu konuda engel değildir, ama nasıl ilerletici bir ilişkiye dönüşür. Bu temeldeki çeşitli ilişkiler, doğru yoldaşlık temelinde ne kadar gelişiyor? Tüm bu soruları yanıtlamak için her şeyden önce bizim bu ilişkiye bir cinsellik olayından öte bir sorun olarak bakmamız gerekir. Toplumumuzda kadın kendisini o geleneksel kadın ölçülerle göstermeye; erkek de kendini geleneksel erkek ölçüleriyle göstermeye alışmıştır. Bir defa bu anlayışı, kavrayışı parçalayarak bunun yerine bir özgürlük savaşımına ortaklaşa karar verebilinir, bu savaş ortak yürütülebilinir. Tartışma, örgütlenme ve eylem bu temelde olmalıdır. Bilindiği gibi, bizde namus anlayışı, kendisini en çok bu konuda gösterir. Hatta, bu konuda yapılacak basit bir-iki hata örgütü dağıtmaya kadar bile götürür. Mesela, bir bayan bir erkekle oynadı mı, o erkek düşer. Böylesi erkeği kaldırmak oldukça zordur. Bütün zihnini bu teşkil eder ve ciddi siyasal bir faaliyetle uğraşmaz. Kadınların durumu ise, daha aşırı bir durumu gösteriyor. Hep "benim geleceğim ne olacak?" endişesi ile doludur. Elini tutacak, sahiplik yapacak, birini sürekli arar. Yine bu durum kadınlarda doğal bir içgüdüye kadar bile vardırılmıştır. Kadın böyle hep sahip aradı mı ve sahip olarak da bir erkeği gördü mü, bir kez bunda sosyalist kişilik gelmez. Özgür bir yürüyüşü asla gerçekleştiremez. Erkek de kadını sürekli böyle gördü mü, ona özgürlük ilişkileriyle değil, hep egemenlik ilişkileriyle yaklaşır. Ki, buradan da bir özgürlük yürüyüşü gerçekleşemez. Ama maalesef, çoğumuzun yaşadığı durum bence böyledir.

Bu çok ağır gelenekleri hepimiz yaşıyoruz. Niye sağlam mücadele yok denebilir? Nasıl, biraz dağda düşmanın çetin saldırılarına karşı dişimizi tırnağımıza takarak gizleniyor, karşı koyuyor ve kurtuluş sağlıyorsak; bu konuda da çetin bir problemle karşı karşıyayız. Büyük bir düşmanla uğraşır gibi, büyük bir sorunla uğraşıyoruz. Hem güdülerimizi esir etmiyoruz, hem de ona esir olmuyoruz. Kendimizi ve çevremizi koruyoruz, eğitiyoruz, örgütlüyoruz. İşte, düşmana nasıl darbe vuruyorsak burada da bir katkı sağlıyoruz. Böylelikle bir görev gerçekleşmiş oluyor.

Bir kadın bu kadar eğitimsiz bir erkek ortamında çok sayıda kişiyi baştan çıkarabilir. Ve nitekim böyle örnekler de yaşandı. Yani erkekte de geleneksel köylü kadın anlayışı, hatta burjuva, küçük-burjuva kadın anlayışı yıkılmış değildir. Özgür bir kişilik yaratmaktan ziyade kendi zayıflıklarını daha da körükleyecek, egemenlik duygusunu tatmin edecek, bir de varlık dünyasını besleyecek, ona "yaşam budur" dedirtecek bir ilişki peşindedir. Kadın zaten bu konuda çok daha zayıf ve kurtarıcı bekler durumdadır. Bu anlayışlar tehlikelidir. Vatan yolunda olmayan, Partiye, Partinin önderlik ve militan gelişimine hizmet etmeyen, hiçbir ilişkiyi biz nasıl normal ve olumlu kabul etmiyorsak bu konuda da örgüte hizmet etmeyen, militanlaşmaya götürmeyen, bizi yurtseverliğe davet etmeyen hiçbir yaklaşımı ne kadar cazip görünürse görünsün kabul edemeyiz.

Burada da ilkeli olmak gerekir. Duygusal ve ailevi yönden ne kadar baskı altında olunursa olunsun; bu, eğer özgürlükten uzaklaştırıyorsa onunla mücadeleye geçmek gerekir. Yani, kurtuluşun bu konudaki problemi ancak böyle halledilebilir. Yoksa zaaflarına, güdülerine esir düşen bir adam, devrimci değil, ancak bir serseri, bir lümpen olabilir. Devrimci adam, bu konuda kendini muazzam eğitici görevine, cinsler arasındaki eşitliğe, cinsellikten önce yoldaşlığı geliştirmeye hasrederse; sonuna kadar güçlü kadın ve erkeği nasıl yaratacağını, özellikle örgütlü, eylemci ilişkinin nasıl olacağını kanıtlarsa güçlü olur. Yine, yapılması gereken kişiliğin zayıflıklarını ve çelişkilerini açığa çıkararak, bu çelişkilerin çözümünü güçlü kılmaktır. Bu halledildikten sonra diğer sorunlar öyle fazla önemli değil. Bu meselede de vatan ve özgürlük mücadelesi esastır. Bu konuda diyelim çok sevdiğiniz bir insan var; "ya ben ya vatan" diye tutturdu. Eğer siz vatandan vazgeçip bunun isteklerine boyuneğerseniz, neyi kanıtlamış olursunuz? Müthiş bir düşkünlüğü.

En sevdiği değerleri devrim uğruna feda etmeyen kişi, devrimci, büyük devrimci olamaz. Duygularını ve güdülerini bazen bıçakla keser gibi kesemeyen adam, soylu devrimci tutkulara ulaşamaz ve devrimi tutku derecesinde benimseyemez. Bir kadın gerçeğine bu kadar düşkünce yaklaşan birisi devrimde büyüyemez.

Toplumu elde tutmak için bu ilişki kullanılıyor. Babalar bile çocuklarını bitirmek için en çok bu silaha sarılıyorlar. Güncel sanat bunu kışkırtıyor; her gün türkü, şarkı vb. araçlar bu tutkuları geliştiriyor, güçlendiriyor. Ki, başka şeylerle ilgilenmesinler, temel kurtuluş siyasetine yönelmesinler diye egemen güçler, bunları bilinçli olarak geliştiriyor. Bugün piyasaya hakim olan bütün eğlence, gösteri faaliyetleri, özellikle de televizyon çok kötü kullanılıyor. O halde, bu konuda görevimiz belli ve çok sıkı ele alınmayı gerektiriyor. Burada başarı; büyüklük ve güçlülüğü yaratabilmektir. Zayıflığa esir olmak çözüm olamaz. Diğer alanlar da böyledir. Eylemlilik gösterilmesi gerekirken eylemsizliği yaşamak; bazıları için tasfiyeci temelde çözümdür. Ama asla devrimci bir çözüm değildir.

Şimdi, demek ki, kadın-erkek ilişkileri bizim Parti ortamına taşırıldığında ve Partimiz bu konuda çözümü geliştirdiğinde önceliği vermesi gereken ölçüler bellidir. O halde eşiniz, kızınız veya başka bir kadına yaklaşırken, bu ölçülerle hareket etmek gerekir. Yani, bu özgür müdür, değil midir? Özgürlük mücadelesinden bir şey anlıyor mu, anlamıyor mu? Geri midir, ileri midir? Saygı, sevgi bu konuda güçlü bir yurtseverliğe mi, yoksa kendini tatmin etmeye, basit çıkara mı, soylu çıkaramı dayanıyor? Tabii bunları anlamak o kadar zor değil. Bir devrimcinin bunları gözönüne getirmemesi demek; onun ne kadar aptal, darkafalı birisi olduğunu ortaya çıkarır. Yine, çocuklarımızı temelde ulusal kurtuluşa bağlı olarak mı eğitiyoruz, ondan uzaklaştırıyor muyuz? Bu konuda görevler yapılmış mıdır, yapılmamış mıdır? Bunu düşünmeyen bir aile reisi, ancak ne kadar tutucu, gerici birisi olduğunu ortaya koyar.

Demek ki, tüm bu alanlarda da ciddi devrimci görevlerle karşı karşıya olduğumuz açıktır. Bütün bunların bireysel özgürlük istemlerini koymak, mesleye; burjuvaca, tasfiyeci bir temelde provokatörce ve ajanca yaklaşmak anlamına gelir. Böylesi bir özgürlüğü tüm devrimci özgürlük ilişkileri önüne koymak; hele bizim koşullarımızda yıkımın kendisidir. İşte, "PKK'de nasıl birarada böyle yaşanır diyorlar. Zaten Partinin büyüklüğünü de belirleyen budur. Parti, özgür erkek ve kadını birarada tutmadıkça, yoldaşça ilişkiyi geliştirmedikçe proleter bir parti olamaz. Burjuva partilerinde her türlü olumsuzluk olabilir. Küçük-burjuva fraksiyonlar da tamamen baştan çıkmış, her türlü soysuz ilişki geliştirilebilir. Ama PKK'de bu konuda direnme vardır ve kendisini proleterleştirecektir. Bu konuda ilişkilere hakim olması gereken yaklaşım belli; yanlış uygulamalardan vazgeçmek gereği çok açık. İster en yakınlarınıza karşı olsun, isterse basit bir köylü kadınına karşı olsun, nasıl yaklaşılması gerektiği ortada. Bu insanlar zayıf, bilinçsiz, eğitimsiz; zaten çok köleleştirilmiş durumdadırlar. Mesele zaten bizim onları ne kadar özgürleştireceğimiz meselesidir. Yoksa, onlara ne kadar hakim olacağımız tarzında bir ilişki ve yaklaşım değildir. Suçlamak yere düşürmek basittir. Mesele ayağa kaldırmasını bilmektir.

Önemli bir devrim sürecindeyiz. Bunu yaşıyoruz. Bu konuda gelecek için kendimize hakim olacağız. Elbette ana-baba sevgisi, çocuk sevgisi, eş-dost sevgisi gerekli. Fakat, şimdilik biz bunları önemli oranda yaşamıyoruz. Niçin? Geleceğin daha güçlü gerçekleştirilmesi için. Zaten kim bu konuda ne kadar sevgi gördü veya yaşadı. Bu konuda herkes birbirine girmiş durumda. Ailede de bu böyledir. Mesele bunu sağlıklı bir düzeye vardırmaktır. Bizim büyük savaşımızın diğer gerekçesi de özgür aileyi yaratmaktır. Şimdi, bence özellikle bu konularda, bu sorunlarla yüzyüze geldiğimiz alanlarda kadrolar arasında olsun, halk arasında olsun takınılması gereken tutum ve gösterilmesi gereken çözüm budur.

Bu konuda diğer bir sorun olarak hemen belirtelim; bazı zayıflıkları gördük. Eğer bunlar çok tehlikeli değilse, düşmana dolaylı veya direkt dayanmıyorsa, bir tasfiyeciliği, bir kaçışı, bir ihaneti davet eder nitelikte değilse, doğru devrimci aydınlanmaya, doğru çözüme ihtiyaç varsa, sağlıklı bir eleştiriyle düzeltmek gerekir. Yoksa, "Vay filan namussuz kadın", "namussuz erkek" deyip işin içinden çıkmak pek fazla ciddi bir çözüm değildir. Zayıflıkları içinde boğulacak olan birine eğer dürüst ise, buna doğru çözümü dayatmak, ona fırsat, imkan tanımak ve iyi destek vermek gerekir. Ama yok, eğer o ısrarla zayıflığı bir gelenek haline getirmişse atılmalıdır. Yalnız bizde bu tipler sınırlıdır. Bence halkımızın ezici bir çoğunluğu bizim bu anlayışımıza uygun bir yaklaşımı benimsemektedir. Kürdistan kadını, kendisine bu yaklaşım çerçevesinde yaklaşılırsa epey bir özgürlük mücadelesi içine girebilir. Bu mücadeleye epey bir kesimi, hem de erkeklerin de ilerisinde katılabilir. Çok çeşitli nedenlerden ötürü kadın, tutuculuğu üzerinden daha çabuk atabilir. Özellikle devrimci bilinci gördüğü zaman; kaybedeceği fazla bir şeyin olmadığını en erkenden kavrayan bir kesim olarak tutuculuktan kendisini hızla koparmada erkeklerden daha avantajlıdır. Bizde bu daha da hızlı gelişir. Sömürgeciliğin de, karakterinden ötürü bizde kadının ulusal kurtuluşa güçlü katılımı mümkündür. Çünkü, ulusal kurtuluş mücadelemiz, kadının en güçlü, en fazla ve en yoğun katılabileceği bir devrimdir. Sınıfsal devrime belki bu denli katılamaz ama, hem sınıfsal hem ulusal yönü bu kadar gelişkin olan devrime kadın ezici bir biçimde katılabilir. Dolayısıyla bu enerjiyi buraya çekmek, muazzam örgütleyici, direnişçi gücünden yararlanmak büyük önem taşıyor. Bu konuda, erkek kesimin tutucu aile reisliği konumu, çocuklar ve kadınlar üzerindeki feodal otoritelerini terketmeleri gerekir. Bu konuda demokrasiyi öncelikle ailede yürütmelidir. Ve tüm bunları genel ulusal-toplumsal kurtuluş hareketine de yöneltmek zorundadır. Parti militanlarının da bu konuda ilişkilere bu biçimde yaklaşmaları önem taşıyor. Özellikle halkın nezdinde bizi güç duruma düşürebilecek her türlü tavır ve davranıştan kaçınmalıdır. İşte halka, "Namusumuzla oynuyorlar" dedirtecek durumlara neye mal olursa olsun düşmemek gerekir. Bu konuda Parti adına hareket ediyorsunuz. O yüzden, bu konuda düşmanın çok oynadığını hesaplayarak, çok ilkeli davranmak büyük bir önem taşıyor.

Kendimizi düşünmeye gelince: Bu konuda biz her zaman güçlü

Devamı 22. sayfada

PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine karşı çok yönlü saldırı ve komplolar, çeşitli güçler tarafından uygulanmaktadır. Yine, devrim saflarından uzaklaşan bazı ögelerin durumu da kullanılmak istenip, "PKK'nin dağıldığı" vb. demagojiler geliştirilmeye çalışılıyor. Bunun bir örneği de Nokta dergisinde ortaya çıktı. Bu dergide yayınlanan yazının perde arkasını açığa çıkaran bu mektubu yayınlamayı devrimci yayıncılığın bir gereği olarak görüyoruz.

Partime ve Halkıma Açıklama:

İLKEL MİLLİYETÇİLİKTEN "MODERNİZE" EDİLMİŞ İHANETÇİLİĞİ İYİ TANIYALIM!

Tarihimde ilk olarak böyle alçakça arkadan hançerlendiğim bir olayla karşılaştım. Aslında böylesi olaylar ve komplolar da deney ve tecrübeleri ile meşhur olmuş olanlar için gelenek haline gelmiştir. Bir yandan bunu ilginç bir olay olarak görmek gerekirken, diğer bir yandan da ilginç görmemek gerekir. Çünkü, Kürdistan tarihinde böylesi ve daha ileri boyuttaki olaylara tanık olunmuş ve karşılaşılmıştır. Daha önceleri, feodal işbirlikçilik, feodal yöntemlerle komplo ve entrikalara başvururken, bugün ise daha değişik, eskilerden aldığı mirası "modernize" ederek yapmaktan geri kalmamaktadır. Geçmişte Kürdistan'da gelişen ayaklanmalar, ancak dar ve bölgesel düzeylerde kaldıkları için, feodal işbirlikçilerin de başvuracakları yöntemler ancak bu ölçülerde olabilirdi. Ama, günümüzde gelişen modern ulusal kurtuluş mücadelesine karşı feodalların başvurdukları yöntemler suya düşmüş, fiyasko ile sonuçlanmıştır. Bunun için bunlar, dedelerinin miraslarına sahip çıkarak, PKK önderliğinde gelişen modern ulusal kurtuluş mücadelesine karşı değişik ve döneme göre de uşaklık görevlerini görebilecek yöntem ve entrikalara başvurmaktadırlar. Bunun için bu olayları fazlası ile ilginç görmemek gerekir. Ama görmemezlikten gelip geçmek de doğru olmaz. Bunların gerçek yüzlerini ve başvurdukları entrikaları ortaya sermek en azından benim için —çünkü içinde yaşadım ve bizzat karşılaştım— zorunluluk arzeden bir görevdir.

MİT pasaportlu Pêşengçi Mahmud Övür'e sözde verdiğim "röportaj ve değişik değişik pozlarım"ın Nokta dergisi'nde yayınlanmasının amacı neydi? Bu yayınla asıl olarak kimler hedeflendi ve kimlere hizmet etmek istediler? Yine, Bay Mahmud'un yardakçıları kimlerdir? Ben o fotoğrafları ona mı verdim, yoksa "Kürttür ve bir Kürt örgütünün temsilcisidir" diye aldanıp, Pêşengçiye mi verdim? Bunu açıklayacağım.

Çok geniş plan ve program peşinde olduklarını öğreninceye kadar iş işten geçmiş, belli oranda uşak takımı kendi hedef ve amaçlarına ulaşmıştı. Ben bir süre kendi dar dünyamdaki bakış açımdan ve daha PKK gerçeğini ve çizgisini kavrayamadığımdan dolayı, PKK'den ayrılma yanılgısına girdim. Bununla bağlantılı olarak uşak takımına verdiğim belgelerin nedeni ise, daha ilkel-miliyetçilikten kendimi kurtaramamam, PKK'nin tarihimizdeki rolünü kavrayamamam, her Kürdistan adına yola çıkan örgüte kuşkusuz bakmam ve yurtsever görme özelliğimden kaynaklandı. Yani çok az fark koyarak idealist bir bakışla soruna yaklaşıyordum. Bu nedenle, ben Pêşengçi olan Mervan denilen Mahmud'un yardakçısını gördüğümde, daha fazla ısındım ve tartışıp konuştum. Programlarını, dergilerini isteyip okudum. O sırada Mervan'ın Suriye'ye gitme durumu vardı. Benim ailem Suriye'de olduğu için, resimlerimi Mervan'a verdim. Benim fotoğraflarımı aileme götüreceği yerde, ancak Nokta dergisi'nin kanalıyla ve roportaj yapma adı altında aileme yetiştirmişlerdi. İşte, yanılgıya düştüğüm ve bu uşak takımının tuzağına takıldığım nokta burasıydı.

Eğer Bay Mahmud Övür'le röportaj yapmış olsaydım, gerçek adımla yapardım. Gerçek adım Abdülkerim Temel'dir. Ama kendisi ise Semavi diye yayınlamıştır. Bu Semavi ismini ise Sami ve Mervan'dan öğrenmiş. Çünkü, bunlar beni daha önceden aile adıyla tanıyorlar. Bunun için yazıda soyadım, dedemin ismiyle verilmiş. Mahmud Övür ile herhangi bir röportaj yapmadım. Peki Bay Mahmud Övür neden büyük başlıklarla "PKK çöküyor" diye yazıyor? Diğer örgütlerden de yığınla günlük ayrılmalar oluyor —ki zaten dağılmışlar—, bunlara da bizzat tanık oldu. Hiçbirine değinmeden özellikle PKK'den ayrılanları yayınlamanın anlamı nedir? Yayınlamaktaki amacı nedir? Kendisine birkaç soru sormak istiyorum. Kimlerle düzenleyip yayınlama ihtiyacını gördünüz? Kime karşı, kimlere hizmet temelinde ve kimler tarafından bu işle görevlendirildiniz? PKK'den ayrılanların dışında, sözümona, başka Kürt örgütleriyle hiç görüşmediniz mi? Kaldı ki, çok kişilerle görüştünüz ve günlerce birlikte yaşadınız. Niye onlardan tek bir kelime bile söz etmiyorsunuz? Açık ki siz, sizinle yaşayanlarla birlikte PKK'ye karşı ortak planlar tezgahlıyorsunuz. Değilse, niye onlardan söz etmiyorsunuz? İlk girişiminizi hemen "PKK çöküyor" diye başlıklar atarak, PKK'ye karşı gösterdiniz. Bu müjdeyi kime verdiğinizi bilmeyecek kadar da saf değiliz. Yalnız size bir şey sormak istiyorum. Siz Mahmud Övür, hareket ederken, nasıl ve kimlerin randevusuna geldiniz? Aynı günler içinde Pêşengçi Mervan'da başka bir ülkeden hareket etti. İkiniz nasıl birleştiniz? Sami Abdurrahman Güney Kürdistan'ın ta güney bölgesinden geldi, dört-beş gün hiç kimseye görüşme hakkı vermeden, hep üçlü görüşmeleriniz oldu. Bu görüşmeleriniz neyin üzerine, kimlerin talimatıyla oldu? Neler üzerine tartıştınız? Kimlere karşı plan, program hazırladınız? Neden bunlardan hiç söz etmediniz? Sizinle konuşmak gereğini bile görmediğim zaman, tekliflere başvurmanız, buna karşı sert çıkmamdan sonra vazgeçmeniz ve Mervan'ın devreye kalleşçe girmesi vb. gerçekler karşısında, röportajı kendi adınıza yayınladınız. Ama doğru ya, sizinle, Sami veya Mervan'la konuşmalarım, aynı zamanda sizinle de röportaj yapmış gibi oluyor. Çünkü aynı deliğin farelerisiniz, aynı kaynaktan su içiyor, aynı yerden talimatlar alıyorsunuz.

Mervan'ın devreye girmesi ve kullandığı üslup şu oldu: "PKK dışında askeri darbeden sonra tüm örgütler kendi adamlarını burjuvazinin yayın faaliyetleri içine sokmuşlar. Şimdi Mahmud sizin düşündüğünüz biçimde biri değildir. İlericidir ve hatta size diyebilirim ki, bizim arkadaştır. İşte, 50 yıl sonra Dersim olayını yeniden araştırıyor ve Atatürk'ün katliamcı yüzünü ortaya çıkarıyor. Aslında sizin düşündüğünüz Türkiye eskidi. Şimdi işkence, baskı vb. şeyler kalmamış, Türkiye yavaş yavaş demokratlaşmaya gidiyor." Mervan da istediği bir biçimde amacına kavuşamayınca, bu sefer Sami'nin adamları devreye girdiler. Sami'nin adamları habire benim peşimdeydiler. Tüm gayeleri beni konuşturmak ve beni Partime, PKK'ye karşı kullanmaktı. Örneğin; Mervan'ın tek isteği vardı: Fotoğraflar dışında aileme götürecek bir mektup. Bundan amacı, belge diye mektubu yayınlamaktı. Ben o zaman bunların ortak çevirdikleri dolapların ne olduğunu öğrenmiştim. Bunun için tedbirli davranmaya çalıştım. Çok ısrar etmesine rağmen vermedim. Mervan'ın bu biçimde kalleşçe yaklaşıp fotoğrafımı MİT ajanı Mahmud Övür'e vermesinin nedeni nedir? Hangi amaçla verdiği belli değil mi? Bu bir düşmanlıktır. İnsanlıkla bağdaşan bir hareket değildir. DDKD'nin daha yetmişlerden beri başvurduğu komplolar açık ortadadır. Ben bunlardan bir kaç örnek vereyim: Bunlar, yurtsever Muhterem Biçimli'yi vurup "trafik kazası geçirdi" diyerek cenaze törenine bile katıldılar. İkinci bir olay: Silvanlı yurtsever Molla Abdülkerim Ceyhani de aynı tarzda bir komplo ile öldürüldü. "Çobanla yeme" misali, hem öldürürler ve hem de kendilerine mal ederek sahip çıkar, törenler düzenlerler. 1979'da Diyarbakır Ofis'te aralarında çıkan bir tartışma sonucu, kendi arkadaşlarını kurşunlarla taradılar. Yurtsever Mehmet Uruç şehid düşer ve Mahmud Çikmen üç kurşunla yaralanır. Hemen ardından, halk arasına çıkıp; "Apocular bizim üç arkadaşımızı şehit düşürdüler" diye propaganda yaptılar. Aynı gün, saat yedi haberlerinde DDKD'nin Mahmud Övürleri, "Apocular ideolojik nedenlerden dolayı üç DDKD'ci yurtseveri vurdular" diye kamuoyuna duyuruda bulundular. İkinci gün, hemen hemen TC'nin tüm gazete ve yayınları aynı başlıklar altında, büyük manşetlerle, PKK'yi teşhire yönelik daha geniş yorumlara yer verdiler. Ancak, Mehmet Uruç'un cenaze töreninde, onunla görüş birliğinde olan Ö... adındaki arkadaşı tarafından, "Kahrolsun karanlık DDKD!" sloganı atılır. Çünkü kendisi de olayın içinde idi, ama yara almadan kurtulmuştu. Ondan sonra olay, halk tarafından açıklığa kavuşturuldu. Bunun ardından, PKK adına nice mektup yurtseverlerin evlerine atıldı. Bunlar, bu mektuplarda, "Ya bu kadar para ya senin canın! -APO-" diye imza atarak halkı tehdit ediyorlardı. Bu olaylara benzer nice polisiye yöntemlere baş vurdukları da görüldü. Kuşkusuz, Mervan'ın da bana yönelik böyle bir komploya girişmesi, DDKD'nin tarihi geleneklerinin sadece küçük bir parçasıdır. Çünkü böylesi bir işbirlikçilik, onların üzerinde inşa oldukları sınıf karakterinden kaynaklanır ve onların sınıfsal özelliklerinin bir ürünüdür.

Bunların tarihi süreç içindeki gelişimi hep komplo ve işbirlikçilik temelinde olmuş ve bu günümüze kadar da böyle devam etmiştir. Ben bu kısa ayrılık süreci içerisinde de bunların bu özelliği ile karşılaştım. Daha önceden de sözünü ettiğimiz gibi, amaçları sadece kişileri yok etmek değildir. Asıl amaçları, emperyalizmin dışında ve ona karşı gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini engellemek, var olanı dağıtmaktır. Bugün PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini engellemek için, küçük de olsa her türlü entrikalara başvurmaktan geri kalmıyorlar. Geçmişte UGD'yi ve daha sonra 81-82'lerde suni birlikler kurmaktan da geri kalmadılar. Amaçlarına kavuşamayınca da, zaten temelsiz, ilkesiz ve suni birlikler olduklarından ne birlikleri ve nede dağılmaları belli oldu.

Bu sözkonusu güçlerin, Mahmud Övür'le görüşmeleri olduktan sonra, görüşmeler günlük olarak devam ediyordu, ama günlük yaptıkları görüşmeler salt Sami, Mervan ve Övür arasında kalmıyordu. Çünkü görüşebilecekleri başka biri daha vardı. Urmiye'deki TC konsolosunu unutmamak gerekir. Övür'ün bir ayağı TC konsolosluğunda iken, diğer ayağı da; "Sami'nin konsolosluğunda" idi.

Mahmud Övür, nelerle karşılaştığını anlatıyor yazısında. Mahmud Övür yazısına, "Kurşuna dizeceklerdi beni" diye başlık atmış. Doğru söylüyor. Çünkü Mahmud, oralarda nelerin peşinde olduğunu iyi biliyordu. Iran askerleri ve devrim muhafızlarının her hareketi, Mahmud'un içinde bulunduğu suçluluk psikolojisinden dolayı aklına "kurşuna dizilmeyi" getiriyordu. Tabii ki, bu korku onun doğal hakkıdır. Ama salt ondan da korkmuyordu. En çok korktuğu, onun için geldiği, araştırdığı ve peşinde olduğu işin ortaya çıkması idi. Bir yandan Pêşengci, diğer yandan gazetecidir, öbür yandan da çevirdikleri dolaplar ve "esrarları" var ortada. Ya bunlar ortaya çıksa ne olabilirdi? Zaten kendisi de kendisine bir ceza kesiyordu. Tek cezasının casusluk sucundan kurşuna dizilmekten başka birşey olamayacağının bilincindeydi. Anlatıyor: "Şehirde gezemiyordum, Ali Amca'nın samaverinden çay içiyordum, ancak onunla sohbet edebiliyordum." Kaldı ki, bunlar hepsi işin gerçeğini kamufle etmenin ifadesidir. İçtiği çay Sami "Amca"nın samaverinden. Oturduğu kahve de Sami'nin özel kahvesi (odası)dır. Yaptığı sohbetler, Sami ile Türk Konsolosluğu arasındaki planlar üzerinedir. "Pasaportum alınmıştı" diyor, ama şehirleri dolaşıyor ve PKK'den ayrılanların peşine düşebiliyordu. Bunun için Sami Amca'sının pasaportu yetiyordu.

Mahmud Övür Türkiye'ye gittikten sonra, hemen Sami ile telefonda konuştu. İlk başta PKK ile Yekiti'nin ittifak kurup kurmadığını sordu ve PKK'nın U... şehrindeki telefon numarasını istedi. Bunun yanısıra daha başka şeyler de söyledi. Ben bu bilgileri Sami'nin muhafızı olan birisinden alıyordum ve bende bir çok sefer bizzat bu konuşmalara şahit oldum. Telefon konuşmaları bir değil, haftada iki sefer ve gerekirse daha fazlada oluyordu. Bizzat Türkçe tercümanlık yapan arkadaşları, günlük olup bitenleri gelip anlatıyordu. Yalnız Türk konsolosluğu ile görüşmelerinde Mervan tercümanlık yaptığı için fazlası ile bilgi alamıyordum. İşte, Mahmud Övür'ün kurşuna dizilme korkusu bundan ileri geliyordu. Zaten kendisi göz altına alındığında, yardakçısı Mervan hemen başka yere gitti ve gizlenmeye çalıştı.

Bunları anlatırken, Bay Mahmud'a sanırım MİT'den taraf herhangi bir tehlike gelmez. Ancak olsa olsa, "daha gizli hareket edemez miydiniz?" diye sorabilirler. Ama bununla birlikte, "başarılarınız da var tabii, PKK hakkında Sami'den aldığınız bilgiler az sayılmaz, bunun yerini tutar" derler. Zaten sizin aldığınız bilgiler ne ki? Türk burjuvazisinin hayallerinde günlük, saatlik ve saniyelik yaşanan rüyalar olan, "PKK Çöküyor", "APO vuruldu", "PKK dağılıyor", "Dört-beş kişilik bir grup kalmış" vb. gibi başlıklara sizde sadece bir kaçını eklediniz. Çünkü, yaptıklarınız ve attığınız başlıklar ne ilktir ve ne de sondur. Bu, yaşadığınız korkunun rüyalarınıza da yansımasıdır. Ulaşamadığınızı ancak rüyanızda görmeye çalışıyorsunuz. Bu korkulu rüyalarınızla birlikte mutlaka tarihin çöp sepetine atılacaksınız.

Hatırlıyorsanız Bay Mahmut, tek bir sefer sizin sorunuza uzun bir cevap vermişliğim var: "Hakkari bölgesinde geniş operasyonlar başlıyor, bu operasyonlara karşı PKK'cilerin tedbiri ne olabilir?" diye sorduğunuzda, kendimi tutamayarak şu karşılığı vermiştim: "Size göre 'mehmetçik'ler güçlüdürler, operasyonların korkusu ve güçlülüğü sizleri neşelendirir. Ama PKK'nin onbeş kişilik grubuna karşı, binlerce asker ve sözümona 'özel tim' dedikleri ve 'anneel..' diye bağırarak kaçıp çatışma alanlarını terk edenler, bir şey yapamaz. Düşüncenize göre operasyonlar oldu mu, artık PKK'ciler barınamaz veya hareket edemez duruma mı geliyorlar?" Bu cevabıma karşı gözleriniz ışıldak gibi açıldı. "Öyle mi?" diye sordunuz. Sonra, "Nasıl oluyor yahu, güçlü teçhizatla donatılıp geliyorlar? Sanırım PKK'nin bu kadar güçlü silahları olmaması gerekir? Çünkü gerilla hareketidir, fazla silah taşıyamaz" diye mırıldandınız. Buna karşın ben; "Sorun, güçlü silahlar sorunu değil, elbette onların da rolleri var ama önemli olan gönüllülük ve iradedir" dedim. Bu özelliklerin PKK'lilerde bariz olduğunu belirttim. Bundan sonra kafan hemen yere eğildi ve yarım saatten fazla kafanı kaldırıp hiç kimseye bakmadın. Derin derin düşünmeye başladın. Sanki gemin denizde batmıştı. Ama bir anlamda da böyledir. Tabii ülke "elden gidiyordu", en son çırpınış operasyon ve özel timlerdi. Bunlar da başaramazlarsa ülke tümden elden gidecek. Ve artık senin gibi uşaklara kemik verecek ve sahip çıkacak kimse de kalmayacaktır.

Bay Mahmud Övür, aldığınız mükafatı neyin karşılığında aldınız? PKK'den ayrılanlarla yapılan

röportajlardan mı, yoksa başka dalda faaliyet yürütmekten mi aldınız? O aldığınız başarı belgesi için, acaba bu röportajlar yeterli gelir mi? Sanırım sizden önce çok kişi aynı başlıkları kullandı ve röportajlar, fotoğraflar yayınladı. Ama siz aldınız başkaları almadı. Sizce bu başarı belgesi neyin ürünü olabilir? Bana kalırsa diğer ikinci bir mesleğinden, yani açıkçası MİT ajanlığından almışsınız. Ama seninle ortak çalışanlara, bu mükafat açıktan verilmedi; öyle ya onların mükafatları daha değişik biçimlerde olur. Bir yandan gizli kalması gereken bir zorunluluktur, diğer yandan belki onların mükafatları İdris-i Bitlisi'nin aldığı mükafata benzer olabilir. Muhtemelen onun ilerisinde de olur, ama tabii ki görevlerinde dedeleri İdris-i Bitlisi kadar başarılı olurlarsa. Yalnız TC'den değişik biçimde mükafat alanlar da olmuştur. Mesela bunun en bariz örneği olan Dersim'de Rayber vb. kişiler böyle mükafatlandırılmış. Aslında bunu da unutmamak gerekir. Artık bilemiyorum, siz nasıl anlaşmışsınız, o protokolünüze bağlı olan bir şeydir. Eğer, Avrupa'nın parmağı bu işin içinde varsa tabii durum değişir, yok eğer salt Türk burjuvazisinin tek başına size vaadi olursa, Reyberlerin aldıkları mükafattan ileriye gitmez. Bu da size bir nasihatim olsun!

Baylar, sizce PKK dağılıp ortadan kalkarsa rahatlayacağınızı mı sanıyorsunuz? Açık ki, rahatlamanız ancak kendinizi tamamen inkar etmekle olabilir. Bir kere Türk burjuvazisi Kürtlerin varlığını bile kabul etmez. Size göre var olan faşist yönetim, "demokratik" bir yönetimdir. İşte bu noktada ne kadar aptalca yanıldığınız ortadadır. Gerçekten burada ne kadar kendinizi bir tanımaz bir halde olduğunuz açığa çıkıyor. Biraz geriye bakınız, takip ettiğiniz ve onlardan aldığınız ihanet mirasının yaratıcıları nerelere gittiler? Türk egemenlerinin bunların başlarına neler getirdiğini görmek için, biraz da düşünüp geriye bakmıyor musunuz? Sanırım geriye bakmakta ve ders çıkarmakta büyük yarar vardır. TC'nin yapamayacağı ve başaramayacağı şeyleri çok kişi yapabildi. Ama en son akibetleri yine de Türk gericilerinin eliyle ölüm oldu. Hem de nasıl bir ölüm! Tarihin unutamayacağı bir ihanetin sonucu olarak.

Bir de sizleri adeta sersemleştiren bir nokta var: PKK saflarından ayrılan sıradan bir kişi oldu mu, hemen halay çekmeye başlıyorsunuz. Sevinçten naralar atıyorsunuz. Şunu iyi bilin: PKK, bir-iki veya birkaç kişinin ayrılması ya da devrim kaçkınlarının uzaklaşması veya ihaneti ile bitmez. Bırakalım ayrılmayı, düşmana karşı kahramanca şehit düşen yüce insanların şehit düşmelerine de içiniz müferreh oluyor, seviniyorsunuz. Adeta sayıyorsunuz; "filan ayrıldı, birkaç kişi öldü, birkaç kişi de yakalandı. Tamam PKK bitiyor..." Buna ne anlam veriyorsunuz? Bu ihanetin açık ve gerçek yüzü değil midir? Açık ki, ihanetin ve uşaklığın en somut bir görünümü budur. Sevincinizi ve o ihanet duygularınızı halka ve kitlelere de kabul ettirmeye çalışıyorsunuz. Bir dönem PKK'nin gelişmesini, var olan bütün gücünüzü sarfederek engellemeye çalıştınız. Tüm çabalarınıza rağmen, bugün PKK milyonları temsil ediyor. Artık birkaç ayrılma ve sizin yaptığınız basit propagandalarla dağılacağını hiç beklemeyin. Eğer bunu umut ediyorsanız, beklentiniz boşunadır. Her ülkenin mücadele sürecinde mutlaka ayrılmalar, ihanet edenler çıkmış ve hatta ajanlar bile bu hareketlerin içine düşman tarafından sokulmuştur. Bunlar her mücadelenin tarihinde doğal olan olaylardır. PKK'den de dün, bugün olduğu gibi yarın da ayrılanlar olabilir. Bu PKK tarafından da çok iyi bilinen bir gerçektir. Yalnız sizin yaptığınız borazanlıktır. Açık gerçekleri tersyüz göstermeye çalışıyorsunuz.

Ama, bunları bilmiyor veya okumamışsanız birşey diyemeyiz. Açık ki, çok iyi bildiğiniz halde habire kitlelerin moralini bozmak, düşmana hizmet için bu propagandayı yapıyorsunuz. Görevlendirilmiş bir kişi neye hizmet ettiğini ve neye karşı görev aldığını bilerek hareket eder. Sizde böylesiniz!

Mahmud unsurunun üçlü-dörtlü çalıştığının, Pêşeng, Sami vb. ile de ortak iş yürüttüklerinin bir kanıtı olarak da; "Benim çektiğim resim ve yaptığım röportaj belgelerim İran Pasdaranları tarafından yakalandı" diyor. Peki bunlar yakalanmışsa, nereden böyle dizilmiş röportajımı ve değişik değişik resimlerimi elde ettiniz? Bir taraftan, "yakalandı" diyorsunuz, diğer yandan da yayınlıyorsunuz. Bu ne biçim keramet? Dedik ya, bu keramet yalnız sizin değil, sizinle birlikte, perde arkası şebeke şefleri, yüzleri maskeli olanlar da var. Kuşkunuz olmasın, onları da ortaya çıkarmakta tereddüt etmeyeceğiz. Bunların başında, birçok yerde, "zemzem suyunu pislemiş" senin gibi olan Sami Abdurrahman ve Serhad Dicle'ler gelir. Kara gözlüklü, siyah maskeliler perde arkasından iş yürütüyorlar!

Şimdi tek bir şey sormak istiyorum kara gözlüklü Bay Sami'ye! İngiltere'den gelirken seni "komünistleştiren" nedenler nelerdi? Sınıfsal nedenlerden mi, yoksa İngiltere'den aldığın "sosyalist" eğitimden dolayı mı? İkincisi; seni "komünistlerden" koparan, ilkel-milliyetçilikle birleştiren nedenler ne idi? Peki, buna da boş verelim! İlk katılır katılmaz hemen "Parastın"ın en üst mercisine çıkmanız da, o sanatın ve yeteneğin güçlülüğünü nereden almıştınız? Belki "ilahi" olabilirsiniz. Bugün, bir "Demokratik Halk Partisi" adına ortaya çıkmakla, az çok "ilericilik" adına piyasada rolünüzü oynamak istiyorsunuz. Partinizi kurmak için "Bedil el Sewra" adındaki kitabı çıkardınız, sözümona Kürdistan'ı yeniden tahlil ediyorsunuz ve geçmişinizi eleştiriyor, yenisini yaratmak istiyorsunuz. Güya bu amaçla çıkarmışsınız bu kitabınızı. Neden tek bir kelime ve tek bir cümle içerisinde bile "Parastın" denilen örgütün adı hiç geçmiyor? Olumlu ve olumsuz yanları nelerdi? Kimler tarafından, nerelerde eğitim görülmüş, hangi kişilerin tarafından kurulmuş ve senin ondaki rolün ne idi? Neden sürekli o dalda daha da yükselmek istiyordunuz? Meşhur "Geçici Komite"yi kurarken, neden o eski "Parastın"ın adamlarını tekrar toparlayarak komite kurdunuz? Bunlara cevap yok, ve özeleştiri denilen şey senin gibilerden istenilmez de, beklenilmez de. Ama yine de aldanan başkaları. Senin o gerici ve kapkara yüzünü tanıyabilmeleri için, özeleştiriden söz ettik. Özeleştiri, gerçek devrimcilerin işidir. Açık ki, bunu senden beklemek de en büyük aptallık ve yanılgı olur. Belki bazılarınca Sami Abdurrahman "devrimci" veya "yurtsever" görülebilir, onun için özeleştiriden söz ettik. Aslında kişi olarak gördüğüm kadarıyla onun Kürt toplumuna yaklaşım biçimi ve tarzını, onun ajan olmasının kanıtı olarak yeterli görüyorum. Yalnız, onun durumunu bilmeyen, aldanmış ve "devrimciliğine" inananlar için, bu soruyu sormakta yarar gördüm. Kuşkusuz Sami Abdurrahman, devrimcilikle ve yurtseverlikle zerre kadar alakası olmayan bir kişidir. Tam tersine, düşmanlar tarafından eğitilmiş, Kürdistan hareketlerini sabote etmekle görevli olan biridir. Bu sözleri sarfederken, küfür etmek veya kinci bir dil kullanmak açısından söylemiyorum. Kişi olarak şahit olduğum ve izlediğim kadarıyla vardığım sonuca dayanarak söylüyorum ve bunu kitlelere açıklamayı üzerime düşen tarihi bir görev olarak görüyorum. İnanıyorum ki, her yurtsever ve devrimci, Sami'nin geçmiş tarihini ve bugünkü Kürdistan sorununa yaklaşımını izler, devrimci bir değerlendirmeden geçirirse, kesin kararını verir ve hangi pazarın kumaşı olduğunu hemen ortaya çıkarır. Bir devrimci biçime bakmaz, hareketleri ve kişileri biçimsel olarak değerlendirmez. Biçimsel olarak değerlendirdi mi, hemen yanılgılara düşer. Ancak tarihi geçmişine, pratiğine, yaklaşımlarına vb. şeylere bakarak değerlendirir, kararını verir. Bunları sorarken başka bir soruyla da karşılaşıyoruz. Tabii ki çok aptalca bir soru. "Eğer Sami İngiltere ajanı ise belge getirin, ajanlık, kimlik numarası, kayıt defteri vb." diye soruyor bazıları. Buna, "ancak kendisi getirebilir" cevabını verebiliriz.

Gerek Sami'nin ve gerekse de Pêşeng'in (PPKK) geçmişleri ve günümüzde sorunlara ve hatta kişilere yaklaşımları bile, açık ortadadır. Örneğin benim durumum: Her şeyden önce ülkeme ve halkıma, toprağıma aşık olan biriyim, ister ilkel, ister marksist-leninist bir bakışla ve isterse demokrat bir biçimde olsun. PKK'den uzaklaşmam, aynı zamanda ülkemden ve halkımdan ayrılmak gibi oldu ve benim için bir ölüm demekti. Yani gaye, PKK'yi Türk gazetelerinde teşhir etmek miydi? Hayır! Ama bu iflah olmaz kişiler kendi görevlerini yerine getirebilmek için bu senaryoyu çevirerek, fotoğrafımı ve benim adıma düzenledikleri bir röportajı yayınladılar. Ayrıca ben MK üyesi olmadığım halde böyle gösterdiler. Ben en alt kademeden bir kadroyum. Durum böyle olmasına rağmen, "uzun yıllar üst düzeyde yönetici olarak çalışan, Apo'yla omuz omuza merkez komiteliği üyeliği yapan" diye yazıyorlar. Ben bunları yazarken tepkici bir biçimde yazmıyorum. Çünkü daha önce de zor durumda kaldığım zamanda bile, Sami'nin yanında misafir kalmak istemiyordum. İstemememin nedenleri de bu yazdıklarımdan ortaya çıkar. Daha önce, her ne kadar idealistçe meselelere yaklaşıyorduysam da, Sami'nin tarihini ve geçmişini iyi bildiğim için, hiçbir zaman güvenip yanında kalamazdım ve aynı zamanda bunu kendim için bir ihanet olarak görüyordum.

Benim tanık olduğum ve belirttiğim şeyler temelde, bu güçlerin yanında bulunan aldanmış, dürüst kadro veya savaşçılara çağrıdır. Bir daha devrimci ve bilimsel bir biçimde bunları değerlendirsin, tekrar gözden geçirerek, onların gerçek yüzlerini görüp, devrimci bir hareketin safına davet ediyorum. Gerçekten bir devrimci için, bir gün bunların yanlarında kalmak ölüm demektir. Eğer savaşmak ve gerçekten mücadele etmek istiyorsak, PKK saflarına geçmek en doğrudusur. Ancak, devrimci, demokrat ve yurtseverim diyen bir kişi kendi yerini, PKK-ERNK-ARGK içinde yer alarak bulur. Yine, yaşama da burada ulaşır. Yıllardan beri kokuşmuş, adeta savaş tüccarları haline gelmiş, şimdiye kadar halkımızı pazarlara çıkaranları iyi tanıyalım. Şimdiye kadar sahtekarca ve demagojik bir biçimde bizleri -halkı- aldatan, şu veya bu yabancı güçlerin emirlerine veren, sürekli emperyalistlerin ve gericilerin emirlerinden çıkmayanları tanımak, insanlık ve gerçek yurtseverliğin borcu ve görevidir. Şimdiye kadar kendi çıkarları (aile, sınıf vb.) doğrultusunda halkımızı derbeder edenler ve en çok ilerici görünenler, aslında düşmanın istediği doğrultuda hareket edenlerdir ve yürüttüklerini söyledikleri mücadelelerinde çıkarımızın olmadığını iyi bilelim ve gerçeği kavrayalım.

Tarihten günümüze kadar, bunların sürekli, gelişen ilerici ve demokratik hareketlerin önünde engel teşkil ettiklerini ve çoğu zaman da düşmanların talimatları üzerine darbeler vurduklarını ve vurmak istediklerini biliyoruz. Bugün de, bunların yaptıkları bellidir. Modern ulusal kurtuluş mücadelemizi durdurmak veya çökertmek için tüm çabalarını sarfediyorlar. Kuşkusuz bunların çabaları -samimi bir yaklaşımın tersine- Kürt ve Kürdistan halkının haklı mücadelesini darbelemektir.

PKK'den uzaklaşmam, bu tür güçlerin eline düşerek ve bunlara beni PKK'ye karşı kullanma fırsatını tanımam veya bu duruma düşmem nedeniyle Partime özeleştirimi verirken, aynı zamanda halkıma ve kamuoyuna da kısa da olsa özeleştirimi vermeyi ve mücadele saflarında daha bilinçli, Parti çizgisine daha bağlı bir temelde tüm gücümle faaliyet yürüteceğime dair sözümü yinelemeyi bir görev biliyorum. Bu, aynı zamanda tarihsel bir sorumluluktur da. Daha önce darlık ve ilkellikten kendimi kurtaramamam nedeniyle mücadeleye yer yer yük oldum. Partimden bir dönem uzaklaşırken, bunun büyük yanlışlığını görüyor ve kendimi darlık ve ilkellikten kurtarmaya, Partimizin proleter çizgisiyle tarihimizin en modern mücadelesine laik olmaya çalışacağıma ve Parti Önderimizin yol göstericiliğinde kendi pratiğimle bu çabalara olumlu cevap vereceğime dair bir kez daha söz veriyorum. Bu sözüme, şehitlerimizin verdiği kahramanca mücadeleye layık bir tarzda sahip çıkacağım. Yine bu sözümü, şirin Kürdistan'ın yüzyıllardan beri yabancı egemenlerin çizmeleri altında çiğnenen toprağına sahip çıkacağımı belirterek yineliyorum. Bunun için gerek iç ve gerekse dış düşmanlara boyun eğmeden, son damla kanıma kadar gücümle savaşacağıma ve bu savaşı bir sanat haline getireceğime, Partimizin ve halkımızın çıkarları doğrultusunda mücadele vereceğime dair kararlığımı bir kez daha ifade ediyorum. Bu nedenle, her zaman 'devrimci intikamı' kendime şiar alacağıma ve bu sözüme bağlı kalacağıma bir daha söz ve karar veriyorum.

Ayrıca, beni içine girdiğim durumdan, ihanetin eşiğinden kurtarmaya çalışan ve çıkarıp bir daha devrim safına getiren, yeniden şerefli ve onurlu mücadele içinde fırsat tanıyan, insani yaklaşım ve imkanları esirgemeyen Partime, saygılarımı, devrimci memnuniyetimi ve sevincimi belirtmek istiyorum.

— Kahrolsun her türden ihanetçilik!
— Yaşasın Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN!
— PKK, ERNK ve ARGK bayrakları altında birleşelim!

Devrimci selam ve saygılarımla

Abdülkerim Temel (Zınar)
27 Mart 1988

III, Kongre Çizgisi Her Türlü Engeli Aşma...

Baştarafı 16. sayfada

haksızlıklara karşı isyan bayrağını kaldırırken, bu alandaki tersyüzlülüğü de tersyüz etmiştir. İlk adımları da olsa, adalet, gerçek anlamını kazanmıştır. Bunun onur ve şerefi de Partimizindir. Bir taraftan düşmanın ve uzantılarının her konuda olduğu gibi, bu alandaki anlayış ve işletme biçimi mahkum edilirken, diğer taraftan pratikte gerçekleştirdiği adaletiyle, insanlığa verdiği yüce değeri kanıtlamıştır. Suçlu ile suçsuz, haklı ile haksız tarihimizde ilk defa yerli-yerine oturtulmuştur. Partimiz, '87 pratiğinde ortaya çıkan tasfiyeci ve teslimiyetçilerin ağır suçlarına rağmen, proletaryanın yüce adaletiyle esas olarak bunlara yaklaşmıştır.

Kendi sınıf gerçekliğini gizlemeye çalışan sağ tasfiyecilik, aynı zamanda kof büyüklüğünü de kendisi için bulunmaz bir erdem olarak aldı. Yani bir taraftan kendi gerçekliğini tümüyle sergilemekten kaçınarak inkarı geliştirirken, diğer taraftan açık olmazsa da ona sarılma vardı. Bu çelişkisinin bilincinde olan sağ tasfiyecilik, feodal sahtekarlıktan el çekmeye niyetli değildi. Çünkü, bir daha Partimiz şahsında tüm halkı kandıracağına kendisini inandırmıştı. Ama hayır, tarihin bir daha kötü bir biçimde tekerrür etmesine asla müsade edilmeyecekti. Bu kadar emek ve bilinçle yoğrulan Partimiz, bunların sinsi ve kurnazlıklarına kanamazdı. Ezilen Kürt insanının tarihi çok iyi biliniyordu, deney ve tecrübeler az değildi. Nitekim takınılan tavır da bunun böyle olduğunu kanıtladı. Daha ilk teşebbüsünde sahtekarlık görülerek engel olundu. Halkın iradesini kendisinde somutlaştıran tüm yapı, kararlıca sahtekarın üzerine yürüyerek, halkımızın emrini bir daha yeniledi. Bu emir, yüzlerce şehidin kanıyla sulanan davamıza karşı işlenen suçların karşılıksız kalamayacağıydı. Hele hele inkara dayananların asla affedilmeyeceğiydi.

İşte burada sanık sandalyesine oturtulan sağ tasfiyecilik şahsında işbirlikçi egemen sınıf, yargılayan ise Partimiz şahsında tüm ezilen Kürdistan halkıdır. Tarihte, yaptıklarıyla hayli suçları kabaran egemen sınıf, bir daha suçlarını gizleme sahtekarlığına başvurunca, halkımızın kararlı tutumuyla karşılaşmıştır. Halkımızın, kendi egemen sınıfını yargılaması ve mahkum etmesi kadar doğal ve haklı bir şey görülemez. Çünkü, hep onlar tarafından aldatılmış, ihanete uğramış, baskı görmüş, her şeyini onların işbirliği sonucu yitirme noktasına gelmiştir. Ancak, buna rağmen, sürekli haksız ve suçlu bir konumda gösterilmiştir. Dolayısıyla hiçbir zaman kendisine yapılanların hesabını sorma olanağına da kavuşamamıştır. Ama şimdi ortaya çıkardığı devrimci önderliğiyle, her şey gibi, cılız da olsa buna da kavuşmuştur. kendisine yapılanların katbekat hesabını sorma kararlılığını göstererek boyun eğmiyor. Bunca acı, sefalet ve katliamdan geçerek, bileğinin bükülmezliğini bir daha Partimiz şahsında göstermiştir. Onun içindir ki, uğruna onca kan döktüğü gelecek aydınlığa emin ve kararlıca yürüyor. Başında sallanan hain balyozu, bugün mahkum edebiliyor. Bu kararlılığı anlayan sağ tasfiyecilik, başta takındığı sahtekarca tutumdan vazgeçmek zorunda kaldı.

Evet, sağ tasfiyeciliğin yaptığı itiraflar, bir yıl gibi kısa bir dönemin ortaya çıkardığı suçların itirafı olsa da, kocaman bir geçmişiyle egemen sınıfın yaptığı tüm suçların itirafı anlamını taşımaktadır. Dayandığı zemin ve gıdasını aldığı kaynak, uzun ve ağırlığı taşınmayacak kadar büyük bir ihanet olayının son bir halkasıdır. Son pratikte, geçmişin cilalanmış tekerrüründen başka bir şey değildir. Sağ tasfiyecilik, işe başlarken, kurtarıcı bir önder edasıyla hareket ederek, yapı üzerinde egemenlik kurmaya çalışır. Demagoji ve yalanlarla kendisini kabullendirmeye çalışırken, önüne çıkacak engelleri de hesaba katarak hareket eder. Tam bir egemenlik kurmak için, işe, kadro politikasıyla girişir. Onun için de, Parti yapısını, aydınlar ve köylüler diye ikiye bölerek, birisini yanına diğerini karşısına alır. "Köylüler iktidardadır" sloganıyla hareket eden tasfiyeci, tam da sınıfına yaraşır bir biçimde ikiye ayırdığı kadroları birbirine düşürerek kullanmaya çalışır. Fitne-fesat, hile-entrika ve demagojiyi temel alarak "sürece girmek için önce yatağa düşmek gerekir" mantığıyla, kadrolar arasında didişme, bunalım ve güvensizlik ortamını geliştirir, kadroları güçten düşürür. Sonra da onun bu mantığını kabul etmeyenleri, ya saf dışı bırakır, ya da iş yapamaz hale getirir. Kısacası, geliştirdiği tasarrufçulukla Parti ve halkın en dokunulmaz değerlerine saldırır. Bu noktada başarılı olduğuna inandıktan sonra Parti çizgisini deforme etmeye yönelir.

Peşinde ilkel-milliyetçi anlayışla Parti çizgisinde delikler açmaya veya demagoji ile çarpıtmaya çabalar. Bunu, ittifaklar politikasında açıkça görebilmekteyiz. Dışarda binbir zorlukla oluşturulan ilişkiler, ya tümden koparılma noktasına getiriliyor, ya da egemen sınıfın çıkarı temel alınarak yaklaşılıyor. İçerde ise yoksul köylülük temel alınarak devrimci savaşımız geliştirileceğine, zengin köylülük ile feodal ağalar temel alınır. Yapılan planlama subjektif olurken, pratik örgütlenmede ilkel-milliyetçiliğin çizgisi temel alınır. Öyle ki, Askerlik Yasasının uygulanmasında zengin köylülükten başlanır, oluşturulan Parti komitelerinde "mirêmira, mir" örgütlenmesine gidilir. O kadar pervasızca davranıyor ki, bunları direkt adlandırmaktan bile çekinmez. Çizginin çarpıtılması, taktiğin pratik işlerlik kazanmaması için ne kadar sinsi, ve entrikacı yöntem gerekiyorsa hepsine başvurur. Bu gözükara düşmanlığını Parti ve Parti yapısıyla sınırlamaz, onun aynısını hatta daha despotçasını halka yapmayı önüne bir görev olarak koyar. Halk düşmanlığına kısmi de olsa, pratik işlerlik kazandırır.

Evet, sağ tasfiyeciliğin itiraflarında somut örnekleriyle açıklayarak daha yüzlercesini sayabiliriz. Feodal entrika, hile ve despotça yöntemlere dayanarak asalakça yaşamını sürdüren egemen sınıflar bu defa Partimiz içinde yaşamaya çalıştılar. Proletaryanın kanı ve emeğiyle yoğrulan değerlere yaklaşım biçimi bu olmuştur. Kendi adına yola çıkma cesaretini gösteremeyen bir sınıf, Partimizi de içten fethederek kendi konumuna sokmaya çalışmıştır. Ruhuna, işbirlikçiliği, uşaklık ve ihanetin işlediği bir sınıftan başka bir şey beklemek doğru da olmaz. Halkı, devrimi ve Partiyi korumak, ancak bu gerçekliği kavrayıp, gereklerini yerine getirmekle sağlanır. Parti yapımızın bu noktada ortaya koyduğu kararlı tavırdır ki, egemen sınıf, tasfiyecilik şahsında boyun eğmiş ve suçlarını itiraf etmiştir. Bu, yapılabilecek kötülüklerin en kötüsü, suçların en ağırıdır. İhanetçi ve despot bir geçmişin, Partimiz içinde hortlatılmak istenmesidir. Bunlara, değil bir Partili veya savaşçı, sıradan bir insanlık emaresini taşıyan birisi bie müsade edemez. Mahkum edilen diğer bir anlayış ise Partimiz içinde çeşitli biçimlerde geliştirilmek istenen teslimiyetçiliktir.

Çeşitli dönemlerde değişik biçimlerde de olsa, ortaya çıkan teslimiyetçilik, Partimizi hep kemirmiştir. Son olarak bir ögede görülen teslimiyetçilik de, esas gıdasını sömürgecilikten ve onun yarattığı toplumsal zeminden almaktadır. Devrime olan inançsızlık ile yabancı yaşam ilişkileri birleşince teslimiyet bayrağı çekilir. Pratikte kendisini, didişme, dedikodu, bunalım teorilerini üretme, güvensizlik, inançsızlık, pratikten kaçma vb. biçimlerde gösterirken, sonradan Parti ve devrim dışına çıkma özlemi duyulmaya başlar. Ancak tasfiyeciliğin yarattığı zemin ve kendisini rahat hissederek ve devrimin tasfiye olmasını bekler. Çünkü, her şeyi kendisini buna inandırmış, tüm benliğiyle kendisini buna kaptıran köle ve teslimiyet ruhu, sadece kendi sonunu değil, çok kötü bir biçimde tüm Partinin sonunun geleceğine kendisini kaptırmıştır. Bireysel düşkünlükleri uğruna, girdiği her ortamı birbirine katan, güvensizlik tohumlarını eken, ikircikliği aşılayan anlayışın beklentisi, olsa olsa bu kadar iğrenç bir şey olabilir. Bu yönlü çabalarını yoğunlaştırarak etrafına zehir saçan konumuyla, düşmanın ajanlarının bile başaramayacağı işleri başarırak hizmet etmiştir. Öyleki tüm bir yapıyı kendisiyle uğraştıran, ortamı muğlaklaştıran çabaları pervasızca olmuştur. Devrime, halka ve Partiye karşı hiçbir sorumluluk duymayarak tasarrufçuluğunu geliştirmiştir. Bu, sadece teslimiyetçiliği seçme değil, çabalarını direkt bir bağ içerisinde olunmasa da düşmana hizmet etme ile bütünleştirmedir.

Teslimiyetçiliğin tahribatlarını yaşayan yapımız, bir kez daha gerçekliğe tanık oldu. Açtığı yaralarla sömürgeciliğe hizmet eden teslimiyetçiliğin yakın geçmişte nasıl ihanetle sonuçlandığı hala belleklerde canlıdır. Bunun en somut örnekleri, zindanlarda yaşananlardır. Son olarak değişik biçimde çıkan, ama aynı özde birleşen teslimiyetçilik, daha öncekilerden farklı değildir. Hata daha kötüsündendir. Çünkü, direkt cepheden değil, Partimizi içten kemiren ve teslimiyeti dayatan bir biçimdedir. Yaşamdan düşünceye kadar dayatılan bu iken, Parti yapımız, bunu asla kabul etmeyerek mahkum etmiştir. Halkımızın bir daha böylesi olumsuz bir durumla karşı karşıya bırakılmaması, devrim şehitlerinin çizdiği yolda ilerlemek ve büyük proleter emeği korumak, baştan beri Partimizin tavizsiz izlediği hattır. Her zaman olduğu gibi, şimdi ve bundan sonra da, sonuna kadar kararlı olacaktır. Yapımızın son olarak takındığı kararlı tavır bunun son örneğidir.

Onlarca halk temsilcisinin katıldığı bu toplantılarda, halkımız adına, suç işleylenler sanık sandalyesine oturtularak hesap sorulmuştur. Partimizin bu alanda attığı adımlar, halkımıza bu olanağı sağlayarak, hep suçsuz yere cezalara boğdurulma konumundan kurtarmıştır. Suçlu ile suçsuz, haklı ile haksız, yargılaması gereken ile yargılanması gerekenleri birbirinden ayırma olanağına fiili olarak kavuşmuş bulunuyoruz. Son olarak sağ tasfiyecilik ve teslimiyetçiliğin şahsında egemen sınıfların, halkımıza ve Partimize karşı işledikleri suçlara karşı da, Partimizin temsil ettiği adalet sürekli kılınmıştır. Bu anlayışların sahipleri ve temsilcilerine eğitici ve iknacı yaklaşılmış ve tüm hukuki olanaktan yararlanmaları sağlanmıştır. Tüm diretmelerine ve suçlarına karşın bu böyle olmuştur. Sonuçta yaptıkları kötülükleri, kendileri itiraf ederek lanetlemişlerdir. Elbetteki bunu öyle bir çırpıda yapmadılar, ama Partimizin yaklaşımı hep böyle olmuştur.

İşledikleri suçlar ve verdikleri zararlar çok ağır suçlardır. Ama Partimizin proleter adaleti, bu kadar suç sahiplerini bile insanlığa kazanmayı temel almıştır. Sabırlı ve yoğun bir emek pahasına da olsa, bu ilke, hep önde tutularak süreklileştirildi. Zor koşul ve kıt olanaklara rağmen, kazanma ilkesinden hareket edilerek, tüm suçlarına rağmen bu unsurlara gelişme imkanları sunulmuştur. Partimiz, onların anlayışlarını mahkum ederek yüzlerce kez idam etmiştir. Onlar da, itiraflarında kendi suçlarını kabul ederek, anlayışlarının mahkumiyetine onay vermişlerdir. Partimiz, bu anlayış sahiplerini, tüm suçlarına rağmen, zararlı konumlarını terk etmeleri ve verdikleri söze bağlı kalmaları kaydıyla, devrime hizmet etme olanağını tanıyarak büyüklüğünü göstermiştir. Elbette, bu, anlayışların bir daha mahkumiyetinin yapılmaması anlamına gelmez.

Partimiz, bu olayda da, görüldüğü gibi temsil ettiği çağdaş adaletiyle soylu, adil ve tavizsiz tavrını bir kez daha net bir biçimde sergilemiştir.

— Kahrolsun Tasfiyecilik!
— Kahrolsun Teslimiyet, Yaşasın Direniş!
— Yaşasın Partimizin Devrimci Adaleti!
— Zafer, Partimizin Öncülüğünde Birleşen Halkımızındır!

N...
Ocak 1988

Kürdistan'da Aile Kurumu, Kadın Hakları ve....

Baştarafı 19. sayfada

yoldaşlıklar yaratırız. Sadece kadında değil, bir bütün olarak aramızdaki ilişki, yoldaşlık ilişkisidir. Bu, cinsiyet tanımaz. Bölge farkı tanımaz. Ulusal farkı tanımaz. Yani sosyalist yoldaşlıktır. Biliyoruz ki, bu her alanda eşitçedir. Yani, sadece ve sadece eğer bazıları zayıflıkları varsa biz de güçlüyse onu güçlendirmekle telafi ederiz veya yoldaşlığın gereği budur. Kısacası kendimizi düşünme yerine, sürekli yoldaşları düşünürüz. Biz, böylesi sorunlarla yüzyüze geldiğimizde, ona devrimci bir militanın verebileceği karşılığı veririz. Bu tutum ısrarla sürdürülürse milyonlar, önderliğiniz altında rahatlıkla birleşir.

Bunu basamak alarak ne kadın ucuz kurtuluşu için burada her türlü fitne-fesat bozguncuğulu, dedikoduculuğu yaparak mesafe alabilir, ne de bir erkek bu konuda kendini rahatlatarak büyüklüğünü, erkekliğini, namusluluğunu kanıtlayabilir. Hayır! Bütün bu konularda da ölçü, özgürlük mücadelesinde alınan mesafeyle ölçülür. Yiğitsen, özgür isen, kurtuluş istiyorsan, karşılığında ne yaptın; ölçü budur. Bence bu konudaki bütün yaklaşımlarımızı sağlam yapıp mücadeleyi bu temelde geliştirdikçe bunun üzerinde gelişecek ilişki kötü değildir. Ama sahtekarca, aldatmaca olmayacak; tümüyle bunu geliştirme temelinde böyledir. Önce özgür kadın, özgür erkek ulusal kurtuluş olmalı ve bunun üzerinde yeni aile yükselmeli, aile kurumu yeniden inşa edilmeli ve çocuklar olursa eğitilmeli ve büyütülmelidir.

O halde çözüm, Partinin doğru çözümüdür. Çözüm, Partinin sağlam yaklaşımlarındandır. Bu, fedakarlığı, devrimci siyaseti ve yurtseverliği geliştirmeyi başa almayı gerektiriyor. İlişkilerimizde öncelikle açık, samimi, dürüst, yoldaşlığı esas almalıyız. Bu, her türlü hakimiyet duygusundan kurtulmayı gerektirir. Yani, seveceğimiz ve sayacağımız insanlar üzerinde yoldaşlığı zedeleyen bir hakimiyetimizin olmasına hiç de gerek yoktur. Bazıları böyle yaklaşıyor ve kendi ailesinden, çocuğundan başkasını görmüyor. Ya da görmek istemiyor.

Benim ailem, benim çocuklarım tabirinden ziyade, halkın çocukları tabirini kullanmak daha doğru olur. Kaldı ki bir devrimci, halkın çocuklarına kurtuluş yolunu göstermekle, onları örgütlemekle görevlidir. Bu, onları sevmeyi de getirir. Yoksa kendi çocuğundan ve ailesinden başkasını insan yerine koymayan kişi ya dar, tutucu bir köylüdür ya da bir küçük-burjuvadır.

Bu konuda da açılımı kapsamlı yapmaktayız. Bunun için yoldaşça yaklaşma esas alınmalı ve bütün halka da doğru taşırılmalıdır. Biz sevgiyi bu kadar genelleştirirsek, kişi halkın genel çıkarlarına bu kadar kendisini amade ederse; bu kişi için meseleler çoğunlukla çözülmüştür diyebiliriz. İçine gireceği her türlü ilişkide devrimci sonuçlar doğurur, önemli devrimci değişikliklere yol açar, her hareketi, her eylemi böylesi bir sonuç yaratır. İşte, bu da ne demektir? Doğru önderlik anlayışının, militanca yaklaşımın başarısı demektir. Her Parti militanının bu konuda da mesafe alması, örnek ilişkiyi şahsında temsil etmesi, halkı bu konuda yeniliğe çağırması ve özellikle de bu konudaki örgütsel-eğitsel görevleri başarması, her yerde bu konuda bir propagandacı, bir örgütçü olması, hiç emir beklemeden yeni görüş, talimat beklemeden, bunu böyle yürütmesi sosyalistlik görevidir. Hem de zaman zaman değil, sürekli bir görevdir. Eğer böyle çalışılırsa, Partinin siyaseti sürekli ve yoğun işlenirse; şüphesiz devrimin güçlü bir yedeği harekete geçirilmiş olur. Ayakbağı olan bir ilişkisi, güçlü bir devrimci enerji kaynağına dönüşür ve devrimimizin kapsamı daha da derinleşir ve toplumsallaşır. Ulusal kurtuluşun sınıfsal boyutu yanında cinsel boyutu daha da gelişir ve bunun gelecekteki ifadesi çok daha anlamlı, çok daha büyük olur. Bunu, biz Parti saflarında ne kadar geliştirirsek, güçlendirirsek genelde kitlelere, topluma o kadar daha fazla taşırmış olacağız ve bu da devrimimizin daha yüksek bir seviyeye ulaşma başarısını ifade edecektir.

Okuyucu, abone ve yayın dağıtım temsilcilerimize duyuru:

Hesap numaramız değişmiştir. Serxwebûn yayınlarının yeni hesap numarası aşağıdaki gibidir.

Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Gerilla Yaşamı Akıcı, Hareketli ve Şiirseldir

Baştarafı 8. sayfada

selam gönderiyordu. Bu arada arkadaşlardan kimi okuyor, kimi uyuyor, kimisi de doğanın bu güzelliği altında canlı canlı "Gelişme sorunları ve görevlerimiz" üzerinde tartışıyordu. O sıra, demliğe su doldurup gelen arkadaş da, demliği meşe közlerin üstüne koydu ve arkadaşlara dönerek, "Şimdi sizlere çok güzel bir çay demleyeceğim" dedi. Daha sonra nöbetçi arkadaşın yanına giderek, dürbünle çevreyi kontrol etmeye başladı. Bakışları oldukça kinliydi. Akşamın bir an önce gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Çünkü akşam tekrar namlularımız özgürlük türküsünü söyleyecekti.

Köylüler tırpanla yonca biçiyorlardı. Biraz ilerde de bir bostanın içinde şakalaşan çocuklardan biri arkadaşının alnına bir domates vurunca ikisi arasında kavga başladı. Ama, bu kavga birbirine domates atmakla ve birbirilerini yakalayıp ağza domates sokmaktan ibaretti. Gülmemek elde değildi. Çocukların bu domates kavgasına yonca biçen birisi müdahale etti. Bunun üzerine çocuklar bağrışarak bostandan uzaklaştılar. Köylülerin bizden haberleri yoktu. Komutanımız bir müddet çevreyi izledikten sonra, uyuyan arkadaşlar uyandırıldı ve hemen toparlandık. Daha önce bahsettiğimiz hedefin planlanması için toplantı yapıldı. Toplantıda, arkadaşlar oybirliğiyle hedefin imhası doğrultusundaki planı uygun buldular.

Alınan karardan sonra birliğimiz hızla hazırlanıp, yürüyüş düzenini aldı. Sayımın ardından harekete geçtik, kısa bir süre sonra yola vardık ve hemen yolu denetim altına aldık. Aradan uzun bir süre geçmemişti ki karşıdan 3 PTT aracı göründü. Araçlar, menzilimize girince durduruldular. Araçlardan ikisi malzemeyle dolu, diğeri ise 30'a yakın işçinin içinde bulunduğu yarım otobüstü. İşçiler araçtan indirildikten sonra, araçların üçü de ateşe verildi. Aradığımız teknisyen esir alındı. Yolun işlek olmasından ötürü, kısa sürede gelen araçlar durdurularak uzun bir konvoy oluştu. Bu arada geri kaçmak isteyen bir araç, afarofu görünce durmak zorunda kaldı. Araçlardan indirilenlerle kalabalık bir kitle oluştu ve bir anda ortam bir miting alanına dönüştü.

Planımızda böyle bir ortamın oluşacağını fazlaca hesaplayamamıştık. Ancak bir araya gelmiş bunca kalabalık kitleye, amacımızı anlatmak, çağrı yapmak için kaçınılmaz bir fırsat doğmuştu. Bunun üzerine kitleyi hemen güvenlikli bir yere alarak toplantı yaptık. Grubun propagandacısı arkadaş, etkileyici bir dille, Kürtçe hitap etmeye başladı. Propagandacımız, ajitasyon ağırlıklı konuşmasına başlar başlamaz, kitle hep bir ağızdan "Bijî Serok APO!", "Bijî PKK" sloganlarını haykırarak sevinçlerini dile getiriyor ve adeta düşmana karşı duyduğu birikmiş öfkelerini kusarcasına coşmuşlardı. Eylem alanı ansızın bir bayram yerine dönüşmüştü. Yıllardır baskı altında tutulan bir halkın haykıran sesi ortalığı inletiyordu.

Kitleye yönelik propagandadan sonra, teknisyen halkın huzuruna çıkarıldı ve suçunu itiraf etti. Bunun üzerine halk, sömürgeciliğe olan kinini onun yüzüne tükürerek kustu. Adeta sömürgeciliği lanetleme eylemine dönüşen bu gösteri esnasında kitlelerin içinden, "Bizim evimizi yıkanlar bu tür namussuzlardır, bunları yaşatmamak gerekir" sesleri yükselmeye başladı. Bu esnada bir arkadaş göğsünden Cephe bayrağını çıkarınca, kitle coştu ve alkış yağmuru başladı. Kitlenin arka tarafından yolunu zorbela açarak ilerleyen yaşlı bir amca gelip bayrağı öperken, sevinçten gözlerinden yaşlar akıyordu. Son derece duygulu, samimi bir yurt sevgisini canlandıran bu sahneyi kaçırmayan foto muhabirimiz hemen görüntüledi. Bu, ulusal birlik, bütünlük ve dayanışmayı simgeleyen soylu duygu ve özlemler ile devrimci otorite gerçekliğinin kaynaştığı muazzam tablonun ardından eylemimizin geri kalan kısmını tamamlamaya başladık.

Demin sözünü ettiğimiz ve kaçmaya yeltenen araçta bir çete bulunuyordu; araçta sakladığı silahını ortaya çıkarıp kamulaştırdık. Ayrıca 1 milyon lira para cezası da kesildi ve bir daha düşmana uşaklık etmemesi doğrultusunda son bir kez daha uyarıldı. Bunun üzerine çete, kitlelerin huzurunda bir daha halkına, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı böyle bir suçu işlemeyeceğine dair söz verdikten sonra serbest bırakıldı. Bu unsur, parayı birliğe ulaştırdı.

Yakılan araçlardan yükselen gür alevler, sesler bir başka manzara olup seyretmeye değerdi. Eylemi sonuçlandırmaya başladığımız bu aşamada, yanan araçlardan bir kamyonet, gerisin geri uzaklaşmaya başladı. Kablolarının yanması ve elektrik devresinin tamamlanması sonucu arabanın klaksonu da aniden ötmeye başlayınca, ilkin hepimiz hayret ettik, fakat hemen sonra durumu anladık. Herkesi güldüren ilginç bir manzara oluşmuştu. Araçların depoları patlayınca, alevler daha da gür yükseldi. Eylemimizi başarıyla sonuçlandırıp geriye çekilmeye başladığımızda, kitle attığı sloganlarla keyifli bir biçimde bizi uğurluyordu.

Başarılı bir geri çekilişten sonra eylem alanına yakın bir köye vardık. Köyü denetim altına aldıktan sonra geriye kalan arkadaşlar köylüleri toplayarak propaganda ve ajitasyona başladı. Tabii işin ağırlığı propagandacı arkadaşa düşüyordu. Ancak, eylemde yaptığı canlı ve sesli konuşmalar nedeniyle sesi önemli oranda kısılmıştı. Buna rağmen propaganda görevini başarıyla yürüttü. Kısa bir konuşma yapması bile köylüleri coşturmaya yetiyordu. Çünkü, zaten eylemler kısa sürede etkisini güçlü bir şekilde alanda hissettirmişti. Bütün köy halkı, birlik ve beraberlik üzerinde duruyordu. Bu doğrultuda halka yol gösterilerek önüne görevler konuldu; milislerimize yeni görevleri bildirildikten sonra, birliğimiz büyük bir coşkuyla uğurlandı. Birliğimiz, bu görevin başarıyla tamamlamanın verdiği güvenle engin dağlarımıza doğru yol almaya başladı.

Dağlar, gerillanın kalbidir. Orada tartışıyorduk, kararları yine orada alıyorduk. Bu kararları uyguladıktan sonra da tekrar oraya çekiliyorduk. Düşmanın buralara gelmeye gücü ve cesareti yetmiyordu. Uzun bir yürüyüşten sonra üs alanımıza varacaktık. Daha üs alanımıza varmak üzereyken, bir koyun sürüsüyle karşılaştık. Çoban dost ve tanıştı. Bizi görünce sevinçten uçuyordu. Hemen çaydanlığı ateşe koydu, "Çayımı içmeden yol vermem size" diyerek samimiyetini ve bağlılığını dile getiriyordu. Bunun üzerine komutanımız mola emrini verdi; çobanın yanan ateşi hemen büyütüldü ve kısa sürede çayımız hazırlandı. Bir taraftan çayları yudumlarken, diğer taraftan eylemle ilgili sohbetimizi sürdürüp gülüşüyorduk. Yaşlı çoban, bize dua ederken, küçük yaştaki çoban ise arkadaşların silahlarıyla oynaşıyor, silaha olan merakını gideriyordu. Bu arada komutan arkadaşa, "Pêşmerge olursam bana da silah verecek misiniz" diye sordu. Komutanımız da, "Hele bir büyü, o zaman sana güzel bir silah veririz" deyince, küçük çoban elini, çeteden aldığımız kalaşnikofa doğru uzatarak, "Ben bunu istiyorum" dedi. Komutan arkadaş da, "Tamam, bunu senin için saklayacağız, büyüdüğünde sana veririz" dedi. Ve bizim afacan sevinçten adeta uçuyordu.

Bizim ufak dostumuz, ulusal kurtuluşun yetiştirdiği yeni nesil; ama o, bunun pek bilicinde değildi. Sadece ailesinden öğrendiği Kürt yiğitliğini, mertliğini dile getiren küçük bir aslandı. Bu tatlı sohbet ve molanın ardından birliğimiz harekete hazır olma komutunu aldı.

Sabah güneşinin ilk ışınlarının dağlara vurmasıyla, birliğimiz üs alanına varmıştı. Bu ilk ışıklar, doğayı her geçen dakika aydınlatıyor, ortalığı canlandırıyordu. Bu canlanmayla birlikte kuşların ötüşü, her şeye "uyanın artık" diyordu sanki. Güneşi böyle görünce, gerillayı ona benzetmemek elde değildi. Sabahın bu ilk güneş ışıkları, uykusuz ve yorgun geçen bir gecenin ardından, yazın ortasında içilen soğuk ve tuzlu bir tas ayran gibiydi. Tüm yorgunluğu alıp götürüyordu.

Birliğimiz konaklamaya çekildi. Bu arada bir arkadaş, sabahın bu ilk saatlerinde Bağdat-Kürt radyosunu açtı. Sabahın bu güzel havası ve doğanın güzelliği arasında söylenen "Dayê welat şêrîne, bavo welat şêrîne" türküsü bütün arkadaşları duygulandırdı. Bağımsızlığa duyulan özlemin, bu türküyle birleşen doğada canlanmasına yol açıyordu. Duygularını geçici olarak evliya tütününden sarılan sigaraların derin nefeslerinde dile getiriyordu bir kısım arkadaş. Görevli arkadaşlar, sabah kahvaltısının hazırlıklarını sürdürürken, diğer arkadaşlar haber bültenlerini dinliyorlardı. Fakat, haber bülteninde ciddi bir haber yoktu. Ardından 07.30 TRT haberlerini de dinledik, ama bu bültende yapılan eylemlerle ilgili haber yoktu. TC, her zaman olduğu gibi gizliyordu gerçekleri. Bu arada bir arkadaş, cezalandırılan MİT mensubu PTT teknisyeninin infazını gerçekleştiren arkadaşa takılarak, "Sizin 7.65'iniz deriyi bile geçmemiş" deyince, arkadaşlar güldüler ve o da gülmeye katılarak bekledi. Bu sırada kahvaltı hazırdı. Bütün arkadaşlar kahvaltıya oturdular. Kahvaltıdan sonra güneşin havayı iyice ısıtmasıyla arkadaşlar istirahata çekildiler. TC, tüm inkarcı mantık ve çabalarına rağmen gerçekleri gizleyemedi; saat 10.00'da TRT, eylemlerle ilgili —tabii çarpıtarak— haberi verince, 7.65'i taşıyan arkadaş, "Demekki deriyi geçiyormuş" demesi üzerine, arkadaşlar da onaylayarak tekrar gülmeye başladılar.

Konakladığımız yerin sağ tarafında bir zom vardı. Bir grup arkadaşla bilgi almak, bazı ihtiyaçlarımızı karşılamak üzere zoma gittik. Daha önceleri bir kez bu zoma uğramıştık. Zoma varınca bizi gören kadınlar zılgıtlarını bastılar, bunun üzerine zom düğün alanına döndü. Bu arada yaşlı bir nine hızla yanımıza gelerek hal hatırımızı sordu, bunu gören torunu, "Hani sen hastaydın, niye yataktan çıktın" diye sorunca, nine torununu azarlayarak, "Ben böyle günlerde ayağa kalkmayacaksam hemen beni toprağa gömün" diye cevap verdi. Bu durum, Kürt kadınının mücadelede alması gereken yerin önemini ifade eden bir somut örnekti. Zomdaki erkeklerin hepsi köye inmişlerdi. Bazı ihtiyaçlarımızı temin ederek zomdan ayrıldık. Üs alanına vardığımızda, arkadaşlar yeni bir hazırlık içindeydiler. Zomdan, hayvanlarla getirdiğimiz bol miktardaki yiyeceğin hepsini taşımak oldukça zordu. Her ne kadar bir kısmını yedikse de, geriye kalan büyük bir kısmını da sırtla, zor da olsa taşıyacaktık.

Evet, gerillanın yaşamı böyle akıcı, hareketli, şiirsel bir yaşamdır. Duraganlık, onun için kayıpların habercisi olup doğasına aykırıdır. Eylemlilik ona ve mücadelesine canlılık veriyor, ruh katıyor. Birliğimiz, yeni günleri yaratmak üzere yeni kararlar, yeni hazırlıklar ardından toplandı, komutanımızın hareket işaretiyle yeni eylemlere doğru yola koyulduk...

A...
20.1.1988

Planlamada Düşman Faktörü ve Komutanın...

Baştarafı son sayfada

liğinden de anlaşılan budur. Burada plan, ta başından beri düşman faktörünü olduğu gibi dikkate almayı içerdiği gibi, aynı zamanda mücadele sürecinde de, onu sürekli izlemeyi ve bu doğrultuda dikkate almayı da içermektedir. Ancak bu sayede mücadele insiyatifini elde tutup, uygun vuruş tarzlarıyla hem düşmanı darbelemek, hem de yönelimlerini boşa çıkarmak mümkün olacaktır. Yoksa, sadece planı yaptığımızda, "nasılsa düşmanı dikkate almıştık, bu yeterlidir" anlayışı, kaçınılmaz olarak beraberinde bir plansızlığı getirir. Bu da, mücadeleye ve düşmana kaba ve mekanik bir tarzda yaklaşmadır. Niyet ne olursa olsun, eyaletteki Kurtuluş Güçlerimizin pratik olarak içinde bulundukları durum budur. Zaten buradaki güçlerimiz, durmadan yer değiştirmeleri nedeniyle, yapılan plana bağlı kalma ve bu doğrultuda düşmanı sürekli izleme ve mücadeleyi geliştiririp ilerletme durumunda değildirler. Yaşanılan bu durum, yarattığı sonuçlar itibarıyla ulusal kurtuluş mücadelemize zararlar vermiştir.

Aynı şekilde düşmanın, kendi politika ve uygulamalarında bizim durumumuzu önemle izleyip dikkate aldığını bilmek gerekir. O da, bizim zayıf tarafımızı, kendi üstün yanlarıyla birleştirip, savaştan galip çıkmak istemektedir. Bütün çabaları buna yöneliktir. Bunun böyle olmadığını düşünmek veya pratikte böyle bir tutumun içine girmek, düşmanı küçümseme düzeyinde gündeme gelen ciddi bir hatadır. Onun yönelim ve uygulamalarını görmezlikten gelerek işleri basite almaktır. Halbuki savaşta hiçbir şey basite alınmaz. Her şey olduğu gibi dikkate alınmak zorundadır. Çünkü, bu bir savaş kuralıdır. Bir yönüyle, düşmanın yönelim ve uygulamalarını değerlendirerek içinde bulunduğumuz durumu görmek mümkündür. III. Kongre'de karar altına alınan Askerlik Yasası, başka bir bölgede ilk uygulandığında, düşman büyük bir telaş ve korkuya kapılmış ve bunun önüne, her türden baskı ve işkenceyi gündemleştirerek geçmeye çalışmıştır. Fakat ilkel milliyetçilik anlayışıyla, Parti yapımız içinde tekrar hortlayan ve başını feodal-burjuva sevdalısı bir unsurun çektiği tasfiyeciliğin, yasayı çok kaba, sekter bir tarzda uygulamaya sokmasıyla birlikte, ortaya çıkan eksikliklerden dolayı, düşman güçleri için bu durum propaganda malzemesi sunmuştur. Tasfiyeci anlayışın pratiğe yansıyışı, düşmana yararlanacağı bir ortam sunmuştur. Çünkü, bir yandan yasanın zorunluluk ögesine dayanarak uygulamaya çalışılmasının Kurtuluş Güçleriyle halk arasında soğukluk yaratırken, diğer yandan düşman bilgi almak için bazı unsurları göndermeye girişmiştir. Doğal olarak bu da, düşmana, arayıp da bulamadığı bir fırsat sunmuştur. Bundan dolayı da düşman, yasanın bu şekilde uygulanmasından sonuna kadar yararlanmak istemiştir. Bu çerçevede de bir manevrayla kitleye yönelik kamçı politikası yerine şeker politikasının uygulanmasını devreye sokarak kitleler içerisinde kendi zeminini güçlendirip sağlamlaştırmaya çalışmıştır. Alanda Kurtuluş Güçlerimiz, tasfiyeciliğin çabalarına rağmen, eğer düşmanın mevcut yönelim ve uygulamalarını görerek somut durumları doğru değerlendirip sonuçları çıkarabilselerdi, Partinin müdahalesine gerek kalmadan, yaşanan onca zarar ve kaybın önüne zamanında geçebilirlerdi. Yalnız, alandaki Kurtuluş Güçlerimiz, bu başarıyı gösteremediklerinden, ancak Partinin müdahalesiyle ulusal kurtuluş mücadelemize zarar veren yanlış uygulamanın önüne geçilebilinmiştir.

Şunu çok iyi bilmeliyiz ki; "düşmanını iyi tanıyan bir komutan, kendi komutasındaki güçleri de iyi tanır" ve buna bağlı olarak, savaşta düşmanına karşı peşpeşe zaferler kazanır. Bunun yolu da, düşmanı sürekli izleyip, elde edilen bilgi ve verileri büyük bir sezgi ve yargı gücüyle değerlendirip, planlama ve uygulama düzeyinde doğru sonuçlara varmadır.

X...
Ocak 1988

Impressum
V.i.S.d.P.:
A. Sarı
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap Numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	**22.50**	**s.**
Belçika	**75.**	**bfr.**
Danimarka	**10.00**	**dkr.**
Fransa	**7.50**	**ff.**
Hollanda	**3.75**	**hfl**
İngiltere	**0.75**	**£**
İsveç	**7.50**	**skr.**
İsviçre	**3.00**	**sfr.**
Norveç	**7.50**	**nkr.**

PLANLAMADA DÜŞMAN FAKTÖRÜ VE KOMUTANIN ROLÜ

Bilindiği gibi, savaşta düşman güçler birbirlerinin içinde bulunduğu-ğu durumu, buna bağlı olarak muhtemel yönelimini, kendi kuvvetlerini gereken kapsam ve yerde örgütleyip kullanabilmek ve bu bağlamda düşmana darbeler vurmak ve savaşı kazanmak için sürekli dikkate almaya çalışırlar. Bu politika, onun değişik ve en üst biçimlerle sürdürülmesi olan savaşta, zorunlu bir kuraldır. Çünkü buna dikkat etmenin ve gereken hassasiyetin gösterilmesinin beraberinde getirdiği ve savaşın sonucunun belirlenmesinde çok büyük bir role sahip olan yarar ve avantajlar vardır. Herşeyden önce, düşmanın durumunu önemle izleyip dikkate alan bir komutan, düşmanın zayıf yanlarıyla güçlü olan yanlarını büyük ölçüde kavrayabilecek ve bu temelde onun muhtemel yöneliminin ne olacağını, harekete geçireceği güçlerle birlikte görebilecektir. Bu sayede de akıllı bir komutan, emrindeki kuvvetleri düşmanın zayıf yanları üzerinde yoğunlaştırarak, uygun vuruş tarzıyla düşmanı darbeleyip yıpratma ve giderek yok etmede saldırılarını nasıl ve ne zaman geliştireceğini, düşmanın güçlü yanlarını dengeleyip bertaraf etmede ve kendi kuvvetlerini korumada alacağı önlemleri ve buna bağlı olarak, düşmanın yönelim ve taktiklerini boşa çıkararak, gelişmenin önünü açmada geliştireceği taktikleri genel hatlarıyla belirleyebilecektir. Güç ve olanakların stratejinin hizmetinde, gereken plan çerçevesinde örgütlendirilmesi ve belirlenen hedefler doğrultusunda uygun kullanımı demek olan taktik yetenek ve ustalık da budur. Şüphesiz burada kaçınılmaz olarak devreye giren keşif, istihbarat ve çeşitli kaynaklardan elde edilen verilerle bilgileri üstün bir kavrayış ve uzak görüşlülükle somutluğa uygunluğu temelinde yakalayıp, uygun bir biçimde değerlendirerek, doğru sonuçlara varmadır. Bundan dolayı, çok yönlü ve özel bir uğraşla, düşman hakkında toplanan çeşitli veri ve bilgiler üzerinde komutanın değerlendirme gücü ve vardığı kararlar, yani öznel yeteneği, savaşta hayati derecede bir rol oynamaktadır. Çünkü, planlama ve güçlerin örgütlendirilip harekete geçirilmesi, esasta bu öznel yetenek vasıtasıyla hayat bulup, işlerlik kazanır. Durum böyle olunca da, komutan, oynayacağı rolün, komutasındaki kuvvetlerin varlığı ve savaşın gidişatı açısından arzettiği önemin bilinciyle hareket etmek zorundadır. Doğal olarak bu da komutana, sürekli incelemeci, araştırmacı olmayı ve yenilenme temelinde geçmiş savaşların deney ve tecrübelerinden yararlı olanları, yaşanılan savaşın deney ve tecrübeleriyle birleştirme ve bu zemine dayanmayı esas almayı yükler. Yenilenme, her zaman komutanın başta gelen görevlerindendir. Sürekli yenilenme çerçevesinde de, komutanın yargı ve sezgi gücü gelişerek, duyarlılığı kaçınılmaz olarak artar. Açık ki, yargı ve sezgi gücü gelişen komutanla, düşmanı hakkında sağlam bilgileri değerlendirme ve taktik uygulamada daha başarılı sonuçlara ulaşacaktır.

Sağladığı yarar ve avantajlardan dolayı, düşmanın durumunu genel hatlarıyla bilmeyi, büyük bir hazırlık, manevra kabiliyeti ve karşı saldırı olanaklarının elde edilmesi olarak değerlendirmek abartma değildir. Yalnız bu, aynı şekilde bir komutan için, karşı gücün tecrübelerini, deneyimlerini iyi tanımayı gerekli kılmaktadır. Planlama ve uygulamada, iki karşı gücün durumunun bilinmesi, her yönüyle bir bütünlük oluşturur. Bundan dolayı, düşmanı iyi tanıyan bir komutan, ona karşı nasıl savaşacağını da iyi bilir. Planlar yapıp, hedefler belirlemede, bu çerçevede komutasındaki güçleri örgütleyip yönetmede objektif olur. Bu açıdan, akıllı bir komutan, düşmanı iç ve dış bağlantılarıyla birlikte sürekli izlemeyi ve geliştirdiği politikalarla uygulamalarını ve içine girdiği bütün manevralarını dikkate alarak değerlendirmelere tabi tutup, sonuçlar çıkarmayı başlıca görevlerinden biri olarak görür. Şimdi, düşmanın durumunu sürekli izleyip dikkate alma, sadece düşmanı iyi tanıma ve ona karşı iyi savaşma için gerekmiyor. Aynı zamanda, "savaş, çok yönlü ilişkilerin ve belirsizliklerin yaşandığı komple bir olay" olduğundan dolayı, önceden bir plana ve hazırlığa sahip olma açısından da gerekiyor. Böylece gereken hassasiyet ve dikkatle koşullara anında uyum gösterme yeteneği elde edilmiş olacaktır. Her ne kadar düşmanın durumunu ayrıntılı ve kesinliğe yakın bir biçimde bilmeden kaynaklanan savaştaki belirsizliklere rağmen, yine de düşmanın durumuna ilişkin bazı işaret ve emareleri çözüp değerlendirerek, varılan sonuçlardan hareketle kendi durumunu da dikkate alarak somut planlar yapmak mümkündür. Bundan dolayı, savaştaki belirsizlikler hiçbir zaman bir plansızlığa ve kendiliğindenciliğe neden ve zemin olarak kabul edilemez. Tersine, savaştaki bu durum, önceden hazırlıklı olmayı ve her zaman ortaya çıkabilecek yeni gelişme ve koşullara anında uyumu sağlayabilecek bir tarzda, planlı ve programlı olmayı dayatır. Yoksa, başka bir biçimde savaşı başarıyla yürütmek ve kuvvetleri yetkin kullanmak mümkün değildir. Dikkat edilirse burada plan, savaşa ilişkin bir kesinliği ve ayrıntıyı içerip ifade etmemektedir; genel bir çerçevede bir nispiliği içermektedir. Bu açıdan, sürekli kurulu olma ve koşullara anında uyum gösterme yeteneği, savaştaki belirsizlik düzeyinde, planın diğer bir yönünü oluşturmaktadır. Plandaki esneklik ve insiyatif olayından anlaşılması gereken de budur. Dolayısıyla, bütün bunlardan çıkan sonuç da, düşmanın durumunu sürekli izleme ve bu bağlamda değerlendirerek, dikkate alma zorunluluğudur.

Bütün bu yarar ve avantajlardan sonra, düşmanın durumunu önemle izleyip dikkate almayan ve yönelimini gözardı eden veya bunda gereken ciddiyet ve duyarlılığı göstermeyen bir komutan, kaçınılmaz olarak düşmandan ağır darbeler alıp, savaşı kaybetmeye mahkum olur. Çünkü düşmanını tanımıyor ve bu bağlamda muhtemel yöneliminin ne olacağını bilmiyor. Böyle olunca da, savaştaki nispilik de tamamıyla ortadan kalkmış ve savaş onun için hepten belirsizleşmiştir. Bu duruma düşen bir komutan da, doğal olarak savaşta ne yapacağını, güçlerini nasıl örgütleyip yöneteceğini, düşmanına karşı ne türden önlem ve taktikleri geliştireceğini bilemez. Bu şekilde kendi elini-kolunu bağladıktan sonra da, savaşın gidişatına müdahalede bulunması ve somut planlar yapıp uygulaması mümkün değildir. Bir komutan için de, belirsizliklerin egemen olduğu bir ortamda, sezgi ve yargı gücü işleyemeyeceğinden, kaçınılmaz olarak içine girilecek uygulama ve yönelimler, adeta işleri şansa bırakarak allaha havale etmek olacaktır. Burada, en ufak hataların dahi büyük kayıplara neden olacağından, savaşta akıllı bir komutanın yapacağı iş değildir. Böylesi bir durum, -nereden bakılırsa bakılsın- savaş insiyatifini düşmana bırakarak yenilgiyi kabullenmedir. Bu da, düşmanın daha çok zayıflıkları üzerinde gelişen ve onu yeni zayıflıkların içine iterek yıpratıp darbeleme ve giderek yok etme mantığına dayanan gerilla savaşında, diğer savaşlara nazaran bin kez daha reddedilmesi gereken bir durumdur.

1987 yılı pratiğinde, bazı alanlarda içine girdiğimiz bu olumsuzluğun, örgütsel ve eylemsel alanda gelişmemizin önünde nasıl engeller oluşturduğu ve güçlerimizi nasıl imhayla karşı karşıya getirdiği bugün ortada olan acı bir gerçekliktir. Özellikle güçlerimizin bu olumsuzluğu belirgin olarak yaşadığı bir eyaletimizdeki düşman politikası ve yönelimini, konunun daha iyi açıklanması ve anlaşılması açısından ele alacağız.

Bu eyaletimizde düşman, bir yandan geliştirdiği propaganda ve dayattığı çağrılarla güçlerimizi içten zaafa uğratmaya çalışırken, aynı zamanda çok yönlü uygulamalarıyla halk kitleleri içinde geliştirdiği yoğun faaliyetlik zeminini

güçlendirmeyi ve daha fazla destek almayı esas almış, özellikle bunda, devrimci aileler, ulusal kurtuluş savaşımıza destek olan aileleri kazanmaya özel bir önem vermiştir. Çünkü, Kurtuluş Güçlerini içten zaafa uğratabilmeyi ve bu doğrultuda geliştireceği komploları daha başarılı yapabileceği düşüncesiyle, bu kesimlere dayanmaya, yöneliminde özel bir yer vermiştir. Diğer yandan, harekete geçirdiği ajan-muhbirleri vasıtasıyla, Kurtuluş Kuvvetleriyle kurulan kontaklar çerçevesinde aktarılan gerçek olmayan bilgilerle, eyaletin değişik alanlarında konumlanmış bulunan Kurtuluş Kuvvetlerini, manevra yapma olanakları oldukça sınırlı olan bir alana çekerek imha etmeyi amaçlamıştır. Bunu da, özellikle hareket etme olanaklarının son derece kısıtlı olduğu sonbahar mevsiminin sonlarına denk getirmeye çalışmıştır. Şimdi burada dikkat edilirse; düşman, yönelim ve uygulamalarında oldukça çokyönlü davranmış ve faaliyetlerini komple bir düzeyde yürütmeye çalışmıştır. Bütün bunları da, çeşitli teşvik ve zoraki uygulamaları kapsayan şeker-kamçı politikasının şemsiyesi altında yürütmüştür. Herşeyden önce düşman, politikasında kendi açısından oldukça hesaplı davranmaya çalışmıştır. Mevcut uygulama ve yönelimleri, bugün şunu göstermektedir ki; düşman, kitleleri ve özellikle devrimci aileleri nasıl kazanacak, onlardan ulusal kurtuluş mücadelemize karşı nasıl yararlanacak, Kurtuluş Güçlerini bu bağlamda nasıl zaafa uğratacak ve alanın coğrafyası ile ikliminden nasıl yararlanacak (?), bütün bu faktörleri hesaplayabilmiş ve uygulamalarıyla taktiklerini bu doğrultuda geliştirmiştir.

Açık ki, düşman, bu uygulamalarıyla eyalette hedeflediği, 1985 Ağrı pratiğinde, Kurtuluş Güçlerine vurduğu darbenin bir benzerini tekrar vurmak ve buna bağlı olarak, Kurtuluş Güçlerinin eyalette dayandığı ilişkileri genel hatlarıyla ortaya çıkarmak ve böylece eyaletteki zeminini daha da sağlamlaştırmak olmuştur. Düşman, bu hedef doğrultusunda geliştirdiği taktiklerle uygulamalarını gerçekleştirmeye yönelirken, Kurtuluş Güçleri de, esasta düşmanın bu sinsi uygulamalarından habersiz ve düşmanın her uygulamasını hem kendi özgülünde ve hem de düşmanın genel amacıyla bağlantılı bir biçimde değerlendirme ve sonuçlar çıkarmadan uzak, kendi kendisiyle uğraşan ve hareketlilik adı altında durmadan oradan oraya koşup yer değiştiren bir durumdadır. Eyaletteki Kurtuluş Güçlerimizin içinde bulunduğu bu durum da -niyet ne olursa olsun- pratik sonuçları itibarıyla düşman politikasının uygulamasını kolaylaştırmıştır. Doğal olarak, bu haliyle düşmanın mevcut uygulama ve yönelimini boşa çıkarıp, düşmana darbeler vurmak ve dolayısıyla gelişmenin önünü açmak mümkün değildir. Nitekim, eyalette kısmi düzeydeki gelişmelerin yanında, ağırlıklı yaşanan bu olmuştur. Çizilen bu döngü içinde de, gelişmeye her yönüyle açık olan mevcut kitle potansiyeli harekete geçirilememiş ve bu bağlamda döneme ilişkin Parti taktiği doğrultusunda eyalete atfedilen rol gereken kapsamda oynatılamamıştır. Bu yapılmadığı gibi, düşman yöneliminin en önemli halkalarından birini oluşturan, birliğin imha edilmesi için, düşman tarafından geliştirilen, ama gerçek olmayan, "Gelin, falan köyde bu kadar adam var, askere alın" haberine, eyaletin diğer bir alanında bulunan Kurtuluş Birliğimiz itibar göstererek görevli bulunduğu alanı terkedip, kendini, herhangi bir ciddi hazırlığın yapılmadığı ve hem de mevsim koşullarının giderek manevrayı sınırlamaya başladığı bir anda, gelip, manevrası mevcut koşullar içinde küçük bir grubun hareket etmesine elverişli olan dar bir alana sıkıştırması, bir bütün olarak eyaletteki güçlerimizi düşman tarafından imha edilme tehlikesiyle karşı karşıya bırakmıştır. Kaldı ki, aktarılan haber doğru olsa dahi, o alan üzerinde hareket eden güçlerimiz vardır. Fakat, plana riayet edilip bağlı kalınmamış ve bu vesileyle plansızlık, adeta olup-bitenden habersiz, kendi ekseni etrafında durmadan oradan oraya dönüp dolaşan, "çok çaba, ama az verim" elde etme, eyaletteki Kurtuluş Güçlerimizin faaliyetinde egemen bir durum olmuştur. Bu da, diğer faktörlerin yanında, esasta düşman faktörünün uygulama ve yönelimleri düzeyinde dikkate alınmayıp dıştalanması temelinde gündeme gelen politikasızlık ve örgütsüzlüğün kaçınılmaz bir sonucudur.

Uzakgörüşlü bir komutan, mücadeleyi programlama ve komutasındaki güçleri örgütleme doğrultusunda planlamaya giderken, doğal olarak önceden bilinmeyen ve özellikleri yeterince belirgin olmadığından dolayı görülmeyen veya yeterince dikkate alınmayan faktörlerin yaratacağı muhtemel gelişmeler olabileceğini her zaman önemle gözönünde bulundurur. Planda bu yapılabildiği oranda, planı uygulamayla sorumlu olan güçler, ortaya çıkan yeni koşullara anında uyabilme insiyatif ve esnekliğini gösterebileceklerdir. Bundan dolayı aşırı kuşkuculuğa kapılmamak koşuluyla durum, komutanın duyarlılığı ve yeteneği düzeyinde büyük bir önem göstermektedir. Komutan da, bu duyarlılığı ve yeteneği ancak, düşmanı ne abartma, ne de küçümseme durumuna düşmeden, olduğu gibi sürekli izleyip dikkate almayla geliştirebilir. Bu yapılmadığı taktirde veya bunda yetersizlik gösterildiğinde, planı uygulamayla sorumlu güçler, planı ya hiç değişmeyen ve "her derde deva olacak bir reçete" olarak gördükleri gibi, her koşul altında uygulamaya çalışırlar -ki, bu da esneklik ve insiyatifi her yönüyle köreltip dıştalayan dogmatizm ve tutuculuğun kötü bir örneğidir-, ya da yapılan planlamayı bir tarafa bırakan, bir plansızlık ve işleri şansa bırakıp, Allaha havale etme olan kendiliğindencilik ve rastgeleciliğin içine girerier. Yarattıkları sonuçlar itibarıyla, bu iki zararlı yönelim de öz olarak aynıdır.

Eyaletteki Kurtuluş Güçlerimiz, içine girdikleri uygulamalar ve buna bağlı olarak çizdikleri hareket döngüsü nedeniyle, ikinci şıktaki gibi, kendiliğindencilik ve günübirlik olma durumu içinde olmuşlardır. Sergilenen bu tablo, diğer bazı yaşamsal ilkelerin de ihlalini içerdiğinden, mevcut ilişkiler içinde legalizm, her yönüyle yapıya egemen bir hastalık olmuştur. Bu da, kaçınılmaz olarak olumsuzluğun boyutunu daha da büyütmüştür. Böyle olunca da, daha önce yapılan plana bağlı kalınmamıştır. Adeta hiçbir planın olmadığı biçiminde davranılmıştır. Şimdi bu, çizilen döngünün zorunlu sonucudur. Çünkü plan, somuta uygunluğu açısından, pratiğe bağlı olarak sürekli bir gelişme ve değişmeyi içerir. Planın objektif-

Devamı 23. sayfada